

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภาษาเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดในการสื่อสารระหว่างมนุษย์ การสื่อสารจะเกิดขึ้นในสังคมหรือชุมชนที่ใกล้ชิดมาก่อนแล้วขยายกว้างขึ้นจนมีการติดต่อกับชนชาติอื่น ๆ ทำให้การเรียนภาษาต่างประเทศกลายเป็นความจำเป็นหรือความต้องการสำหรับคนเป็นจำนวนมาก ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาต่างประเทศพยายามคิดค้นหาวิธีสอนภาษาอังกฤษที่จะทำให้ผู้เรียนภาษาประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพตลอดมา ในช่วงปี ค.ศ. 1970-1980 นักภาษาศาสตร์ได้หันมาสนใจการสอนภาษาโดยยึดวัตถุประสงค์เนื้อหาของภาษา (Language Content) และรูปแบบของหลักสูตรภาษา (Syllabus Design) มากกว่าจะเน้นแต่เพียงด้านวิธีสอนเท่านั้น

ในปี ค.ศ. 1971 ที เอช ไฮม์ส (D.H. Hymes 1981 : 13-14) ได้เผยแพร่คำว่าความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ซึ่งหมายถึงความสามารถที่จะใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมในขบวนการของการปะทะสังสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมทางสังคม เป็นความสามารถที่จะรู้ว่าเมื่อไรจะพูด เมื่อไรไม่พูด และจะพูดอะไร กับใคร เมื่อไร ที่ไหน ในลักษณะอย่างไร จึงเป็นการมองภาษาในแง่ของสังคมมากขึ้น คำว่าความสามารถในการสื่อสารนี้ในปัจจุบันได้เป็นที่ยอมรับและเป็นแนวคิดสำหรับแนวทางการสอนภาษาในขณะนี้

ความสามารถในการสื่อสาร

นักภาษาศาสตร์ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารไว้ในแง่ต่าง ๆ กันดังนี้

พี ดี สตรีเวนส์ (P. D. Stevens 1980 : 113) มีความเห็นว่า ความสามารถในการสื่อสารนี้ เป็นความสามารถในด้านกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้พูดสามารถแยกแยะได้ว่าประโยคใดถูกต้องตามไวยากรณ์ ประโยคใดผิดไวยากรณ์ และสามารถตัดสินใจว่าการใช้ภาษาแบบใดจึงจะเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะนั้น จึงเป็นที่เข้าใจกันมานานแล้วว่าการสอน

ภาษาควรถูกสอนเพื่อให้รู้ภาษาตลอดจนวิธีการใช้ภาษาคำย

รัสเซล เอ็น แคมพ์เบล (Russell N. Campbell 1979 : 84,88) มีความเห็นว่า ถ้าผู้สอนจะช่วยให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างประสบความสำเร็จกับบุคคลที่พูดภาษาต่างประเทศแล้ว ผู้สอนควรรหาโอกาสให้ผู้เรียนเข้าใจกฎของการพูดหรือเขียนประโยค และเข้าใจในประโยคที่พูด ถ้าผู้เรียนคล่องในกฎดังกล่าวนี้มากเท่าไร ก็จะสามารถเข้าไปร่วมในกิจกรรมการสื่อสารได้อย่างประสบความสำเร็จมากขึ้นเท่านั้น

เฮช คิกลาส บราวน์ (H. Douglas Brown 1980 : 202) กล่าวถึงการเรียนภาษาที่สองว่า ควรให้ความสำคัญกับการสื่อสารโดยไม่ใช้คำพูด (Nonverbal Competence) คำยเช่นกัน กล่าวคือ จะต้องมีความรู้ในความหมายของพฤติกรรมสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูด ในวัฒนธรรมของภาษาที่เรียน สามารถส่งและรับสัญญาณที่ไม่ใช้คำพูดได้อย่างถูกต้องชัดเจน คำย

เจฟฟรีย์ บรูตันและคณะ (Geoffrey Broughton et al. 1980 : 30, 35) มีความเห็นเพิ่มเติมว่า การเรียนรู้เพื่อที่จะใช้ภาษาเกี่ยวข้องกับความรู้ทางไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง ความสามารถในการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ผู้ฟัง และจุดประสงค์พื้นฐาน และยังเกี่ยวข้องกับความสามารถในการตีความคำพูดของผู้อื่น คำย ในการใช้ภาษาแม้ คนส่วนใหญ่มักจะไม่ใช่รู้สึกตัวถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและภาษาของตนเองให้เหมาะสมกับสถานการณ์ แต่จะเรียนรู้จากแบบอย่างทีล้อมรอบตัวหรือไม่ก็ผลตอบสนองที่จะเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าประสบความสำเร็จในการสื่อสารหรือไม่

ในขบวนการของการสื่อสารผู้พูดทุกคนจะปรับวิธีการพูดหรือเขียนไปตามสถานการณ์ จุดประสงค์ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง วิธีการพูดบางอย่างก็เหมาะที่จะใช้กับบุคคลที่คุ้นเคยเท่านั้น พฤติกรรมบางอย่างก็เป็นการแสดงออกถึงความสุภาพ ความไม่อดทน ความโกรธ หรือความหยาบคาย การจัดระเบียบของการใช้ภาษาทั้งหมดสามารถแบ่งออกได้หลายประเภทต่าง ๆ กันตามสถานการณ์และจุดประสงค์ของการสื่อสาร สำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศแล้ว การมีความสามารถในการสื่อสารชนิดนี้อาจสำคัญกว่าความถูกต้องเกี่ยวกับแบบแผนของภาษา

แมรี ฟินอคชิโอโร (Mary Finocchiaro 1977 : 3-4) กล่าวถึงความหมายของคำว่า "ความสามารถ" ในขณะที่การสอนแบบฟัง-พูดเริ่มแพร่หลายว่าหมายถึงความสามารถ

ของบุคคลในการที่จะฟัง พูด อ่าน และเขียนได้อย่างคล่องแคล่วตามสมควร ต่อมาเมื่อทฤษฎี ไวยากรณ์ปริวรรตเข้ามามีบทบาทในการสอนภาษา คำว่าความสามารถ มีความหมายมากขึ้น เพราะมีการเน้นความแตกต่างระหว่างความเข้าใจและการแสดงออก ความสามารถในการฟัง นี้จึงหมายถึงการที่บุคคลมีความเข้าใจในภาษาดีพอที่จะรู้ความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เขาได้ยิน หรือได้อ่าน (ซึ่งอาจกำกวม) และเข้าใจความหมายอันแท้จริงของประโยคนั้น (เป็นเรื่องของ โครงสร้างลึกและโครงสร้างผิว) แต่ในปัจจุบันนี้คำว่าความสามารถในการสื่อสารมีความหมายกว้างกว่านั้นคือ เป็นการรวมความคิดทั้งสองเข้าด้วยกัน และหมายถึงความสามารถ ในการสื่อสาร และความเข้าใจในโครงสร้างลึกพร้อมทั้งเพิ่มองค์ประกอบที่สำคัญอีกอย่าง หนึ่งคือ ความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ว่าเป็นที่ยอมรับในสถานการณ์หรือสังคมนั้น ๆ หรือไม่ ซึ่งก็ต้องคำนึงถึงบทบาททางสังคม (Social Roles) ของผู้สื่อสาร เวลา และสถานที่ที่มีการสื่อสารกัน เพราะสิ่งเหล่านี้จะเป็นเครื่องตัดสินรูปแบบ น้ำเสียง และความเหมาะสม ของภาษาที่ใช้ทั้งในการพูดหรือเขียน

จะเห็นได้ว่า ความสามารถในการสื่อสารนั้นเป็นความสามารถหรือความเข้าใจ ทางด้านภาษา (Linguistic Competence) และที่สำคัญคือ ความเข้าใจกฎเกณฑ์ของ สังคม วัฒนธรรม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ตลอดจนความหมายที่มีอยู่ในประโยคและ สามารถแสดงออกได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร

แนวโน้มของการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน มีวัตถุประสงค์มุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือผู้เรียนจะมีทักษะทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน สามารถ สร้างและเข้าใจประโยคต่าง ๆ ได้ รวมทั้งสามารถนำความรู้ไปปรับใช้ได้อย่างเหมาะสมกับ สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน ความสามารถในการสื่อสารนี้จะมีขึ้นได้ต้อง อาศัยความสามารถในด้านต่าง ๆ ประกอบกัน ซึ่งนักภาษาศาสตร์ได้พยายามรวบรวมและ ให้ความเห็นไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

ที คี สตรีเวนส์ (P.D. Stevrens 1980 : 113-114) ได้แบ่งความสามารถ ในการสื่อสารออกเป็นสองชนิดได้แก่ ความสามารถดั้งเดิม (Traditional Competence) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้าง ลักษณะที่เป็นแบบฟอร์มของภาษา และความหมายที่ได้จาก การอ้างอิง (Referential Meaning) ความสามารถชนิดที่สองจะรวมถึงความรู้ชนิดต่าง ๆ

ทั้งหมดที่จำเป็นสำหรับการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพในโลกที่แท้จริง

สตรีเวนส์มีความเห็นว่า เจ้าของภาษาอาจพูดประโยคที่ผิดไวยากรณ์ได้ เช่น ในขณะที่เมาหรือไม่มีแรง หรืออาจพูดข้อความที่ไม่เหมาะสมออกมา เช่น ทักทายเจ้านาย อย่างสนิทสนมว่า Hi! แทนการใช้ "Good Morning" และในบางครั้งก็อาจเกิดความหมายของผู้พูดต่างไปจากที่ผู้พูดตั้งใจไว้ เช่น ประโยค "Would you like more tea?" เป็นการเตือนว่าสายแล้วและขอร้องให้ออกไปได้แล้ว ดังนั้นกฎของความเหมาะสมซึ่งก่อให้เกิดความสามารถชนิดที่สองนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะเกี่ยวข้องกับการปะทะสังสรรค์ระหว่างระบบภาษา (Language System) กับโลกที่แท้จริง ผู้เรียนจึงควรได้รับการสอน และทดสอบความสามารถในด้านการปะทะสังสรรค์กับผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถส่วนตัวของเขามากกว่าความสามารถที่เกี่ยวกับภาษา

ตามความคิดเห็นของแซนดร้า เจ ซาวิกนอน (Sandra J. Savignon 1983 : 35-46) ความสามารถในการสื่อสารแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะได้แก่ ความรู้ทางไวยากรณ์ (Grammatical Competence) ความรู้ในภาษาที่ใช้ในแต่ละกลุ่มสังคม (Sociolinguistic Competence) ความรู้ในกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Rules of Discourse) และความสามารถในด้านการใช้ยุทธศาสตร์ในการสื่อสาร (Strategic Competence) ซึ่งมีรายละเอียดคล้ายคลึงกับสิ่งที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว

เอ็ดดี วิลเลียมส์ (Eddie Williams 1979 : 18-19) ได้อธิบายว่า ความสามารถในการสื่อสารว่าประกอบด้วยความรู้ 4 ประเภทคือ

1. กฎเกณฑ์ทางด้านกลไกของภาษา (Mechanical Rules) กฎเกณฑ์นี้ทำให้สามารถตัดสินได้ว่าคำพูดนั้น ๆ ถูกหรือผิดไวยากรณ์ เช่น ประโยค Standing on is the she pavement. เป็นประโยคที่ผิด ประโยคที่ถูกต้องคือ She is standing on the pavement. กฎเกณฑ์นี้จะสามารถตอบคำถามได้ว่า "คำพูดนั้นอยู่ในรูปแบบที่ตีหรือไม่"

2. กฎเกณฑ์ในด้านความหมาย (Meaningful Rules) กฎเกณฑ์นี้จะเชื่อมโยงคำพูดกับโลกภายนอก ฉะนั้นการเลือกใช้ศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญ มิฉะนั้นจะทำให้เกิดการสื่อความหมายที่ผิด ๆ ได้ กฎเกณฑ์นี้จะสามารถตอบคำถามได้ว่า "ผู้พูดได้พูดในสิ่งที่เขาดังใจไว้หรือไม่"

3. ลักษณะความสัมพันธ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้อง กฎเกณฑ์นี้จะตอบคำถามได้ว่า

"ผู้พูดใช้คำพูดและสื่อสารด้วยวิธีการที่เหมาะสมหรือไม่" ความรู้นี้หนึ่งเพียงจะได้รับความสนใจเมื่อไม่นานนี้เอง เกณฑ์ของความเหมาะสมจากการยอมรับของคนในสังคมว่าเป็นภาษาที่เป็นแบบแผนหรือเป็นแบบกันเองซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างด้วย

4. การยอมรับลักษณะที่ไม่มีใช้ภาษา (Non-Linguistic Conventions) เช่น ตำแหน่ง ท่าทาง การเคลื่อนไหว การแสดงสีหน้าและอื่น ๆ ลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้จะตอบคำถามได้ว่า "ผู้พูดมีการเคลื่อนไหวและวางตนเหมาะสมหรือไม่"

อัจฉรา วงศ์โสธร (2527 : 127-128) มีความเห็นว่า การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการสื่อสารนั้นจะต้องเป็นผู้มีความสามารถ 3 ด้าน คือ

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Competence) หมายถึงความสามารถในการสื่อสารโดยอาศัยพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ เช่น เสียง (Phonology) ศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar) โดยให้รู้ว่า ประโยคใดถูกไวยากรณ์ ประโยคใดผิดไวยากรณ์ ผิดที่ใด และสามารถแก้ไขประโยคนั้นให้ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ได้

2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง ความเข้าใจระเบียบปฏิบัติทางสังคมของผู้ใช้ภาษาร่วมกันทั้งผู้สื่อภาษาและผู้รับภาษานั้นคือ ความสามารถในการใช้รูปแบบของภาษา ทำเนียบภาษา (Register) อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในสังคมซึ่งประกอบด้วย วัฒนธรรม ฐานะทางสังคม บทบาท เป็นต้น เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจแล้วก็จะรู้ได้โดยอัตโนมัติว่าควรใช้ภาษาในลักษณะใด กับบุคคลประเภทใดจึงจะถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ

3. ความสามารถในการปฏิบัติตนเพื่อการใช้ภาษา (Pragmatic Competence) หมายถึงความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ การใช้กิริยาท่าทาง สีหน้าและน้ำเสียง ประกอบในการสื่อความหมาย ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงกฎเกณฑ์ทางภาษาเข้ากับเนื้อหาและในการสื่อสารจะอาศัยสัญลักษณ์ (Symbols) และสัญญาณ (Signs) เพื่อแสดงให้ผู้รับเข้าใจว่าผู้พูดมีความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับเนื้อหานั้นโดยแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง ผู้รับสามารถเข้าใจและคาดการณ์ล่วงหน้าได้ว่าผู้พูดจะพูดอะไร ด้วยน้ำเสียงอย่างไร โดยอาศัยพื้นฐานประสบการณ์ของตนเอง

อมรา แสงจันทร์ (2524 : 13-15) กล่าวถึงความสามารถในการสื่อสารว่า ประกอบด้วยความรู้ 5 ชนิดคือ

1. ความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ของภาษา (Rules of Grammar) ซึ่งเริ่มตั้งแต่หน่วยเสียง หน่วยคำที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย และหน่วยทางวากยสัมพันธ์ที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งได้แก่ประโยค ตลอดจนกระทั่งถึงความหมายของคำและประโยค

2. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้ในแต่ละกลุ่มสังคมและสถานการณ์ (Sociocultural Rules of Use) ภาษาที่ใช้ในแต่ละกลุ่มสังคมและสถานการณ์นั้นจะแตกต่างกัน เช่นภาษาที่ใช้ในการสนทนาในหมู่ญาติพี่น้องหรือเพื่อนสนิท จะไม่เหมือนกับภาษาที่ใช้กับคนที่เพิ่งจะรู้จักหรือคนแปลกหน้า และภาษาที่ใช้ในวงสนทนาจะไม่เหมือนภาษาที่ใช้ในโบสถ์ เป็นต้น เพราะฉะนั้นในการสอนภาษาเพื่อใช้สื่อความหมายจะต้องเลือกใช้กฎเกณฑ์ของภาษาให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ สภาพการณ์ และสถานการณ์ เช่น ถ้าเป็นพนักงานบริการในภัตตาคาร ก็จะไม่พูดว่า "I suggest you try fish" แต่ควรพูดว่า Have you ever tried our fish? The fish is nice. หรือจะไม่พูดว่า May God be with you. แต่จะพูดว่า Good-bye หรือ Bye-bye ก่อนที่จะวางหูโทรศัพท์ เป็นต้น

3. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Rules of Discourse) นักภาษาศาสตร์บางท่าน เช่น เอช จี วิดโดสัน (H.G. Widdowson) ได้แยกกฎความสัมพันธ์ระหว่างประโยคออกเป็น 2 ประเภทคือ ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษา (Cohesion) และความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามความหมาย (Coherence) อย่างไรก็ตามกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคนั้นจะเน้นเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษา (Cohesion) เท่านั้น

4. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ที่ว่ารูปลักษณะของภาษามีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด (Probability Rules of Occurrence) ความรู้เหล่านี้เป็นความรู้ที่เจ้าของภาษามีอยู่แล้ว เช่นภาษาที่ปรากฏในแต่ละบริบท (Context) นั้นมักจะมีรูปลักษณะที่ซ้ำซ้อนกัน (Redundant) และรูปลักษณะภาษาที่ซ้ำซ้อนกันนี้มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นมาก และเป็นหัวใจสำคัญในการที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจบริบทที่ปรากฏอยู่ ดังนั้นจึงมีข้อสังเกตในหมู่นักภาษาศาสตร์ว่า ในการสอนภาษาต่างประเทศนี้ผู้สอนควรจะนำตำรา (Text) ที่เขียนขึ้นเฉพาะให้เจ้าของภาษาอ่านมาใช้สอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศหรือไม่ นักภาษาศาสตร์บางคนมีความเห็นว่า ถึงแม้ว่าการนำตำราเช่นนี้มาใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศจะเป็น

วิธีการที่มีประสิทธิภาพที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจกฎเกณฑ์ลักษณะนี้ แต่อาจเกิดปัญหาที่ว่ารูปลักษณะของภาษาที่มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นมากในบริบทซึ่งเขียนขึ้นเพื่อให้เจ้าของภาษาอ่านอาจจะไม่เป็นรูปลักษณะของภาษาที่ดีที่สุดสำหรับผู้เรียนภาษานั้น เป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เช่น อาจจะยากเกินไป หรือโครงสร้างของภาษาอาจจะสลับซับซ้อนเกินไป เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามผู้เรียนก็ควรจะได้รับความรู้เกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่มีแนวโน้มที่อาจเกิดขึ้นมากและเป็นหัวใจสำคัญในการที่จะเข้าใจบริบทนั้น ๆ

5. กลวิธีที่จะผลิตแหล่งภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Strategies) เช่นผู้เรียนสามารถที่จะสื่อสารโดยการใช้รูปลักษณะภาษาที่ผู้เรียนยังไม่ได้เรียนหรือยังไม่มีความชำนาญพอที่จะใช้ โดยหันไปใช้รูปภาษาอื่นที่ผู้เรียนเรียนแล้วและความชำนาญในการใช้มากกว่า หรือผู้เรียนสามารถแสดงออกให้ผู้ฟังทราบว่าตนเองกำลังจะหยุดพูด หรือกำลังจะพูดต่อ เป็นต้น

จากความเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางภาษาคงกล่าวพอจะสรุปได้ว่า ความสามารถในการสื่อสารนั้นประกอบด้วยความรู้ความเข้าใจในกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม มีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ จุดมุ่งหมายและกฎเกณฑ์วัฒนธรรมของสังคม ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจในค่านิยมกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Rules of Discourse) ความสามารถที่จะใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร (Strategic Competence) ตลอดจนการยอมรับในค่านิยมที่เกี่ยวกับท่าทาง การเคลื่อนไหว และสีหน้าประกอบกัน

อย่างไรก็ตาม คำว่าความสามารถในการสื่อสารได้มีอิทธิพลต่อภาษาศาสตร์การศึกษาและแนวการสอนภาษาในปัจจุบันเป็นอย่างมาก นักภาษาศาสตร์ได้พยายามหาทางที่จะพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนให้มากที่สุด ดังนั้น ในปี ค.ศ. 1975 เจ เอ แวน เอก (J. A. van Ek) ได้เผยแพร่หลักสูตรที่ระบุระดับความสามารถพื้นฐานในการเรียนภาษาที่สอง (Threshold Level Syllabuses) ซึ่งมีการระบุถึงความต้องการในการสื่อสารของผู้เรียนและส่วนต่าง ๆ ดังนี้

1. สถานการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องใช้ ตลอดจนหัวข้อเรื่อง (Topic) ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง
2. กิจกรรมทางภาษาที่ผู้เรียนต้องใช้
3. หน้าที่ของภาษาที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติ
4. สิ่งที่ผู้เรียนสามารถจะกระทำได้ในแต่ละหัวข้อเรื่อง

5. หมวดหมู่ภาษา (Notion) ทั่ว ๆ ไปที่ผู้เรียนใช้
6. หมวดหมู่ภาษาเฉพาะ (เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง)
7. รูปลักษณะภาษา (Form) ที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ได้
8. ระดับของทักษะที่ผู้เรียนแสดงออกมา

จากโครงร่างหลักสูตรในผลงานดังกล่าวข้างบนนี้ แชนคร่า เจ ซาวิกนอน (Sandra J. Savignon 1983 : 55) มีความเห็นว่า โครงร่างหลักสูตรนี้มิได้มีการชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร มีแต่เพียงเน้นว่า ปริบทและหัวข้อเรื่องของการสื่อสารเป็นสิ่งเดียวกันและใช้เป็นพื้นฐานในการจัดหลักสูตร มีการแบ่งประเภทของหน้าที่ของภาษา (Function) และหมวดหมู่ภาษา (Notion) และกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของโปรแกรม แต่มิได้บอกถึงแนวทางการสอนเพื่อการสื่อสารมาด้วย

ในปี ค.ศ. 1976 ดี เอ วิลคินส์ (D. A. Wilkins) ได้เผยแพร่ผลงานเพื่อเสนอแนะหลักสูตรหรือโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาขึ้น โดยมีการประมวลเนื้อหาทางภาษาที่ผู้เรียนควรจะรู้ในการสื่อความหมาย (Notional Syllabuses) การประมวลเนื้อหาทางภาษานี้ยึดหน้าที่ของภาษา (Function) และจุดประสงค์ที่ผู้ใช้ภาษาต้องการแสดงออกในแต่ละครั้ง การประมวลเนื้อหาอาศัยหลักการพื้นฐานทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) และจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics) ประกอบกัน หลักสูตรหรือโปรแกรมการเรียนการสอนที่เสนอนี้เป็นแนวหนึ่งที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ทั้งทางด้านกฎไวยากรณ์ (Rules of Grammar) และกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้อยู่จริง (Rules of Language Use) อันเป็นความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ผู้เรียนทุกคนควรมีตั้งแต่เริ่มเรียน การจัดหลักสูตรหรือโปรแกรมการเรียนการสอนที่วิลคินส์เสนอนี้จะต่างไปจากการจัดหลักสูตรแบบเดิมคือ หลักสูตรแบบยัดไวยากรณ์เป็นหลัก (Grammatical Syllabus) และหลักสูตรแบบยึดสถานการณ์เป็นหลัก (Situational Syllabus)

วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสื่อสารเกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้รูปแบบภาษาได้อย่างเหมาะสม มิใช่เพียงแต่มีความเข้าใจในค่านรูปแบบของภาษาเพียงอย่างเดียว การที่จะให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้น มีผู้แสดงความเห็นไว้ดังนี้

ไมเคิล คาเนล (Michael Canale 1983 : 17-19) กล่าวถึงแนวการสอนเพื่อการสื่อสารว่าเป็นการบูรณาการสิ่งต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกันโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเตรียมและส่งเสริมผู้เรียนให้ใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร แม้ความสามารถในภาษาที่เรียนจะมีจำกัด การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ความสามารถทางภาษาที่เกี่ยวข้อง ความสามารถในการสื่อสารประกอบด้วยความรู้และทักษะสี่ประเภทได้แก่ ความสามารถในด้านไวยากรณ์ ภาษาศาสตร์สังคม กลุ่มประโยค (Discourse) และยุทธศาสตร์การสื่อสาร (Strategies) และยังไม่มียุทธศาสตร์ที่จะพิสูจน์ได้ว่าในการสื่อสารนั้นความรู้ในด้านไวยากรณ์สำคัญน้อยกว่าความรู้ในด้านอื่น ๆ จุดหมายหลักของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ การทำให้การบูรณาการความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้เป็นเรื่องง่ายสำหรับผู้เรียนโดยที่ไม่เน้นด้านใดด้านหนึ่งมากกว่าอีกด้านหนึ่ง

2. ความต้องการการสื่อสาร แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารต้องมีพื้นฐานและตอบสนองความต้องการในการสื่อสารและความสนใจของผู้เรียน โดยที่จะต้องระบุให้ชัดเจนเกี่ยวกับความสามารถในแต่ละด้านได้แก่ ด้านไวยากรณ์ เช่น ระดับความถูกต้องที่ต้องการของไวยากรณ์ในแต่ละสถานการณ์ ด้านสังคม เช่น สิ่งแวดล้อม (Settings) หัวข้อสนทนา และหน้าที่ภาษาที่ใช้บ่อย ด้านความสามารถในด้านประโยคคำพูด เช่น ชนิดของเนื้อหาที่ใช้ และยุทธศาสตร์ในการสื่อสาร เช่น การใช้คำศัพท์เพียงในกรณีที่ไม่มีความชำนาญพอ เป็นต้น ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สื่อสารในสถานการณ์การสื่อสารที่แท้จริงให้มากที่สุด

3. การปะทะสังสรรค์ที่สมจริงและมีความหมาย ผู้เรียนต้องมีโอกาสเข้าร่วมการปะทะสังสรรค์อย่างมีความหมายกับผู้คนที่มีความสามารถเพื่อตอบสนองความต้องการในการสื่อสารและความสนใจของผู้เรียนในสถานการณ์ทางภาษาที่สมจริง หลักการข้อนี้มีความสำคัญต่อกิจกรรมในชั้นเรียนและการทดสอบด้วย เช่น การทดสอบโดยให้เขียนตอบ การทดสอบการฟัง-พูดโดยใช้เทปบันทึกเสียง เป็นต้น ซึ่งการทดสอบลักษณะนี้มีมักไม่เปิดโอกาส

ให้ผู้เรียนทดลองทักษะในการสื่อสารในสถานการณ์การสื่อสารที่สมจริง ผู้สอนควรมีกิจกรรมการทดสอบที่ให้มีการปะทะสังสรรค์อย่างมีความหมายและใช้อุปกรณ์ที่สมจริง

4. ทักษะภาษาแม่ของผู้เรียน ในระยะเริ่มต้นของการเรียนภาษาที่สอง การใช้ภาษาของผู้เรียนจะพัฒนาโดยอาศัยภาษาแม่เป็นพื้นฐาน ฉะนั้นการฝึกสื่อสารในภาษาที่สอง จึงควรนำความรู้หรือลักษณะภาษาที่คล้ายคลึงกันในระหว่างสองภาษามาใช้ และสอดแทรกความรู้ที่เป็นสิ่งใหม่สำหรับผู้เรียนลงไป เช่น การสอนการทักทายเพื่อนจะอาศัยความเข้าใจในกฎเกณฑ์ของสังคมซึ่งเป็นลักษณะที่คล้ายคลึงกันในแต่ละภาษา ผู้สอนอาจมีการสอดแทรกการฝึกใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ ลงไปด้วย

5. หลักสูตรแบบกว้าง จุดประสงค์หลักของโปรแกรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เน้นการให้สาระ (Information) การฝึกฝนและประสบการณ์ที่จำเป็นแก่ผู้เรียนโดยให้สอดคล้องกับความต้องการการสื่อสารในภาษาที่สอง นอกจากนั้นควรให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาแก่ผู้เรียนให้มากซึ่งอาจได้จากภาษาแม่ก็ได้ และความรู้ในค่านิยมธรรมเนียมของภาษาที่สองอาจได้จากวิชาการต่าง ๆ เชื่อกันว่าแนวการจัดหลักสูตรแบบกว้างนี้จะทำให้การบูรณาการความรู้ในภาษาที่สอง วัฒนธรรมและความรู้ด้านภาษาทั่ว ๆ ไปง่ายขึ้น

คิต มอร์โรว์ (Keith Morrow 1981 : 59-66) เน้นว่าในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนควรคำนึงถึงหลักต่าง ๆ ดังนี้

1. รู้ว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่ ผู้สอนควรคำนึงถึงจุดเริ่มต้นและจุดหมายสุดท้าย ที่ให้ผู้เรียนแสดงออกโดยใช้ภาษาที่เรียน เช่นในการอ่านอาจมีจุดมุ่งหมายเพื่ออ่านคำแนะนำ การเขียนอาจมีจุดมุ่งหมายเพื่อสมัครงาน การฟังรายงานอากาศเพื่อเลือกเวลาที่เหมาะสมสำหรับการเดินทาง หรือการพูดเพื่อถามหาทิศทาง เป็นต้น ซึ่งระดับความสามารถอาจแตกต่างกันไปในแต่ละวัย และผู้สอนควรมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน เช่น เรียน Present Tense เพื่อถามเวลาที่สถานีรถไฟได้ หักบทเรียนควรจบลงด้วยการที่ผู้เรียนสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่า เขาสามารถทำในสิ่งที่แต่เดิมทำไม่ได้และสิ่งนั้นต้องมีประโยชน์ต่อการสื่อสาร การฝึกกระสวนประโยคแบบเดิมสามารถเป็นกิจกรรมการสื่อสารได้ถ้าผู้สอนและผู้เรียนรู้ว่าตนเองกำลังทำอะไร และสามารถเชื่อมโยงสิ่งนั้นให้เกี่ยวข้องกับงานที่ใช้ในการสื่อสาร หลักการข้อนี้ควรนำไปใช้กับการทำกิจกรรมในห้องเรียนด้วย เช่นบทบาทสมมติ (Role-Play) จะเป็นกิจกรรมสื่อสารก็ต่อเมื่อกิจกรรมนี้มีส่วนส่งเสริมการแสดงออกของกิจกรรมการสื่อสารที่แท้จริงโดยใช้ภาษาที่เรียน มิเช่นนั้นแล้วก็จะเป็นเพียงการท่องจำเท่านั้น

2. ผู้สอนควรตระหนักว่า ผลรวมของทั้งหมดมิใช่เพียงการนำเอาส่วนต่าง ๆ มารวมกัน ลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งของการสื่อสารคือ การสื่อสารนั้นเป็นขบวนการที่ไม่หยุดนิ่งและมีพัฒนาการไปเรื่อย ๆ และไม่สามารถแยกเป็นส่วน ๆ โดยไม่ทำลายธรรมชาติของขบวนการสื่อสารได้ เพราะความสามารถในแต่ละส่วนมิได้เป็นเครื่องชี้ว่าจะเป็นผู้มีความสามารถในการสื่อสารได้ ลักษณะของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเกี่ยวข้องกับภาษาที่สูงกว่าระดับประโยคและเกี่ยวข้องกับภาษาที่แท้จริงในสถานการณ์ที่แท้จริง จากหลักการนี้ นำไปสู่ขั้นตอนการสอนที่เรียกว่า การสังเคราะห์และการวิเคราะห์ ขั้นตอนในการสอนแบบสังเคราะห์ได้แก่การที่ผู้เรียนเรียนรู้รูปแบบภาษาไปทีละแบบและฝึกวิธีการนำมารวมกันในภายหลัง ส่วนขั้นตอนในการสอนแบบสังเคราะห์จะเรียนรู้การปะทะสังสรรค์สมบูรณ์แบบและเน้นว่าสิ่งเหล่านี้มาจากส่วนใดบ้าง แต่ทั้งสองแบบก็เน้นที่การรวมส่วนต่าง ๆ เข้าด้วยกัน แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะใช้ประโยชน์จากทั้งสองวิธีนี้

3. ขบวนการสื่อสารมีความสำคัญเท่ากับรูปแบบของภาษา วิธีการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการสื่อสารจะพยายามจำลองขบวนการของการสื่อสารให้มากที่สุด เพื่อว่าการฝึกฝนในค่านรูปแบบภาษาจะอยู่ในโครงสร้างของการสื่อสาร ขบวนการทั้งสามประการดังต่อไปนี้ถ้าผู้สอนให้ความสำคัญแล้วกิจกรรมการฝึกก็จะเป็นการสื่อสารมากขึ้น

3.1 การเติมช่องว่างของข้อมูลเพื่อให้เกิดการสื่อสาร (Information Gap)

ในชีวิตจริงนั้นการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างคนสองคนขึ้นไปโดยที่คนหนึ่งจะทราบเรื่องราวอย่างหนึ่งในขณะที่อีกคนหนึ่งไม่ทราบ จุดประสงค์ของการสื่อสารจึงเป็นการเติมช่องว่างของข้อมูลนี้ ลักษณะของกิจกรรมจึงต้องเป็นการให้ผู้เรียนบอกกับเพื่อนในสิ่งที่เพื่อนไม่รู้ ถ้าให้ผู้เรียนคุณภาพเดียวกันสองคน คนหนึ่งถามว่า "สุนัขอยู่ที่ไหน" หัง ๆ ที่รู้คำตอบเพราะเห็นได้จากภาพแล้วจะไม่ใช้การสื่อสาร เพราะไม่มีการเติมช่องว่างของข้อมูล แต่ถ้าผู้เรียนคนหนึ่งมีภาพหนึ่งและเพื่อนมีอีกภาพหนึ่งที่คล้ายคลึงกันแต่มีบางสิ่งที่ขาดหายไปและต้องการถามจากเพื่อน คำถามเดียวกันนี้ก็จะมีความหมายขึ้นเป็นการสื่อสารที่แท้จริง แนวความคิดดังกล่าวนี้เป็นสิ่งหนึ่งที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมหรือขั้นตอนที่เป็น การสื่อสารจะต้องมีลักษณะดังกล่าว ผู้สอนจึงควรสร้างสถานการณ์ที่ให้มีช่องว่างของข้อมูล และกระตุ้นผู้เรียนให้เติมช่องว่างเหล่านี้ในลักษณะที่เหมาะสม

3.2 การเลือกสิ่งที่พูด (Choice) ผู้เข้าร่วมในการสนทนาควรมีโอกาสเลือกสิ่งที่พูดและวิธีการพูดด้วยตนเอง ผู้พูดจะเลือกทั้งความคิดที่ต้องการแสดงออกและรูปแบบ

เกี่ยวกับภาษาที่เหมาะสมกับการแสดงออกจึงทำให้คู่สนทนาไม่มีโอกาสทราบล่วงหน้าว่าผู้พูดจะพูดอะไร กิจกรรมที่ควบคุมการแสดงออกของผู้พูดและผู้ฟังจะไม่เป็นการสื่อสารที่แท้จริง

3.3 การมีปฏิริยาโต้ตอบจากผู้ฟัง (Feedback) เมื่อคนสองคนสนทนากันมักจะมีจุดหมายอยู่ในใจและต้องการให้ประสบผลสำเร็จ เช่น พูดเพราะต้องการชักชวน บ่นหรือขู่ เป็นต้น และจุดหมายเหล่านี้จะมีอยู่ในใจตลอดเวลาในขณะที่พูด สิ่งที่ผู้พูดพูดก็เพื่อต้องการให้บรรลุจุดหมายที่วางไว้ ข้อความที่พูดก็ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ผู้อื่นพูดมาและสิ่งที่ผู้พูดต้องการได้จากการสนทนา กลวิธีที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในลักษณะนี้จะเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการสื่อสาร วิธีการที่ใช้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อจุดประสงค์ที่แท้จริงจะต้องไม่ละเลยลักษณะดังกล่าวนี้

4. ผู้เรียนควรเรียนด้วยการกระทำ เป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบันว่าการศึกษาเกี่ยวข้องกับการสอนและการเรียนรู้ กิจกรรมในห้องเรียนต้องเกี่ยวข้องกับผู้เรียนและผลจะประเมินจากสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ผู้สอนสามารถช่วยเหลือ สอนและแนะนำ ผู้เรียนจะเป็นผู้เรียนรู้ สิ่งแวดล้อมและกิจกรรมในห้องเรียนควรเหมาะสม ถ้าผู้สอนจัดให้ผู้เรียนนั่งเป็นแถวแล้วโต้ตอบกับครูจะไม่เป็นการสื่อสารที่แท้จริง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนกระทำ และการได้ฝึกกิจกรรมสื่อสารเท่านั้นที่จะทำให้สามารถสื่อสารได้

5. ข้อผิดพลาดอาจจะไม่ใช่ความผิดเสมอไป แนวการสอนเพื่อการสื่อสารได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่ามีส่วนทำให้ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านไวยากรณ์ซึ่งอาจเป็นเพราะผู้เรียนได้รับการบอกเล่าว่าการผิดพลาดทางไวยากรณ์และการออกเสียงผิดเล็กน้อยถือเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญถ้าสามารถสื่อสารให้เข้าใจได้ การที่ผู้เรียนเข้าร่วมในกิจกรรมที่มีได้มีการเตรียมตัวมาก่อนมักทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้ง่าย วิธีการสอนแบบเดิมมักจะกำจัดการผิดพลาดโดยการควบคุมสิ่งที่ผู้เรียนพูด ฉะนั้นเมื่อปล่อยให้ผู้เรียนมีอิสระในการแสดงออกปัญหาที่เกิดจากข้อผิดพลาดก็เพิ่มขึ้น แนวการสอนเพื่อการสื่อสารไม่ได้หาวิธีการง่าย ๆ ในการแก้ปัญหาเรื่องข้อผิดพลาดนี้ แต่จะมีความยืดหยุ่นที่จะมองสิ่งต่าง ๆ ว่าเป็นความผิดในแต่ละระดับแตกต่างกันในขบวนการการเรียนรู้

การสอนทักษะฟัง

การสอนทักษะฟังเป็นการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในฐานะเป็นผู้รับสารที่ผู้พูดส่งมาซึ่งต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ได้ยินประกอบ ทักษะฟังมักจะต้องเกี่ยว

ชองกับทักษะอื่น มีเฉพาะในบางครั้งเท่านั้นที่ใช้ทักษะฟังเพียงอย่างเดียว เช่น การฟังเสียงบนรถประจำทาง ฟังวิทยุ ฟังการบรรยาย เป็นต้น การสนทนาของคนเราส่วนใหญ่่มักจะใช้ทั้งการฟังและการพูด การพูดจะสะท้อนให้เห็นความต้องการของผู้พูด ผู้พูดต้องการปฏิกริยาโต้ตอบจากผู้ฟังด้วย มีการเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้รับและผู้ส่งสารอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นการสอนจึงไม่สามารถจำกัดแค่การฟังเพียงอย่างเดียว แต่ควรพิจารณาทักษะอื่น ๆ ประกอบด้วยเพราะในชีวิตจริงอาจจะต้องใช้ทักษะอื่นประกอบการฟังด้วย เช่น เมื่อฟังการบรรยายผู้เรียนจะต้องจดโน้ตหรือต้องอ่านในภายหลัง หรือเมื่อเพื่อนโทรศัพท์มาหากก็ต้องมีการจตอบอย่างคร่าว ๆ ในบางครั้ง ทักษะที่จะใช้ นอกเหนือออกไปจึงขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการฟังซึ่งจะมีผลกระทบต่อวิธีการฟังและสิ่งที่จะเลือกจากการฟังในครั้งนั้น ๆ

ในการเลือกเนื้อหาให้ผู้เรียนฟัง บางครั้งผู้สอนมักจะเลือกเนื้อหาที่จะเป็นแบบอย่างในการพูดหรือเขียนสำหรับผู้เรียนซึ่งเนื้อหาชนิดนี้ไม่เพียงพอสำหรับความต้องการในการสื่อสาร เนื้อหาที่ให้ฟังควรมีลักษณะที่เป็นธรรมชาติ เช่น การใช้คำว่า "ums" และ "ers" ลักษณะที่ไม่เป็นไปตามไวยากรณ์ ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ การหันเหหัวเรื่องกลางคัน ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้อาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดปัญหาและตกใจกลัว ผู้สอนอาจจะให้ค่อย ๆ ฟังเนื้อหาที่มีการควบคุมก่อนพร้อมกับให้ประสบการณ์เพื่อเป็นแนวทางในการฟังบ้าง เนื้อหาที่มักจะกล่าวถึงและให้ผู้เรียนฟังกันมากได้แก่ การกระจายเสียงทางวิทยุ อย่างไรก็ตามผู้สอนควรระลึกไว้ด้วยว่าเนื้อหบางอย่างไม่ใช่เป็นคำพูดอย่างธรรมชาติ หรือเป็นคำพูดแบบเขียนแล้วนำมาอ่านออกเสียงเท่านั้น

ในการเสนอเนื้อหา ผู้สอนมักใช้เครื่องเทปบันทึกเสียงหรือห้องปฏิบัติการทางเสียง แต่การใช้เครื่องมือทั้งสองชนิดนี้ก็ยังมีข้อเสียคือ ความคิดที่แสดงนั้นอาจจะยังไม่ชัดเจนพอเพราะถ้าเป็นการฟังที่นอกเหนือไปจากการฟังทางวิทยุและโทรศัพท์แล้วตามปกติผู้ฟังสามารถตีความโดยอาศัยความรู้เกี่ยวกับท่าทาง ลักษณะสีหน้า การเคลื่อนไหวของร่างกาย การสบสายตาได้ และการเรียนรู้วัฒนธรรมที่ใช้ในการสื่อสารจะเห็นได้ชัดเจนว่าการฟังจากเทป ถ้าผู้สอนสามารถทำให้ผู้เรียนเผชิญกับสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์การสื่อสารในชีวิตจริงแล้วก็จะยิ่งเป็นการดี อุปกรณ์ที่น่าจะใช้ได้ดีกว่าเครื่องเทปบันทึกเสียงได้แก่ เทปบันทึกภาพเพราะสามารถมองเห็นผู้พูดได้

การเรียนในชั้นเรียน ผู้สอนไม่สามารถสอนทักษะฟังได้ ผู้สอนเป็นแค่เพียงช่วยให้ผู้เรียนฝึกการเรียนรู้โดยผู้สอนอาจชี้ให้เห็นถึงลักษณะสำคัญต่าง ๆ ของคำพูดที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจได้ เช่น วลีที่ผู้พูดใช้ในการลำดับเรื่องราวได้แก่ I'd like to make one or two points, first of all, by the way หรือลักษณะบางอย่างที่แสดงว่าเนื้อหาที่พูดไม่สำคัญนัก เช่น ลดเสียงเบาลง พูดอย่างรีบร้อน และถ้าผู้เรียนฟังไม่ทันก็ไม่จำเป็นต้องตกใจ ผู้สอนควรหาเนื้อหาที่เหมาะสมหรือแต่งเนื้อหาที่จะช่วยฝึกการฟัง หรือให้ผู้เรียนฟังแล้วทำทักษะอื่นประกอบและให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหา ควรให้ผู้เรียนฝึกฟังมาก ๆ และพัฒนาให้เกิดความมั่นใจจากผลสำเร็จของการฟังซึ่งสิ่งนี้อาจทำได้โดยการให้ผู้เรียนเข้าห้องปฏิบัติการทางภาษา ผู้เรียนอาจฟังเทปเรื่องเดียวกันหรือต่างกันก็ได้ และผู้เรียนสามารถควบคุมเครื่องของตนเองได้ หรือถ้าจะให้ดียิ่งขึ้นอาจมีศูนย์ฝึกฟังที่โรงเรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกเทปสำหรับฟังได้ตามความสนใจ และตามความสามารถของผู้เรียน ถ้าโรงเรียนใดมีความพร้อม อาจใช้เครื่องบันทึกภาพก็จะดียิ่งขึ้น

กิจกรรมที่อาจให้ผู้เรียนทำได้ เช่นการให้ฟังรายงานอากาศซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เรียนอาจต้องการฟังเมื่อผู้เรียนวางแผนจะไปทัศนศึกษา ต้องการทราบว่าอากาศจะดีหรือไม่ หรือผู้เรียนอาจจะกำลังวางแผนที่จะไปเที่ยวงาน ๆ และต้องการทราบว่าอากาศจะไม่ดีเป็นอุปสรรคต่อการเดินทางหรือไม่ เป็นต้น ผู้สอนควรบอกเหตุผลของการฟังนี้ให้ผู้เรียนทราบก่อนแล้วจึงให้ฟังการรายงานอากาศซึ่งผู้ฟังจะเลือกใช้ประโยชน์เพียงบางส่วนจากข้อความที่ฟังทั้งหมด การฟังรายงานอากาศนี้อาจจะมีเอกสารประกอบเช่น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Trip to Edinburgh. Student Worksheet I

The weather forecast :

You live in London. You are planning to drive to Edinburgh tomorrow. As it is winter and you have not done the journey before ; you are not sure which route to take.

1. Listen to the weather forecast and make notes on the map below about weather that could affect your trip.
2. Decide which is the best route to take.

จะเห็นว่าแบบฝึกชนิดนี้ผู้เรียนจะต้องเลือกข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบทบาทที่ได้รับคือ เป็นคนอาศัยในเมืองลอนดอนและจะขับรถไปเมืองเอดินเบอร์กในวันพรุ่งนี้ ผู้เรียนจะต้องตัดสินใจว่าควรจะใช้เส้นทางใด ในชีวิตจริงขบวนการตัดสินใจมิใช่เรื่องง่ายนักเพราะมีองค์ประกอบอีกมากมายที่จะมีผลกระทบต่อการเลือกเส้นทาง เช่น การซ่อมถนน สภาพถนนที่เป็นภูเขา เป็นต้น แบบฝึกที่อาจจะให้ผู้เรียนฝึกฟังเพิ่มเติมเพื่อการตัดสินใจ เช่นบทสนทนาทางโทรศัพท์กับสมาคมรถยนต์ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเส้นทางที่เร็วที่สุดที่จะไปยังเมืองเอดินเบอร์กหรือบทสนทนายกับบุคคลที่คุ้นเคยกับเส้นทางใดเส้นทางหนึ่งและสามารถแนะนำในค่านิวทส์นได้ การฟังนี้อาจให้ฟังโดยแบ่งเรื่องที่จะให้ฟังออกเป็น 3 ส่วนและแบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่มเช่นกัน ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะได้ฟังเรื่องคนละส่วนที่ไม่เหมือนกัน หลังจากฟังเรื่องจบแล้วแบ่งผู้เรียนใหม่อีกครั้งเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละ 3 คน แต่ละกลุ่มย่อยจะประกอบด้วยสมาชิกที่ได้ฟังเรื่องคนละส่วนกัน หลังจากนั้นให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มย่อยเล่าเรื่องเฉพาะส่วนที่ตนได้ฟังมาให้เพื่อนในกลุ่มย่อยฟัง แล้วจึงช่วยกันพิจารณาตัดสินใจเลือกเส้นทางที่จะไปยังเมืองเอดินเบอร์ก

ทักษะการฟังสามารถนำไปเชื่อมโยงกับกิจกรรมของทักษะอื่น ๆ ได้ แต่ควรคำนึงว่าแบบฝึกที่ให้ทำควรใกล้เคียงกับชีวิตจริงทั้งในค่านภาษา บริบท (Context) และจุดหมายของการสื่อสาร เพื่อช่วยฝึกผู้เรียนสำหรับการสื่อสารนอกห้องเรียน

การสอนทักษะพูด

การสื่อสารโดยการพูดเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับคน 2 คนขึ้นไป โดยที่ผู้เข้าร่วมสนทนาจะเป็นทั้งผู้ฟังและผู้พูด ใช้ความสามารถที่มีอยู่โต้ตอบสิ่งที่ได้ยิน ผู้สนทนาแต่ละคนจะมีจุดหมายต้องการให้การสื่อสารในครั้งนั้นประสบผลสำเร็จ ผู้สนทนาจะตีความสิ่งที่ได้ยินโดยที่ไม่สามารถตีความได้อย่างสมบูรณ์เพียงเพราะอาศัยรูปแบบภาษาแต่เพียงอย่างเดียว และผู้พูดต้องโต้ตอบโดยใช้ความสามารถทางภาษาที่มีอยู่อันจะสะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจหรือจุดหมายของการปะทะสังสรรค์นั้น

การสอนแบบยึดโครงสร้างเป็นหลักมีกิจกรรมในชั้นเรียนมากมายแต่ก็มีได้ประสบผลสำเร็จดังกล่าวเท่าที่ควรเพราะการให้ผู้เรียนพูดมาก ๆ มิได้เป็นการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารเสมอไป แนวการสอนพูดเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นการใช้ภาษาที่เหนือกว่าระดับประโยค แนวการสอนแบบโครงสร้างจะเน้นการพูดประโยคที่ถูกต้องตามไวยากรณ์แต่มิได้ให้กฎเกณฑ์

การใช้ภาษา กิจกรรมในชั้นเรียนเกี่ยวข้องกับประโยคที่ีคไวยากรณ์เป็นหลัก ผู้เรียนเรียน การตั้งคำถาม คำสั่ง ประโยคเงื่อนไขและอนุประโยคแต่ไม่ได้เรียนรู้ว่าประโยคใดเหมาะสมที่จะใช้ตอบ หรือรูปลักษณะภาษาแบบใดที่จะใช้เพื่อให้เหมาะสมกับหน้าที่ภาษาในสถานการณ์นั้น ๆ การสอนบทสนทนามีจุดประสงค์เพื่อสอนรูปแบบไวยากรณ์ ไม่มีการสอนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ การสื่อสารและไม่สนใจว่าประโยคหนึ่งจะมีความหมายเกี่ยวเนื่องกับประโยคแวดล้อมอย่างไร และไม่สนใจว่าใครจะเป็นผู้พูดประโยคเหล่านั้น การสนทนาที่เกิดขึ้นไม่มีเหตุผลที่ชัดเจนพอนอกจากการให้ตัวอย่างโครงสร้างทางไวยากรณ์ ผลจากการฝึกแบบยึดแต่เพียงโครงสร้างไวยากรณ์เช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถพูดประโยคตามไวยากรณ์ได้แต่ขาดความสามารถในการใช้รูปลักษณะภาษานั้นได้อย่างเหมาะสม เช่นในการสอนอุทานว่า "What a lovely day!" จะสนใจแต่เพียงรูปแบบแต่ไม่สนใจเวลาและสถานที่ที่จะใช้รวมทั้งความรู้สึกเมื่อพูดประโยคนั้น

บทเรียนที่ีคแนวการสอนแบบโครงสร้างไวยากรณ์เป็นหลักจะประสบผลสำเร็จในการส่งเสริมผู้เรียนในค่านความถูกต้องทางไวยากรณ์ และถ้าพิจารณากิจกรรมในห้องเรียนก็จะพบว่ามักใช้การถาม-ตอบ เช่น ผู้สอนถาม-ผู้เรียนตอบ หรือชี้ให้ผู้เรียนถาม อีกคนหนึ่งเป็นผู้ตอบ คำถามจะเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่เรียนซึ่งเป็นลักษณะภาษาแบบการรายงานมากกว่า คำพูดจะไม่มี การเกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน ผู้เรียนจึงขาดประสบการณ์ในการใช้ภาษาในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับคำพูดอื่น ๆ ผู้เรียนเรียนรู้ที่จะพูดว่า "He apologised for being late" แต่ไม่ได้เรียนรู้ว่าวิธีการที่จะใช้ขอโทษจริง ๆ ในแต่ละสถานการณ์ว่าจะทำอย่างไร นอกจากนี้การให้ผู้เรียนฝึกโดยใช้ภาษาแบบรายงานมากเกินไปทำให้เมื่อผู้เรียนเผชิญกับสถานการณ์ การสื่อสารแล้วใช้ประโยค "I suggest ..." หรือ "I promise ..." แทนที่จะใช้ "Why don't you ..." หรือ "I'll do it." ซึ่งเหมาะสมกับสถานการณ์มากกว่า

กิจกรรมในห้องเรียนที่ีคแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นหลักจะต้องเป็นการจำลองสิ่งที่ใช้สำหรับการสื่อสารที่แท้จริง และเปลี่ยนจากการพูดประโยคเดี่ยว ๆ ให้ถูกต้องมาเป็นการเน้นความสามารถในการเลือกคำพูดที่เหมาะสมในการสื่อสารแทน ผู้เรียนจะเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษามากกว่าไวยากรณ์ ฉะนั้นผู้เรียนจะได้รับบทบาทและโต้ตอบกับบุคคลอื่นตามบทบาทที่ได้รับ ลักษณะของการสื่อสารจะสะท้อนถึงความต้องการของผู้เรียน บทบาทของผู้สอนจะเปลี่ยนไป ฉะนั้นผู้สอนพูดเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดประโยคที่มีไวยากรณ์ที่ต้องการ

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ผู้สอนจะเป็นผู้สร้างสถานการณ์การสื่อสาร ผู้สอนจะสมมติบทบาทเพื่อให้แบบอย่างทางภาษาแก่ผู้เรียน หรือผู้สอนสวมบทบาทเพื่อสื่อสารกับผู้เรียน ผู้สอนต้องสามารถสร้างสภาพการณ์สำหรับผู้เรียนเพื่อให้สามารถมีสื่อสารได้ด้วยตนเอง

วิธีการสอนพูดเพื่อการสื่อสารจะแตกต่างกันบ้างในค่านรูปแบบภาษาที่ใช้และชนิดของกิจกรรม แต่จะประกอบด้วยยุทธวิธีดังต่อไปนี้

1. การบอกวัตถุประสงค์ ในการสอนพูดหน้าที่ของผู้สอนคือการบอกผู้เรียนถึงสิ่งที่เรียน เช่นจะเรียนการขอร้อง การให้คำแนะนำ สำหรับการกระทำที่เป็นนามธรรมเช่นการให้คำแนะนำนี้วิธีการบอกตรง ๆ เช่นนี้อาจจะดีที่สุด การจะบอกวัตถุประสงค์สามารถทำได้หลายวิธี เช่นการให้เรียนการขอโทษ ผู้สอนอาจแสดงภาพการตุนที่คนหนึ่งทำกาแพทกรคใส่อีกคนหนึ่งและถามผู้เรียนว่าจะพูดอย่างไรในสถานการณ์เช่นนี้ ถ้าผู้เรียนไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรก็แสดงว่าผู้เรียนรู้ว่าตนเองมีปัญหาและจำเป็นต้องเรียนรู้ แต่ถ้าผู้เรียนรู้คำตอบก็ให้สอนอย่างอื่นต่อไป

นอกจากนั้นแล้ว วิธีการอีกอย่างหนึ่งก็คือการใช้ภาพการตุนที่มีคำพูดทั้งหมดอยู่ด้วยการแสดงภาพประกอบ การตั้งปัญหาและการอธิบายซึ่งจะทำให้วัตถุประสงค์ชัดเจนยิ่งขึ้น ข้อดีของการใช้ภาพการตุนคือ ช่วยทำให้เห็นข้อความที่ปรากฏในบริบท ชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่จะเรียนและแสดงให้เห็นถึงภาษาควบคู่กับวัฒนธรรม

2. การแสดงภาษาในบริบท เป็นวิธีการที่ทำให้ความหมายของเนื้อหาภาษาชัดเจน แนวการสอนภาษาแบบที่ยึดโครงสร้างเป็นหลักมักแสดงไวยากรณ์ในบริบทที่จริง แต่ไวยากรณ์นั้นมักจะมีได้เกี่ยวข้องกับข้อความส่วนอื่น ๆ ทำให้ไม่สามารถแสดงให้เห็นความหมายของไวยากรณ์ในส่วนนั้น เช่นนำไวยากรณ์ไปใส่ไว้ในเนื้อเรื่องให้ปรากฏบ่อย ๆ เพื่อผู้เรียนจะได้คุ้นเคยกับรูปลักษณะภาษานั้นโดยไม่สนใจความหมาย การแสดงภาษาในบริบทในลักษณะนี้จึงเป็นการแสดงไวยากรณ์มากกว่าการใช้ภาษา

ตามแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแล้ว ภาษาจะมีความหมายขึ้นอยู่กับบริบททั้งหมด และภาษาที่ไม่มีบริบทก็ไม่ถือว่ามีความหมาย ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษาซึ่งความหมายของข้อความที่พูดจะขึ้นกับบริบททั้งหมด เช่น ผู้พูดเป็นใคร ความสัมพันธ์ของผู้สนทนา ผู้สนทนาพยายามจะทำอะไร สิ่งที่อยู่ก่อน สถานที่พูดและเนื้อหาที่พูด เช่นประโยคที่ว่า "Is that your coat on the floor?" อาจเป็นคำสั่งให้เก็บเสื้อก็ได้

รูปแบบภาษาแบบหนึ่ง ๆ อาจแสดงหน้าที่ภาษาใดหลายแบบและความหมายของประโยคหนึ่ง อาจเปลี่ยนแปลงได้ขึ้นกับวิธีการพูดและเวลาที่พูด ฉะนั้นถ้าผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารและความหมายของภาษาที่ค่อนข้างกับองค์ประกอบหลาย ๆ อย่างแล้ว ผู้เรียนก็จะสนใจกับข้อมูลลักษณะที่กล่าวนี้ด้วย ข้อมูลเหล่านี้อาจได้รับตั้งแต่ขั้นที่ผู้สอนบอกวัตถุประสงค์ เช่นจากภาพการคุ้นหรือวัตถุ ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้ผู้เรียนก็จะต้องหาทางให้รู้ว่าภาษาที่เรียนนั้นเหมาะกับใครและอยู่ภายใต้สภาพการณ์อะไร ฉะนั้นภาษาจึงต้องแสดงในบริบทในลักษณะที่รู้ว่าใครพูดกับใคร ที่ไหนและทำไม

3. การฝึกและอ่านไอออน หลังจากการเสนอเนื้อหาที่จะต้องเป็นการฝึก เนื่องจากการเรียนภาษาเกี่ยวข้องกับการสอนเพื่อให้สื่อสารได้มิใช่เพียงการสอนโครงสร้างตามแบบเดิม ฉะนั้นขั้นการฝึกโครงสร้างแบบเดิมที่ใช้การถาม-ตอบจึงไม่เหมาะสม เพราะการถาม-ตอบเป็นภาษาแบบการรายงานมากกว่า การถาม-ตอบควรเป็นการทดสอบความเข้าใจสิ่งที่ได้เรียน คำตอบที่ถูกต้องไม่ควรพิจารณาจากความถูกต้องทางไวยากรณ์ แต่ควรคว่าผู้เรียนสามารถบอกได้หรือไม่ว่าผู้สนทนาเป็นใคร และผู้สนทนาพยายามจะทำอะไร นอกจากนั้นแล้วการฝึกกระสวนโครงสร้างประโยค (Pattern Drill) แบบเดิมที่นำโครงสร้างที่ใกล้เคียงกันมาฝึกไว้ด้วยกันก็ไม่ถูกต้อง เช่นประโยค "So do I." แสดงการเห็นด้วยกับประโยคที่ผู้สนทนาพูดไม่จำเป็นต้องฝึกพร้อมกับประโยค "So does he" "So do they" เพราะหน้าที่ภาษาคนละอย่าง แม้ว่ารูปแบบภาษาจะคล้ายคลึงกันก็ตาม จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ก็เพื่อเรียนรู้รูปแบบภาษาที่ใช้ในหน้าที่ภาษาแต่ละอย่าง

ลักษณะของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากการเสนอเนื้อหา อาจเริ่มจากการพูดพร้อม ๆ กันเกี่ยวกับภาษาที่เรียนแล้วจึงให้ตอบทีละคน ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนพูดซ้ำในแนวเดิมและให้ผู้เรียนแต่ละคนถามคำถามหรือกระตุ้นให้แต่ละคนตอบ และเมื่อเห็นว่าผู้เรียนมีความสามารถที่จะโต้ตอบซึ่งไม่จำเป็นต้องถูกต้องสมบูรณ์ ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนจับคู่กันและให้ฝึกการสนทนาโดยเปลี่ยนกันแสดงบทบาท มีการเปลี่ยนแทนคำลงในประโยค การฝึกง่าย ๆ แบบนี้สามารถทำให้เกิดช่องว่างของข้อมูลได้ เช่น นาย ก. ต้องตัดสินใจว่าจะถามอะไร นาย ข. ไม่สามารถทราบได้ว่าเพื่อนจะถามอะไร การสนองตอบของนาย ข. ก็ขึ้นอยู่กับคำพูดของนาย ก. จะสังเกตได้ว่าแตกต่างจากการสนทนาแบบเดิมที่แต่เดิมผู้เรียนเลือกตอบจากคำตอบที่ให้มาโดยไม่คำนึงว่าผู้พูดจะพูดอะไร จึงไม่เกิดช่องว่าง

ของข้อมูลและไม่มี การสนองตอบกลับมา การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผู้เรียนมีอิสระในการเลือกสิ่งที่จะพูด ผู้สอนเพียงช่วยกระตุ้นหรือวางโครงการให้ ส่วนเนื้อหาและผลการสนทนาขึ้นอยู่กับผู้พูด เช่น เมื่อผู้เรียนได้ฝึกการถามเกี่ยวกับสถานที่และการบอกทิศทางแล้ว จึงให้ผู้เรียนคนหนึ่งมีรายชื่อสถานที่อยู่ในมือ และให้ถามจากเพื่อนที่มีแผนที่ว่าสถานที่ที่ตนต้องการไปนั้นอยู่ที่ใด เป็นต้น การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมักจะเน้นความสำคัญของเกมและการแสดงบทบาทสมมติที่มีการออกแบบที่ดี มีการส่งเสริมการฝึกการใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริงและมีช่องว่างของข้อมูล สามารถเลือกสิ่งที่จะพูดและมีการตอบสนองแก่สิ่งที่จะวัดความสำเร็จได้คือ การที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้สอดคล้องกับช่องว่างของข้อมูล ตอบสนองได้ตามความสามารถทางภาษาที่มีอยู่ เพราะการใช้ภาษาได้ค่านั้นต้องสามารถใช้ได้อย่างเหมาะสมเป็นที่ยอมรับไม่ใช่ถูกต้องตามไวยากรณ์เท่านั้น

การสอนทักษะอ่าน

แม้ว่าในปัจจุบันนักภาษาศาสตร์ทราบดีว่าผู้อ่านที่มีทักษะสามารถจะทำอะไรได้บ้าง แต่งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการที่ใช้เรียนรู้ที่จะอ่านได้นั้นมีไม่มากนัก การค้นคว้าเกี่ยวกับการอ่านทั้งในแง่ความรู้และการแสดงออกมักเน้นในด้านภาษาแม่มากกว่า ดังนั้นการพิจารณาขบวนการอ่านภาษาต่างประเทศจึงยังไม่เป็นที่แพร่หลาย ตามปกติการอ่านก็เพื่อรับข้อมูลที่สื่อด้วยตัวหนังสือ ข้อมูลมีทั้งเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเชิงพุทธิพิสัย (Cognitive) เชิงอ้างอิง (Referential) และเชิงเจตคติ (Affective) การอ่านข้อความมีเหตุผลต่าง ๆ กัน เช่น อ่านข้อความที่เป็นความจริงเพื่อปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เช่น การอ่านคำแนะนำการใช้เครื่องมือ อ่านเพื่อพัฒนาสติปัญญา เพื่อให้สามารถปฏิบัติการที่ต้องใช้ความคิด หรือตัดสินใจผลการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การเสนอโครงการ การอ่านข้อความตามอารมณ์ เช่น การอ่านเพื่อความบันเทิงหรือพัฒนาตนเอง เป็นต้น

การอ่านที่แท้จริงนั้นต้องเป็นการอ่านอย่างมีวัตถุประสงค์ ไม่ใช่เพียงการอ่านภาษาผู้เรียนภาษาต่างประเทศควรเกี่ยวข้องกับตัวภาษาน้อยกว่าข้อความที่ใช้ในการสื่อสาร ควรสนใจเนื้อหาภาษามากกว่าไวยากรณ์หรือหน้าที่ภาษามากกว่ารูปแบบภาษา ผู้เรียนต้องการทำสิ่งต่าง ๆ โดยการใช้ภาษามากกว่าเพียงแต่รู้ภาษาเท่านั้น

การอ่านอย่างมีจุดประสงค์ไม่ใช่การอ่านอย่างรวดเร็วหรืออ่านอย่างช้า ๆ ละเอียดละเอียด ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนรู้จักปรับปรุงแบบ (Style) การอ่านให้สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์

ในการอ่าน เทคนิคการฝึกอ่านได้แก่การอ่านแบบกวาดสายตาคูเร็ว ๆ (Scanning) เพื่อคว้าเรื่องที่อ่านเกี่ยวกับเรื่องอะไร การอ่านแบบค้นหา (Search Reading) เพื่อหาข้อมูลที่ต้องการ การอ่านแบบคร่าว ๆ (Skimming) เพื่อทราบลักษณะการจัดระเบียบความคิดของข้อความ การอ่านแบบรับความคิด (Receptive Reading) เพื่อค้นหาว่าสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อจริง ๆ นั้นคืออะไร การอ่านแบบตอบสนอง (Responsive Reading) เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งที่ผู้เขียนเขียน

การสอนอ่านแบบเดิมใช้วิธีที่เรียกว่า แนวทางการสอน (Pedagogical Approach) เป็นวิธีการสอนอ่านที่ไม่สนใจการอ่านในฐานะที่เป็นขบวนการของการสื่อสาร วิธีนี้ผู้สอนจะให้ผู้เรียนอ่านข้อความแล้วมีคำถามเป็นแบบเลือกตอบ เติมคำหรือตอบคำถามอิสระ การทดสอบเน้นในคำานความเข้าใจข้อความ การสอนในลักษณะนี้ไม่ได้ช่วยพัฒนาทักษะที่จำเป็นในการอ่านอย่างแท้จริง

การสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนจะต้องทราบวัตถุประสงค์หรือเหตุผลในการอ่าน เช่นผู้เขียนตั้งใจจะสื่อสิ่งที่เป็นประโยชน์หรือก่อให้เกิดความรู้สึกับผู้อ่าน ผู้อ่านจะอ่านเพราะสิ่งที่ได้จากข้อความที่ให้มาเท่านั้นที่จะเติมข้อมูลบางส่วนที่ไม่สมบูรณ์ได้ ในการพัฒนาการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพนั้นผู้เรียนจะต้องสามารถอ่านแบบกวาดสายตาและหาข้อมูลที่ต้องการ ผู้เรียนควรเรียนรู้ที่จะขจัดข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องออกไปและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ของผู้อ่านได้

เมื่อบอกวัตถุประสงค์ของการอ่านแล้วผู้สอนอาจจะให้คำแนะนำวิธีการที่จะต้องใช้ในการอ่าน สิ่งนี้จะขึ้นอยู่กับชนิดของแบบการอ่านที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนมีพัฒนาการ เช่นผู้สอนอาจจะระบุงานให้ผู้เรียนทำดังนี้

You have been asked by some friends from your country to book a four day coach tour for them for the Easter weekend. There are six of them, and they wish to visit some places of scenic beauty and cultural significance. They can afford up to £70.00 each.

- a) Read the texts which describe a number of different tours.
- b) Make a list of four suitable tours.

c) Write a letter to the tour operator or operators to find if there are any places available on the tours concerned.

ข้อความที่ให้ผู้เรียนอ่านอาจเป็นเอกสารอธิบายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวต่าง ๆ งานของผู้เรียนคือเลือกการเดินทางที่ตรงกับความต้องการ เช่น ความสะดวกสบายในคันเวลา ราคา และสถานที่ ผู้เรียนจะต้องกวาดสายตาคูอย่างคร่าว ๆ ว่าการเดินทางเที่ยวใดที่ตรงกับวันหยุดสัปดาห์ บริษัทใดที่มีราคาตามที่กำหนด ต่อมาจึงอ่านรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ที่รถจะหยุด สุดท้ายผู้เรียนจะมีการถ่ายโยงข้อมูลที่ต้องการในรูปแบบอื่น เช่น เป็นตารางสรุป ซึ่งผู้สอนอาจให้เป็นแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนเติม หรือให้ผู้เรียนคิดรูปแบบด้วยตนเองก็ได้

Name of Operator	Tour Number	Cost	Places Visited

จากตารางข้างบนนี้ ผู้สอนสามารถใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการอภิปรายในชั้นก่อนที่ผู้เรียนจะเขียนจดหมายตามที่กำหนดในตอนท้ายของคำสั่งก็ได้ ข้อมูลที่ได้จากกิจกรรมการอ่านสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมการพูดและเขียนได้

นอกจากนี้ กิจกรรมการอ่านที่สามารถทำได้คือ การอ่านเป็นส่วน ๆ (Jig-Saw Reading) ผู้สอนแบ่งข้อความทั้งหมดออกเป็นส่วน ๆ เช่น แบ่งเป็น 3 ส่วน แล้วให้ผู้เรียน 3 กลุ่มอ่านคนละส่วน แล้วจึงมารวมเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 3 คน เพื่อทำงานตามที่กำหนดให้เสร็จ งานที่ให้ทำต้องอาศัยข้อมูลจากบุคคลที่ได้อ่านข้อความในแต่ละกลุ่มมารวมกัน ตัวแทนกลุ่มที่มารวมกันนี้จะแลกเปลี่ยนข้อมูลและเติมส่วนที่ขาดไป เช่น การเขียนเรียงความ เป็นต้น

จะเห็นว่าแบบฝึกหัดที่ให้ผู้เรียนทำจะประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 3 ประการคือ ผู้เรียนจะทราบเหตุผลหรือวัตถุประสงค์ในการอ่านซึ่งมักเป็นปัญหาให้แก้ไข และการแก้ปัญหานี้ผู้เรียนจะต้องใช้ภาษา ประการที่สองงานที่ให้ทำเกี่ยวข้องกับ การแปลข้อมูลจากคำพูดไปสู่รูปแบบที่เห็นด้วยตัวได้ กิจกรรมแบบนี้เรียกว่า การถ่ายถอดความคิด (Transcoding) เป็นการเชื่อมโยงภาษากับรูปแบบอื่นของการสื่อสาร เช่น จากคำพูดไปเป็นจักษุภาพหรือจากจักษุภาพไปเป็นคำพูดก็ได้ และประการสุดท้ายคือมีการแก้ปัญหา กิจกรรมการถ่ายถอดความคิดที่มาจากการอ่านนั้นมักจะทำให้มีการบูรณาการทักษะทั้งสี่ การอ่านกลายเป็นขั้นหนึ่งของ

ลำดับขั้นของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการฟัง พูดและเขียน การแลกเปลี่ยนข้อมูลและการ
บูรณาการของทักษะทั้งสี่เป็นการแสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนและผู้อ่านมีการสื่อสารกัน
โดยวิธีการอย่างเดียวกับผู้พูดและผู้ฟัง

การสอนทักษะเขียน

คีท จอห์นสัน(Keith Johnson 1981 : 93-106) ได้แนะนำลักษณะกิจกรรม
ที่ใช้ในการสอนเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ 3 ลักษณะดังนี้

1. การเติมข้อมูลให้สมบูรณ์และการแบ่งข้อความออกเป็นส่วน ๆ (Jigsaw)
การทำให้เกิดช่องว่างของข้อมูลนี้มีประโยชน์ต่อการสอนเขียน แม้ว่าการเขียนจะไม่มีแลกเปลี่ยน
เปลี่ยนข้อมูลอย่างรวดเร็วเหมือนการพูดก็ตามแต่หลักการนี้มีประโยชน์ 2 ประการคือ ทำให้
มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันในชั้นเรียน ผู้เรียนจะบอกซึ่งกันและกันในสิ่งที่เพื่อนไม่รู้ และมีการ
ประเมินผลจากการเขียนโดยเพื่อนของผู้เรียนเองเพราะการจะดูว่าการเขียนประสบความสำเร็จ
หรือไม่นั้นสามารถดูได้จาก การอ่านข้อความแล้วเข้าใจหรือไม่

ลักษณะการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นที่ความสามารถที่จะเข้าใจและสื่อความ
คิดได้ เช่นแบบฝึกหัดการอ่านเพื่อความเข้าใจต่อไปนี้เป็นลักษณะของการสื่อสาร เพราะว่า
ผู้เรียนต้องคัดเลือกข้อมูลที่ต้องการจากข้อความที่ให้แล้วถ่ายโยงข้อความไปสู่การเขียนแบบ
ฟอร์มการรับสมัคร ไม่ใช่เป็นการให้วิจารณ์ไวยากรณ์หรือคำศัพท์ที่ใช้ ตัวอย่างเช่น

In Winton there is a very good sports club which welcomes
applications from overseas visitors.

Look at the letter below. It contains information about
a person who wants to join the club. Fill in an application form.

26, Lakeside Avenue,
 Upton,
 Notts. NG16 7AA
 13 Jan. 1979

Dear Sir,

I wish to become a member of the Winton sports club, and would be grateful to receive details of subscription rates and other relevant information. I am a teacher by profession, and shall be in England for 2 years(my nationality is French). I was born in Paris on the 12th of January 1939.

I look forward to hearing from you.

Yours faithfully,

Odette Marie François

(Miss) Odette Marie François

WINTON SPORTS CLUB : MEMBERSHIP APPLICATION

Surname _____ First Name(s) _____

Date of Birth _____ Nationality _____

Marital Status _____

Address _____

Telephone Number _____ Occupation _____

การฝึกเขียนควรเกี่ยวข้องกับการแสดงออกของความสามารถที่จะสื่อความได้ ในอดีตผู้สอนมักจะสนใจเฉพาะในด้านความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียน การตัดสินใจข้อผิดพลาดจะดูจากข้อผิดพลาดในด้านโครงสร้างมากกว่าจะดูว่าผู้เรียนสามารถสื่อความให้ผู้อื่นเข้าใจได้มากน้อยแค่ไหน ในตัวอย่างที่ 1 เป็นการฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยการให้ผู้เรียนถ่ายโยงข้อความจากจดหมายมาเป็นรูปแบบอื่น การจะฝึกให้ผู้เรียนสื่อความคิดผู้สอนอาจจะสลับขั้นตอนโดยการให้แบบฟอร์มรับสมัครมาแล้วให้ผู้เรียนเขียนจดหมายสมัคร โดยอาศัยข้อมูลจากแบบฟอร์มที่ให้ก็ได้

การฝึกการสื่อความคิดหรือเขียนในชั้นเรียน ผู้สอนจำเป็นต้องหาทางให้คล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่แท้จริงคือ ต้องคำนึงว่าผู้เขียนเขียนให้ผู้อ่านอ่านเรื่องที่ไม่ทราบมาก่อนและจะทราบได้จากการอ่าน ดังเช่น ให้ผู้เรียนจับเป็นคู่ ผู้เรียนคนที่ 1 ใ้รับแบบฟอร์มการสมัครที่มีข้อมูลของผู้สมัครคนหนึ่ง และให้เขียนจดหมายเป็นตัวแทนผู้สมัครโดยใช้ข้อมูลที่ให้มา แล้วจึงนำไปให้ผู้เรียนคนที่ 2 อ่านเพื่อกรอกข้อมูลลงในแบบฟอร์ม ผู้เรียนคนที่ 2 ก็จะเขียนจดหมายให้ผู้เรียนคนที่ 1 อ่านเพื่อกรอกข้อมูลลงในแบบฟอร์มเช่นเดียวกัน ถ้ากรอกข้อมูลลงในแบบฟอร์มไม่ได้ แสดงว่าผู้เขียนไม่สามารถสื่อความคิดหรือผู้อ่านไม่เข้าใจหรือทั้งสองอย่าง ถ้าผู้เรียนเขียนจดหมายไม่ชัดเจนก็ต้องเขียนใหม่ การจะตัดสินใจว่าจะเขียนใหม่หรือไม่อาจจะให้ผู้สอนช่วยตัดสินใจด้วยก็ได้

นอกจากนั้นแล้ว กิจกรรมการเขียนที่เกี่ยวข้องกับการฟัง การพูด การเติมข้อความลงในแบบฟอร์มอาจจะทำได้ดังนี้

Stage 1 : Students work in pairs. Student 1 listens to a telephone conversation between Arturo and the club secretary : Student 2 to one between Odette and secretary. Both use information given in the conversations to fill in application forms.

Stage 2 : Student 1 writes a letter from Arturo to secretary confirming the details given by phone. Student 2 does the same for Odette.

Stage 3 : Students exchange letters. Student 1 must fill

in a form for Odette, Student 2 for Arturo. They then check that information has been conveyed correctly.

นอกจากนั้น กิจกรรมที่สามารถทำควบคู่กับการฟังคือ การให้ผู้เรียนฟังการสนทนาทางโทรศัพท์เพียงฝ่ายเดียวแล้วเติมข้อมูลลงในแบบฟอร์มที่กำหนด และให้ลองเติมข้อความการสนทนาของอีกฝ่ายหนึ่งให้ผู้เรียนไม่ได้ยินด้วย ถ้าการสนทนาไม่สามารถอัปเดตได้ก็อาจจะใช้การเขียนข้อความให้อ่านแทน

กิจกรรมในลักษณะนี้สามารถเปลี่ยนแปลงโดยการให้ผู้เรียนมีการถ่ายโอนข้อมูลจากข้อความเป็นตาราง แผนที่ หรือจากแผนภาพต่าง ๆ เป็นการเขียนข้อความก็ได้ เช่น

Work in pairs. Student A looks at the diagram of an Egyptian invention. Student B looks at the diagram of a Greek machine. Each writes a description. Then show your description to your partner who must try to draw a diagram from it. If his diagram is wrong, make your description clearer so that the diagram is correct.

จะเห็นว่าผู้สอนสามารถทำให้เกิดช่องว่างของข้อมูลในชั้นเรียนได้โดยให้ข้อมูลกับผู้เรียนคนที่ 1 แต่ไม่บอกคนที่ 2 การสื่อสารเพื่อเติมช่องว่างของข้อมูลจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนคนที่ 1 ส่งข้อมูลให้คนที่ 2 ฉะนั้นคนที่ 1 จะเป็นผู้ส่ง ขณะที่คนที่ 2 เป็นผู้รับ การใช้หลักการแบ่งแยกข้อความเป็นส่วน ๆ ก็เพื่อให้ผู้เรียนคนหนึ่งเป็นทั้งผู้ส่งและผู้รับคือ ให้ข้อมูลส่วนหนึ่งกับคนที่ 1 และอีกส่วนหนึ่งกับคนที่ 2 เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

2. ลักษณะกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องกัน การที่แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสนใจการต่อเนื่องของกิจกรรมเพราะทำให้เกิดการบูรณาการของทักษะต่าง ๆ กิจกรรมแต่ละอย่างจะให้เนื้อหาสำหรับกิจกรรมต่อมาและสามารถตอบได้ว่า ใคร เขียนและเขียนเพื่อใคร ลักษณะของกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องกันอาจจะมีลักษณะดังนี้

2.1 กิจกรรมที่ให้ทำไม่ควรเป็นอิสระและจะเสร็จสมบูรณ์ได้ต้องขึ้นอยู่กับการกิจกรรมอื่นด้วยเพราะการที่ผู้สอนทำให้เกิดช่องว่างของข้อมูลยังไม่เป็นการยืนยันได้ว่าจะมีการสื่อความคิดเกิดขึ้น เช่นการสอนฟัง-พูด ผู้สอนต้องการฝึกเกี่ยวกับการถามและตอบและ

ให้ข้อมูลเวลารถไฟโดยให้ผู้เรียนคนหนึ่งมีตารางเวลารถไฟ ผู้เรียนอีกคนหนึ่งเป็นผู้ถามและฟังคำตอบ ผู้สอนจะแน่ใจได้ว่าผู้เรียนคนที่ 2 ฟังหรือไม่ก็โดยการทำให้ผู้เรียนคนที่ 2 นำข้อมูลที่ได้อ่านไปใช้ประโยชน์อีกทีหนึ่งเช่นให้เขียน ถ้าไม่มีกิจกรรมที่สองแล้วผู้เรียนอาจจะไม่ฟังเพราะขาดแรงจูงใจที่จะฟัง การที่ผู้เรียนจะต้องใช้ประโยชน์จากข้อมูลที่ได้อ่านนี้เรียกว่า เป็นความไม่มีอิสระของงาน ผู้เรียนจะทำงานที่สองได้ก็คือเมื่องานที่หนึ่งมีความสมบูรณ์พอ เช่นผู้เรียนจะวาดแผนภาพรถไฟถ้าเพื่อนเขียนบรรยายได้อย่างถูกต้อง

การจัดกิจกรรมที่ให้อีกกิจกรรมหนึ่งสำเร็จได้โดยขึ้นอยู่กับกิจกรรมอีกอย่างหนึ่งนั้นเป็นสิ่งสำคัญ เพราะในการสอนทักษะฟังและอ่าน ผู้สอนไม่สามารถทราบได้ว่าผู้เรียนกระทำหรือไม่ และยังส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักรับผิดชอบต่อการแสดงออกทางภาษาของตน การใช้ภาษาของผู้เรียนในชั้นเรียนกับโลกภายนอกแตกต่างกันเนื่องจากการใช้ภาษาในชั้นเรียนผู้เรียนไม่สนใจกับข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเนื่องจากผู้สอนแก้ไขให้ แต่ในโลกภายนอกแล้วการให้ข้อมูลที่ผิดพลาดอาจทำให้คนหลงทางได้ เมื่อผู้เรียนทราบว่าเพื่อนในชั้นต้องอ่านจดหมายที่ตนเองเขียนและใช้ประโยชน์จากข้อมูลนั้นจะทำให้เกิดความรับผิดชอบต่องานนั้นมากขึ้น

2.2 การให้เขียนเรียงความอิสระควรถูกจัดกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องกันหลาย ๆ อย่างเนื่องจากการเขียนที่ปราศจากการควบคุมในหัวข้อที่เป็นนามธรรมเป็นสิ่งที่ เป็นปัญหาต่อผู้เรียน ผู้เรียนมักจะพบกับแบบสอบชนิดนี้อยู่บ่อย ๆ และเป็นเรื่องยากถ้าผู้เรียนไม่มีจินตนาการ การเตรียมตัวผู้เรียนเป็นเรื่องจำเป็นผู้เรียนมักมีปัญหา 2 ประการคือ การเขียนให้อยู่ในขอบเขตหัวข้อเรื่องและความต้องการเชื่อมโยงระหว่างสถานการณ์ที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวันของผู้เรียนกับหัวข้อเรื่อง ผู้สอนอาจช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการได้โดยให้ทำกิจกรรม เช่นให้ผู้เรียนเขียนเรื่องช่องว่างระหว่างวัยอาจใช้ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมหลาย ๆ อย่างที่เป็นการศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study) ของสถานการณ์ระหว่างวัย เช่นผู้สอนอาจเริ่มด้วยการฟังบทสนทนา 1 ตอน ซึ่งเป็นการโต้เถียงระหว่างจอห์นกับมารดาแล้วให้เติมส่วนที่เป็นคำพูดของจอห์น จากนั้นจึงให้แสดงบทบาทสมมติของการโต้เถียงและให้ผู้เรียนเขียนเล่าเรื่องในฐานะที่เป็นพี่ชายของจอห์นที่ยืนฟังอยู่ควายเพื่อมารายงานหน้าห้องในวันต่อไป

ขั้นที่ 2 สืบรวจสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรมและทำให้ขอบเขตกว้างออกไป ครอบคลุมสถานการณ์มากขึ้น ผู้สอนอาจใช้คอลัมน์ในนิตยสารที่ผู้อ่านเขียนจดหมายเล่าเรื่อง

ความไม่สบายใจเกี่ยวกับช่องว่างระหว่างวัย และให้ผู้เรียนเขียนตอบจดหมายนั้นเปรียบเทียบกับนักเขียนประจำคอลัมน์ มีการอภิปรายถึงความแตกต่าง

ขั้นที่ 3 ผู้สอนจะค่อย ๆ นำผู้เรียนเข้าสู่สิ่งที่เป็นนามธรรม ผู้สอนอาจจะใช้เทคนิคการฟังเป็นส่วน ๆ (Jigsaw Listening) เช่นฟังการอภิปรายของครู ผู้ปกครอง และคนงานในเรื่องช่องว่างระหว่างวัย กิจกรรมที่สามารถทำได้คือ

ก. ผู้เรียนกลุ่มละ 3 คนฟังเทปเรื่องเดียวกัน คนที่ 1 จะฟังเฉพาะส่วนที่ครูพูด คนที่ 2 ฟังเฉพาะส่วนที่ผู้ปกครองพูด และคนที่ 3 ฟังเฉพาะส่วนที่คนงานพูด ผู้เรียนแต่ละคนสามารถจดโน้ตได้

ข. ผู้เรียนแต่ละคนมารวมกันเป็นกลุ่มย่อยแล้วรายงานเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ฟังมา ให้อภิปรายถกเถียงกันถึงข้อแตกต่าง และสามารถให้ความคิดเห็นของตนเองเพิ่มเติมได้

ขั้นที่ 4 ผู้เรียนวางแผนและเขียนเรื่องช่องว่างระหว่างวัย

3. การเขียนข้อความเป็นตอน ๆ (Paragraph Writing) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นข้อความที่สูงกว่าระดับประโยค ดังนั้นการเขียนในขั้นนี้จึงมีความสำคัญ ข้อความตอนหนึ่งจะต้องมีการผูกประโยคเข้าด้วยกันให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ (Cohesion) และมีความสอดคล้องกันตามความหมาย (Coherence) ได้แก่การลำดับประโยคให้มีความหมาย แสดงความคิดอย่างมีความหมาย การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันมาก ฉะนั้นในการสอนเขียนเพื่อการสื่อสารอาจจะต้องฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วย เทคนิคที่ใช้ในการฝึกเขียน เช่น

3.1 นำเรื่องมาให้ผู้เรียนอ่านแต่ให้ผู้เรียนดูเฉพาะข้อความในตอนแรก ปักข้อความที่เหลือด้วยกระดาษ ให้ผู้เรียนคิดและอภิปรายเนื้อเรื่องว่าต่อไปจะเป็นอย่างไร แล้วจึงเปิดดูข้อความตอนต่อไปเปรียบเทียบกับข้อความที่คิดไว้ ทำอย่างนี้เรื่อยไปจนหมด หรืออาจจะให้ผู้เรียนทำกลับขั้นตอนนี้ก็ได้ คือให้อ่านข้อความตอนสุดท้ายก่อนแล้วให้คิดว่าเรื่องก่อนหน้านั้นควรจะเป็นอย่างไร

3.2 ผู้สอนให้ผู้เรียนเขียนตามคำบอกทีละประโยค หลังจากผู้สอนอ่านแต่ละประโยค ผู้เรียนจะต้องบอกว่าประโยคต่อไปจะเป็นอย่างไรแล้วจึงให้เขียนตามคำบอกต่อไป

3.3 ผู้สอนอาจให้ข้อความทีละคำ กลุ่มคำหรือประโยค แล้วให้ผู้เรียนเติม

ให้สมบูรณ์ แล้วผู้สอนจึงเฉลยข้อความที่ถูกต้องทั้งหมดให้ผู้เรียนอภิปรายข้อแตกต่างระหว่างกลุ่มคำที่เติมกับข้อความที่ถูกต้อง เทคนิคนี้มีประโยชน์ในการดึงดูดให้ผู้เรียนสนใจโครงสร้างทั้งหมดของข้อความตอนนั้น ผู้สอนอาจชี้ให้เห็นข้อความที่สัมพันธ์กันทางไวยากรณ์ เช่นการใช้ he, this ว่าอ้างถึงสิ่งใดในเรื่อง

3.4 ผู้สอนให้ประโยคที่ต่อจากประโยคก่อนมา เช่นมีคำว่า he หรือ this อยู่ในประโยค ให้ผู้เรียนเขียนประโยคที่มาก่อนหน้านั้น เพื่อให้ประโยคหรือสรรพนามในประโยคที่กำหนดชัดเจนยิ่งขึ้น

3.5 ผู้สอนเขียนเนื้อเรื่องที่เป็นเรื่องเล่าลงในกระดาษแผ่นเล็ก ๆ แล้วแจกจ่ายให้ผู้เรียนคนละแผ่นเพื่อให้ช่วยกันจัดประโยคเหล่านี้ให้เป็นเรื่องราวตามลำดับ ถ้ามีผู้เรียนมากก็อาจแบ่งเป็นกลุ่ม ๆ ผู้เรียนจะอภิปรายถกเถียงกันในกลุ่มโดยที่ต้องใช้ความรู้ในด้านความสัมพันธ์ของประโยคตามไวยากรณ์และความสัมพันธ์ของประโยคตามความหมายด้วย

3.6 ผู้สอนให้เนื้อเรื่องเป็นแบบอย่างเพื่อให้ผู้เรียนเขียนเลียนแบบโดยใช้ข้อมูลที่ให้มาเช่น แผนที่ โน้ต แผนภาพหรืออื่น ๆ งานที่ให้อาจจะง่ายหรือยากก็ได้แต่ความต้องการของผู้สอน

3.7 ผู้สอนให้เนื้อเรื่องมาแล้วให้ผู้เรียนหาวิธีที่จะจัดลำดับข้อความเป็นแบบอื่น

3.8 ผู้สอนให้ผู้เรียนเปลี่ยนจากภาษาพูดเป็นภาษาเขียนเพื่อฝึกเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามความหมาย เพราะปกติการพูดมักจะมีการจัดข้อความน้อยกว่าการเขียน และเพื่อให้ผู้เรียนสนใจลักษณะของความแตกต่างทางภาษาระหว่างการพูดและการเขียน ข้อความที่พูดอาจนำมาจากกรกระจ่ายเสียงทางวิทยุหรือจากหนังสืออื่น ๆ แล้วให้ผู้เรียนเขียนเป็นเรื่องราวในรูปแบบการเขียนที่เป็นพิธีการ

3.9 ผู้สอนให้ผู้เรียนเขียนเนื้อเรื่องโดยเปลี่ยนหน้าที่ภาษา เช่นจากคำแนะนำไปเป็นการบรรยายหรือให้เปลี่ยนจุดยืนของเรื่องใหม่ เช่นข้อความที่ว่า แม้ว่าตำแหน่งของผู้หญิงในทุกวันนี้ดีกว่าอดีตที่ผ่านมา แต่ก็ยังคงมีสิ่งที่จะต้องกระทำอีกมาก ผู้สอนให้ผู้เรียนเปลี่ยนจุดยืนเป็นว่า แม้ว่ายังคงมีสิ่งที่จะต้องกระทำอีกมาก แต่ตำแหน่งของผู้หญิงในทุกวันนี้ก็ดีกว่าในอดีต

การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

จุดมุ่งหมายของการสอนและการทดสอบมักจะมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ผู้สอนใช้แบบสอบในการวัดความเข้าใจและพัฒนาการของผู้เรียน สิ่งสำคัญในความคิดเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารคือ ความต้องการแบบสอบที่จะสามารถวัดความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งความสำคัญของแบบสอบนี้ แซนดร้า เจ ซาวิกนอน (Sandra J. Savignon 1983 : 247-248) ได้สรุปไว้ดังนี้

1. แบบสอบควรรู้ใช้ในการวัดความก้าวหน้าของผู้เรียนเป็นอันดับแรก ถ้าหากสอนภาษาเพื่อความสามารถในการสื่อสาร เราควรจะทดสอบความสามารถในการสื่อสาร เพื่อว่าทั้งผู้สอนและผู้เรียนจะได้ทราบว่าสามารถทำได้ดีเพียงใดเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะที่ควรเป็น
2. การทดสอบเป็นสิ่งกระตุ้นสำหรับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เพราะทำให้ผู้เรียนได้ทราบว่าอะไรเป็นสิ่งที่ต้องการเน้น การที่ผู้สอนพูดถึงการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมที่ใช้ภาษาอย่างแท้จริง การปะทะสังสรรค์ที่เป็นธรรมชาติ แต่ในแบบสอบมีการให้เติมคำกริยาให้ถูกต้องตามแบบแผน การท่องจำบทสนทนา จะทำให้ผู้เรียนคิดว่าผู้สอนไม่ทดสอบในสิ่งที่ตั้งใจไว้
3. ถ้าเป็นแบบสอบที่วัดความสามารถในการสื่อสารแล้ว ควรจะสามารถบอกถึงสิ่งที่ผู้เรียนทำได้จริงโดยใช้ภาษาที่ไ้เรียนมา จากการแสดงออกในแบบสอบวัดความสามารถในการสื่อสารจะทำให้ทั้งผู้สอนและนักวิจัยสามารถทราบถึงกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนได้ และควรปล่อยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาตามความประสงค์ของผู้เรียน เพื่อทราบถึงวิธีการที่เขาใช้ในสิ่งที่ไ้ยินได้ฟังมา และยังสามารถประเมินชววนการการสอนด้วย
4. การทดสอบความสามารถในการสื่อสารเป็นการประกันว่า ผู้สอนกำลังเตรียมผู้เรียนสำหรับโลกที่แท้จริง

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางภาษาเกี่ยวกับการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ดังนี้

เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton 1981 : 92-93) มีความเห็นว่าการทดสอบความสามารถของผู้เรียนทางค่านองค์ประกอบของภาษา ได้แก่ เสียง สัทท์ ไวยากรณ์ และการทดสอบทักษะรวม ๆ นั้นขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียนและจุดมุ่งหมายของการทดสอบนั้น ๆ ถ้า

ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษเพียงระยะเวลาสั้น การทดสอบมักจะเกี่ยวข้องกับการทดสอบองค์ประกอบของภาษา อย่างไรก็ตามในการทดสอบทุกระดับ ยกเว้นระดับเริ่มต้นจริง ๆ ควรจะมีการทดสอบความสามารถที่จะสื่อสารในภาษาที่เรียนด้วย การทดสอบเพื่อให้ผู้เรียนแยกความแตกต่างระหว่าง /i:/ และ /i/ เช่นในคำว่า sheep กับ ship นั้นไม่สำคัญนักเพราะภาษาจะอยู่ในบริบททำให้สามารถเดาความหมายได้ นอกจากนั้นไม่มีผู้เรียนคนใดที่ได้ชื่อว่าชำนาญในภาษาหนึ่งเพียงเพราะว่าสามารถแยกความแตกต่างระหว่างหน่วยเสียงสองเสียงหรือรู้ไวยากรณ์มาก ๆ การเน้นในด้าน การทดสอบองค์ประกอบของภาษามากเกินไปจะเป็นผลเสียต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะในปัจจุบันนักภาษาศาสตร์ยังไม่มีความรู้เพียงพอที่จะตัดสินได้ว่าองค์ประกอบภาษาส่วนใดสำคัญกว่ากันที่จะให้ผู้เรียนเรียนรู้ในแต่ละระดับของการเรียนรู้ การทดสอบความชำนาญทางภาษาที่ดีที่สุดคือการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ที่คล้ายชีวิตจริง ดังนั้นความคล่องแคล่วในภาษาจึงเป็นความสามารถที่จะแสดงความคิด ความจริง และทัศนคติได้อย่างชัดเจนทั้งในการพูดหรือเขียน รวมทั้งความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่านหรือได้ยิน สามารถทดสอบได้โดยแบบสอบความเข้าใจในการฟัง การอ่าน การสัมภาษณ์และเรียงความซึ่งเป็นการประเมินผลการแสดงออกด้านทักษะทางภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง

รีเบคก้า เอ็ม วาเลทท์ (Rebecca M. Valette 1977 : 12) มีความเห็นว่าการทดสอบความสามารถในการสื่อสารนี้เน้นที่ความสามารถของผู้เรียนที่จะสื่อสารในสถานการณ์เฉพาะ การจะวัดความสามารถมิใช่ดูจากความถูกต้องเกี่ยวกับภาษา แต่วัดความสามารถของผู้เรียนที่จะพูดหรือเขียนหรือเข้าใจข้อความได้ ฉะนั้นการจะถือว่าผู้เรียนทำผิด (Error) ก็ต่อเมื่อความผิดนั้นเข้ามาแทรกแซงการสื่อสาร แบบสอบความสามารถในการสื่อสารอาจได้รับการพิจารณาว่าเป็นแบบสอบทักษะภาษารวม (Global Language Tests) แม้ว่าแบบสอบทักษะภาษารวมนี้จะรวมถึงการวัดความชำนาญทางภาษาโดยทางอ้อมด้วย เช่น การเขียนตามคำบอก เป็นต้น

บี พี สโปลสกีและคณะ (B. P. Spolsky et al., quoted in Brendan J. Carroll 1980 : 93) เสริมว่าระดับของการรู้ภาษาหนึ่งไม่สามารถจะบอกได้ด้วยศัพท์เฉพาะเหมือนกับความรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์ที่บอกเกณฑ์เป็นเปอร์เซ็นต์ได้ แบบสอบสมรรถนะทางภาษา (Proficiency Test) ควรมาจากการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษาในแต่ละระดับความรู้ การทดสอบไม่ควรเน้นว่าผู้เรียนเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากน้อยแค่ไหน แต่ควรเป็นการทดสอบ

ความสามารถที่จะปฏิบัติในสถานการณ์ตามวัฒนธรรมของกลุ่มสังคมนั้น ๆ

จอห์น คับเบิลยู ออลเลอร์ (John W. Oller 1976 : 151) มีความเห็นว่า ความสามารถทางภาษานั้นเป็นการรวมความสามารถของการปะทะสังสรรค์เข้าไว้ด้วยกัน และไม่สามารถทดสอบโดยแยกเป็นส่วน ๆ ได้ กล่าวโดยสรุปคือ ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถโดยส่วนรวม(Global) และต้องการการบูรณาการเข้าไว้ด้วยกัน (Integration) เพื่อนำไปปฏิบัติได้ในชีวิตจริง และไม่สามารถทดสอบด้วยแบบสอบไวยากรณ์ การอ่าน หรือศัพท์ และการทดสอบส่วนย่อยอื่น ๆ ออลเลอร์จึงเสนอแบบสอบโคลซ (Cloze Test) ซึ่งเป็นแบบสอบสมรรถนะทางภาษาที่ต้องอาศัยความสามารถทางไวยากรณ์ที่มีอยู่ใน ตัวผู้เรียนมาใช้ได้อย่างประสพผลสำเร็จ

เบรนตัน เจ คาร์โรล (Brendan J. Carrol 1980 : 7, 11, 13) เสนอแนะว่า การทดสอบไม่ควรจะทดสอบเพียงในด้านความรู้เกี่ยวกับภาษา แบบสอบที่มีประสิทธิภาพต้องแสดงให้เห็นว่าผู้ทดสอบต้องการที่จะใช้ภาษาอย่างไร เกณฑ์ตัดสินความสำเร็จมิใช่ ความถูกต้องตามแบบแผน แต่เป็นประสิทธิผลในการสื่อสาร การนำภาษาไปใช้จริง (Use) การปฏิบัติคนในสถานการณ์การสื่อสารเป็นสิ่งที่ตัดสินประสิทธิผลของผู้เรียน มิใช่การมีความรู้ ในทางไวยากรณ์ (Usage) แบบสอบควรมีความสัมพันธ์กันระหว่างการใช้ภาษาตามหน้าที่ ทักษะ และความรู้เกี่ยวกับภาษา

แซนดร้า เจ ซาวิกนอน (Sandra J. Savignon 1983 : 249-251) ให้ความเห็นว่า ในบางครั้งคำว่าแบบสอบรวม (Global Test) และแบบสอบแบบบูรณาการ (Integrative Test) ก็ใช้อธิบายถึงลักษณะแบบสอบที่เป็นการทดสอบการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Use of Language) ขณะที่คำว่าแบบสอบจุดย่อย ๆ (Discrete-Point Test) จะใช้อธิบายถึงแบบสอบที่ทดสอบลักษณะทางโครงสร้างของ ภาษาที่แยกออกจากกัน การจะแยกความแตกต่างของทั้งสองแบบออกจากกันบางครั้งทำได้ยาก แต่อาจจะสังเกตได้จากรูปแบบของการทดสอบ (Format) และเนื้อหาที่จะทดสอบ แบบสอบ ที่ถือว่าเป็นการทดสอบการใช้ภาษาแบบบูรณาการ (Integrative Test) เช่น การอภิปราย (Discussion) ในหัวข้อที่กำหนดระหว่างเจ้าของภาษากับผู้เข้าสอบ การหาข้อมูล (Information Getting) จากเจ้าของภาษาโดยการสัมภาษณ์และให้ข้อมูลที่มากที่สุด ตามเวลาที่กำหนดให้ การรายงาน (Reporting) ตามหัวข้อที่กำหนดให้ การบรรยาย

(Description) ถึงลักษณะและพฤติกรรมท่าทางที่ผู้ทดสอบแสดงให้ดู และแบบสอบที่ถือว่าเป็นการทดสอบการใช้ภาษารวมได้แก่วิธีการทดสอบแบบโคลช การเขียนตามคำบอก(Dictation) และการสนทนา(Dialogue) สำหรับกิจกรรมที่ถือว่าเป็นการใช้ภาษาโดยส่วนรวมได้แก่ การเขียนเรียงความ จดหมาย บทบาทสมมติ เป็นต้น

ริเบคกา เอ็ม วาเล็ทท์ (Rebecca M. Valette 1981 : 169-173) ได้กล่าวถึงแนวโน้มการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารในช่วงปี ค.ศ. 1980-1989 โดยแบ่งเป็น 2 ลักษณะดังนี้

1. แบบสอบแยกทักษะ

แบบสอบความเข้าใจในการอ่านและฟังนั้นจำเป็นต้องเลือกข้อความที่มีบริบทที่เป็นธรรมชาติและมีศัพท์ที่เหมาะสมกับระดับ สมัยก่อนความเข้าใจในเนื้อเรื่องขึ้นอยู่กับคำศัพท์ ผู้เรียนจะตอบได้ถูกต้องต้องรู้คำศัพท์แต่ละคำ ไม่มีการนำความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือการอนุมาน(Inference) มาใช้ ฉะนั้นผู้เรียนที่ท่องจำคำศัพท์ได้มากจะทำคะแนนได้ดีกว่าผู้เรียนที่ฝึกการอ่านมามากกว่า ความเร็วในการอ่านเรื่องควรจะมีการควบคุมด้วย เช่น ฉายบนจอทีละบรรทัดหรือกำหนดเวลาอ่านสำหรับแต่ละข้อความ

ในช่วงปี ค.ศ. 1980-1989 แบบสอบมีแนวโน้มจะเป็นแบบสอบที่รวมทั้งความเข้าใจและการแสดงออกเข้าด้วยกัน เช่นการสัมภาษณ์ปากเปล่า และอาจจะสนใจการทดสอบการเขียนโดยให้ผู้เรียนเขียนตอบจดหมาย หรือเขียนเรื่องย่อของภาพยนตร์หรือบทความ เมื่อการทดสอบมีลักษณะการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติมากขึ้น จะทำให้มีความตรง(Validity) เพิ่มขึ้นด้วย แต่ขั้นตอนในการให้คะแนนและความเชื่อมั่นในการให้คะแนนยังต้องใช้เวลาเพื่อศึกษาต่อไปอีก

2. แบบสอบความสามารถทางภาษาแบบรวม (Tests of Global Language Proficiency)

แบบสอบชนิดนี้ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถทางภาษาภายในเวลาจำกัด การทดสอบแบบนี้มักจะมีการแสดงออกมากกว่าหนึ่งทักษะ แบบสอบชนิดนี้ที่ใช้กันแพร่หลายคือ

2.1 การเขียนตามคำบอก (Dictation) การจะจัดว่าเป็นแบบสอบความชำนาญทางภาษาแบบรวมนั้นข้อความต้องอ่านด้วยความเร็วปกติ จะหยุดต่อเมื่อถึงท้ายประโยคหรืออนุประโยค การเขียนตามคำบอกที่อ่านอย่างช้า ๆ ทีละคำเป็นการทดสอบการสะกดคำ

ผู้เรียนควรจำข้อความยาว ๆ แล้วเขียนสิ่งที่ได้ยินได้เพื่อเป็นการทดสอบความเข้าใจ การเขียนสะกดคำผิดจะไม่หักคะแนนถ้าหากไม่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการฟัง แต่ขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของผู้สอนด้วย

2.2 การเขียนตามคำบอกที่มีเสียงรบกวน (Noise Test) แบบสอบแบบนี้จะแตกต่างจากการเขียนตามคำบอกบ้างในรายละเอียด คือการบันทึกข้อความลงในเทปจะบันทึกด้วยความเร็วปกติ แต่ลดการซ้ำซ้อนทางภาษา (Redundancy) ลงโดยบันทึกเสียงรบกวนลงไปด้วย ที่จริงแล้วผู้เรียนจะสามารถเข้าใจประโยคที่ได้ยินอย่างง่ายหากมีได้บันทึกเสียงรบกวนลงไปด้วย การเขียนสะกดคำผิดจะไม่หักคะแนนถ้าเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่ได้ยิน

2.3 การทดสอบแบบละคำให้เติม (Cloze Test) ลักษณะของแบบสอบจะมีข้อความให้ผู้เรียนอ่านแล้วละคำให้เติมซึ่งปกติจะเป็นทุก ๆ 5, 6, 7 คำ ประโยคแรกมักจะไม่ว่างคำเพื่อช่วยสร้างบริบท ผู้เรียนจะได้คะแนนจากคำที่เติมได้ถูกต้องซึ่งอาจจะเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกันก็ได้

วิธีการทดสอบความสามารถในการสื่อสารในแต่ละทักษะ

เนื่องจากความสามารถในการสื่อสารนี้เน้นที่การแสดงออก (Performance) มีข้อความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาแต่เพียงอย่างเดียว ฉะนั้นแบบสอบที่จะทดสอบในชั้นสื่อสารนี้จึงมีใช้แบบสอบที่ทดสอบเฉพาะในด้านเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ตั้งแต่ก่อน แต่จะเป็นการทดสอบทักษะการใช้ภาษาของผู้เรียนในสถานการณ์การสื่อสาร ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะการทดสอบในชั้นสื่อสารเท่านั้น เพราะการทดสอบในด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษานั้นสามารถหาอ่านได้ไม่ยากนัก เช่นของโรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado) ในปี ค.ศ.1961 และของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ (Rebecca M. Valette) ในปี ค.ศ.1977 เป็นต้น

1. การทดสอบทักษะฟังและทักษะพูด

เนื่องจากทักษะพูดมักจะเกี่ยวข้องกับทักษะฟัง และในการทดสอบบางครั้งไม่สามารถแยกออกจากกันได้เด็ดขาด ฉะนั้นในที่นี้จึงกล่าวถึงการทดสอบทักษะทั้งสองนี้ในหัวข้อเดียวกันตามลักษณะธรรมชาติของการทดสอบ การทดสอบทักษะฟังและพูดในชั้นสื่อสารนี้มีผู้แนะนำไว้ต่าง ๆ กันคือ

วอลเตอร์ เอช บาร์ทซ์ (Walter H. Bartz 1979 : 1-3) กล่าวว่า การพูดภาษาต่างประเทศเกี่ยวข้องกับความสามารถในการออกเสียงถูกต้อง และการพูดเกี่ยวข้องกับหลายทักษะรวมทั้งความสามารถของผู้เรียนในการสังเคราะห์ (Synthesize) องค์ประกอบของภาษาแต่ละส่วนเข้าด้วยกัน

ในการทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อสาร ผู้เรียนควรมีความรู้สึกราวกับว่าผู้เรียนกำลังแสดงการสื่อสารอย่างแท้จริง (Real Communicative Act) ดังนั้นแบบสอบที่จะวัดความสามารถชนิดนี้จึงควรเกี่ยวข้องกับสถานการณ์การสื่อสาร (Communicative Situation) นอกจากนั้นแล้วควรคำนึงถึงความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) คือวัดในสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนแล้ว วิธีการทดสอบ (Administration) และวิธีการให้คะแนน (Scoring) ด้วย แบบสอบวัดความสามารถในการสื่อสารที่บาร์ทซ์แนะนำไว้มีดังนี้

แบบสอบสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มเรียน

เนื่องจากผู้เรียนมีความรู้ในคำไวยากรณ์และคำศัพท์จำกัด การทดสอบที่อาจจะทำได้คือ

1. การให้ผู้เรียนบรรยายของจริงที่เห็น เป็นวิธีการที่ง่ายที่สุด
2. การให้ผู้เรียนบรรยายง่าย ๆ ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์การสื่อสาร เป็นการทดสอบไวยากรณ์และคำศัพท์ของผู้เรียนได้อย่างดี เช่นตัดภาพจากหนังสือพิมพ์ในหัวข้อต่าง ๆ กัน เช่น เลือผ้า แล้วสมมติว่าผู้เรียนเป็นผู้ประกาศในรายการแฟชั่นโชว์ แล้วให้พูดเกี่ยวกับภาพนั้น ๆ ภาาผล 1 ประโยค
3. การให้ผู้เรียนคนหนึ่งพูดบรรยายการวาดภาพง่าย ๆ ของวัตถุอย่างหนึ่ง เพื่อนในชั้นวาดภาพตามคำบรรยายนั้น ๆ
4. การให้ผู้เรียนคนหนึ่งพูดบรรยายภาพชุดเพียงภาพเดียวต่อหน้าผู้เรียนในชั้นเรียน
5. การให้ผู้เรียนสัมภาษณ์เพื่อทราบข้อมูลจากผู้อื่น เช่นสัมภาษณ์ผู้สอนแล้วสรุปข้อความที่สัมภาษณ์มาโดยใช้ภาษาที่เรียน อาจมีการปรับปรุงเนื้อหาให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน เช่น

Pretend you are a doctor and you need to find out the following information from your patient (the teacher) :

1. Does (s)he drink milk?
2. How much?
3. Does (s)he eat breakfast?
4. What does (s)he usually eat for breakfast?
5. When does (s)he eat dinner?
6. How often does (s)he eat vegetables? (Bartz 1979:8)

กล่าวโดยสรุป การสร้างแบบสอบสำหรับผู้เรียนในระดับเริ่มเรียนควรจะพิจารณาด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ควรเน้นถึงแบบฝึกหัดในชั้นเรียนที่ให้ผู้เรียนบรรยายง่าย ๆ โดยใช้ศัพท์และโครงสร้างที่ได้เรียน
2. เพื่อความตรงตามเนื้อหา การฝึกการบรรยายหรือการตั้งคำถามควรมีการฝึกก่อนทดสอบ
3. แบบสอบควรให้แนวทาง คำแนะนำ และโครงสร้างอย่างชัดเจน

แบบสอบสำหรับผู้เรียนระดับกลางถึงระดับสูง

ในระดับนี้ขอควรพิจารณาทั้ง 3 ข้อในระดับเริ่มเรียนยังคงความสำคัญ แต่เรื่องที่จะทดสอบมีมากขึ้น ในระดับสูงสามารถทดสอบโดยการให้พูดคนเดียว (Monologue) การสนทนาหรือบรรยายสิ่งที่เห็นหรือการสัมภาษณ์ที่ยากขึ้น ถ้าในระดับสูงชั้นควรมีการเน้นในด้านกาจำลองสถานการณ์ซึ่งจะมีวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย การทดสอบในระดับนี้ควรให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่ในการสื่อสารที่แท้จริงให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถกระทำได้

ตัวอย่างแบบสอบที่สามารถนำไปใช้ได้ในระดับกลางถึงระดับสูง เช่น

ก. ทักษะพียง

Pretend you have just arrived in (the foreign country) and after being there for several days, you are invited by your host to a party given by some of his or her friends. During the

party you overhear the following conversation. While listening, jot down in English the following information :

1. What exam both have to study for
2. What the girl must do in addition to studying
3. When she might do this
4. When the boy suggests they study
5. What else the boy wants to do
6. The girl's final suggestion

Administration : Students hear the following conversation (in the foreign language) twice. (Bartz 1979 : 13-14)

ข. ทักษะพูด

Title : Shopping in a food market

Preparation : The teacher prepares a set of index cards on which pictures of grocery items are drawn or pasted.

Instructions to the student : You are in a German (French, Spanish, etc.) food market. You have completed all your shopping except one item, for which you cannot remember the (foreign language) word. A picture of the item is on the index card you have selected from a pack of cards. Describe the item to the "clerk"(teacher) so that he or she will be able to find it. (The teacher cannot see the card that the student is describing and must try to select the correct item based on the student's description.)

Scoring : The teacher may use one of the rating scales or may assign points based on the number of "tries" the student had to make before he or she could find the item, e.g., the teacher identifies the item on the first try-- 10 points ; on the second try-- 8 points ; etc.

Variation : This test item can also be carried out with a second student playing the role of the clerk ; however, it should be noted that in this situation scoring reliability may be a problem, and the "clerk's" listening comprehension ability becomes another variable of the test. (Bartz 1979 : 9-10)

นอกจากนั้นแล้ว การทดสอบอาจให้ผู้เรียนบรรยายภาพชุดการ์ตูน เช่น

You will see a series of drawings which tell a story about a day in the life of a college student. Take a minute to look over the drawings and to organize your thoughts. Then tell the story in (the foreign language). Say as much as you can. Use your imagination to add whatever details you wish, even though they might not be pictured. You will be interrupted. (มีภาพประกอบ 1 ชุด) (Bartz 1979 : 15-16)

รีเบคก้า เอ็ม วาเล็ทท์ (Rebecca M. Valette 1977 : 102-110, 144-157) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะฟังเพื่อความเข้าใจและทักษะพูดในชั้นสื่อสารไว้ดังนี้

ทักษะฟังเพื่อความเข้าใจ วิธีการที่อาจทำได้คือ

1. การทดสอบจับใจความสำคัญของคำพูด (Getting the Gist of Message)

1.1 ฟังข่าวแล้วให้ผู้เรียนเขียนชื่อบุคคล สถานที่ที่ได้ยินในข่าว (เหมาะกับผู้เริ่มเรียน)

1.2 ฟังผู้สอนเล่าเรื่องหรือนิทานที่คุ้นเคย ผู้เรียนตั้งชื่อเรื่อง(เป็นภาษาแม่ของผู้เรียนก็ได้)

1.3 ฟังผู้สอนเล่า อธิบาย เกี่ยวกับสถานที่ สิ่งของ บุคคล ภาพยนตร์ หรือเหตุการณ์ ผู้เรียนเขียนสิ่งที่ผู้สอนเล่า เช่นผู้สอนเล่าเกี่ยวกับรายการทีวีที่มีชื่อเสียง ผู้เรียนเขียนชื่อเรื่อง ถ้าเป็นผู้เริ่มเรียนอาจให้ตอบโดยใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนก็ได้

1.4 ฟังเทปที่บันทึกจากรายการวิทยุ ผู้เรียนบอกว่าเป็นรายการประเภทใด เช่น ข่าว ตลก เป็นต้น

1.5 ฟังเทปที่บันทึกจากรายการข่าวทางวิทยุ ผู้เรียนบอกว่าเป็นข่าวเกี่ยวกับกีฬา หรือรายงานอากาศ เป็นต้น

2. การทดสอบความเข้าใจในข้อความ (Passage Comprehension)
แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังที่เป็นมาตรฐานมักจะมีการทดสอบความเข้าใจในข้อความอยู่ด้วย ข้อความที่บันทึกลงในเทปมักจะเป็นบทสนทนาที่แต่งขึ้นแล้วชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษาเป็นผู้อ่าน หรือเป็นการพูดคนเดียวก็ได้ คำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจมักจะเป็นแบบเลือกตอบ คำถามควรจะทำให้เข้าใจได้ง่ายโดยการเขียนลงในกระดาษให้ผู้เรียนเห็นและบันทึกลงในเทปด้วย การเปิดเทปให้ผู้เรียนฟังอาจเป็น 1 หรือ 2 ครั้งก็ได้ ถ้าเป็น 2 ครั้งอาจให้ผู้เรียนฟังทั้งหมดในรอบแรก และในรอบที่สองให้ฟังทีละตอนแล้วให้ตอบคำถามหลังจากฟังแต่ละตอนจบ ข้อความที่นำมาให้ฟังควรเป็นข้อความที่สมจริง (Authentic) ลักษณะของการทดสอบอาจเป็นดังนี้

2.1 ฟังข้อความทั้งหมด 1 ครั้งจบแล้วให้ฟังประโยคที่อ่านครั้งเดียว ผู้เรียนบอกว่าคุณหรือผิดจากข้อความที่ฟัง

2.2 ฟังข้อความ 1 ครั้ง จบแล้วจะมีคำถามพร้อมคำตอบที่เป็นตัวเลือก นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

2.3 ฟังข้อความ แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความนั้น ๆ สำหรับผู้เริ่มเรียนคำถามอาจเป็นภาษาแม่

3. การทดสอบการรับข้อมูล (Obtaining Information)

3.1 แจกแผนที่ของสถานที่ เช่น ถนน เมือง หรือรถไฟใต้ดินพร้อมกับบอกจุดเริ่มต้นในแผนที่ให้กับผู้เรียน ผู้เรียนฟังการบอกวิธีไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง แล้วผู้เรียนทำเครื่องหมายว่าจุดหมายปลายทางคือที่ไหนในแผนที่

3.2 ฟังข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น อุณหภูมิของอากาศในแต่ละภาค หรือหมายเลขของผู้เล่นในทีมเบสบอล หรืออื่น ๆ แล้วกรอกข้อมูล หรือทำเครื่องหมายลงในตาราง

3.3 สมมติให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน เช่น รถไฟขบวนใดที่จะพาไปสู่จุดหมายปลายทางตรงตามเวลา หรือรถไฟขบวนใดที่ผู้เรียนจะพลาด เป็นต้น

3.4 ให้ผู้เรียนฟังเฉพาะข้อความที่ต้องการ เช่น สมมติว่าผู้เรียนอยู่ที่สถานีรถไฟแห่งหนึ่งที่ต้องการจะไปกรุงบอนน์ ผู้เรียนได้ยินประกาศมากมาย และมีประกาศอันหนึ่งสำหรับผู้โดยสารที่จะไปกรุงบอนน์ให้เปลี่ยนขบวนรถไฟ ผู้เรียนต้องแยกแยะออกมาให้ได้และจดบันทึกไว้

4. การทดสอบการถ่ายทอดคำพูดหรือเรื่องราว (Relaying Oral Messages) เช่น สมมติให้ผู้เรียนได้รับโทรศัพท์ ผู้โทรมาต้องการให้บอกต่อ ผู้เรียนจึงเขียนบันทึกไว้ อาจเป็นภาษาแม่ก็ได้

5. การจดโน้ต สามารถใช้กับผู้เรียนในระดับสูงได้

6. การเขียนตามคำบอก (Dictation) การเขียนตามคำบอกนี้เดิมใช้กับภาษาแม่เพื่อคว่ำสะกดและใช้เครื่องหมายวรรคตอนใดถูกต้องหรือไม่และการบอกให้เขียนจะพูดประโยคอย่างช้า ๆ ไม่เป็นธรรมชาติ แต่การเขียนตามคำบอกในปัจจุบันเป็นการทดสอบว่าผู้เรียนเข้าใจภาษาที่พูดเพียงใด และใช้กับผู้เรียนที่เขียนเป็นแล้ว จำนวนคำที่บอกให้เขียนจะยาวขึ้นเป็นประมาณ 7-10 คำ ตรงข้ามกับแบบเดิมซึ่งเป็น 3-5 คำเท่านั้น การแบ่งประโยคจะพยายามให้เป็นธรรมชาติมากที่สุด การอ่านจะกระทำด้วยความเร็วปกติ ความยาวของข้อความในแต่ละช่วงที่หยุดขึ้นอยู่กับว่าต้องการให้ยากหรือง่าย มีการบอกให้เขียนเครื่องหมายวรรคตอนและย่อหน้า แบบสอบการเขียนตามคำบอกสามารถทำนายความชำนาญทางภาษาที่มีอยู่ได้ และผู้สอนสามารถทราบถึงปัญหาของผู้เรียนในค่านโครงสร้าง เช่น ผู้เรียนบกพร่องในค่านการใช้กริยาให้ถูกต้องตามกาล เป็นต้น (Andrew D. Cohen 1980 : 110, Rebecca M. Valette 1977 : 243)

ข้อความที่ให้เขียน ผู้สอนอาจจะแต่งเองหรือคัดข้อความที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน อาจถอดข้อความหรือคัดลอกจากแบบเรียนก็ได้ แต่ความยาวของข้อความอย่างน้อยควรยาวประมาณ 100 คำ เพื่อว่าจะสามารถประเมินความสามารถในลักษณะของกลุ่มประโยค (Discourse) การหยุด (Pauses) ระหว่างข้อความควรคำนึงถึงความหมายมิใช่ตามเสียงและขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียนด้วย

การอ่านข้อความ ครั้งแรกจะอ่านด้วยความเร็วปกติแบบการสนทนา ผู้เรียนเพียงแต่ฟัง พอรอบที่สองผู้สอนอ่านข้อความและมีการหยุดเป็นช่วง ๆ ผู้สอนอาจจะอ่านวลีละ 1 หรือ 2 ครั้งก็ได้ขึ้นอยู่กับผู้สอนเอง (Rebecca M. Valette 1979 : 244) มีการบอกเครื่องหมายวรรคตอนเพื่อให้ผู้เรียนเขียนตามข้อความทุกข้อความ ในรอบที่สามผู้สอน

อ่านด้วยความเร็วปกติ หยุดเล็กน้อย และบอกเครื่องหมายวรรคตอน ผู้เรียนเพียงแต่ตรวจดู
ความเรียบร้อย

นอกจากการเขียนตามคำบอกในลักษณะที่เป็นมาตรฐานดังกล่าวแล้ว จอห์น
ดับเบิลยู ออลเลอร์ (John W. Oller 1979 : 285) ได้เสนอวิธีการเขียนตามคำบอก
ที่เรียกว่าการเขียนตามคำบอกบางส่วน (Partial Dictation) โดยการเขียนแบบนี้
เอาวิธีการทดสอบแบบโคลสมารวมกับแบบสอบเขียนตามคำบอก วิธีการทดสอบแบบนี้ผู้สอนจะ
อ่านข้อความทั้งหมด มีข้อความเพียงบางส่วนที่เขียนมาให้ผู้เรียนดูและมีส่วนที่เว้นว่างไว้ ผู้
เรียนจะต้องเติมให้ครบตามที่ได้ยิน ข้อความที่จะนำมาทดสอบอาจบันทึกมาจากข้อความตาม
ธรรมชาติ เช่น การบรรยาย รายการวิทยุ การสนทนา หรืออาจจะเตรียมข้อความขึ้นมาโดย
เฉพาะเป็นร้อยแก้วก็ได้ ผู้เรียนจะได้ฟังข้อความทั้งหมดในรอบที่หนึ่ง ในรอบที่สองจะมีข้อ
ความบางส่วนที่ละไว้ให้เติมและอ่านให้ฟังเพียงบางส่วน การหยุด (Pauses) ใช้หลักการ
เกี่ยวกับการเขียนตามคำบอกมาตรฐาน การเว้นช่องว่างให้เติมไม่ควรอยู่กึ่งกลางประโยคที่
ก่อนจะหยุดยังมีข้อความอีกหลายคำ เพราะจะทำให้ยากเกินไป เช่น Britain has
the (fastest rising cost of living) of any country in the world./

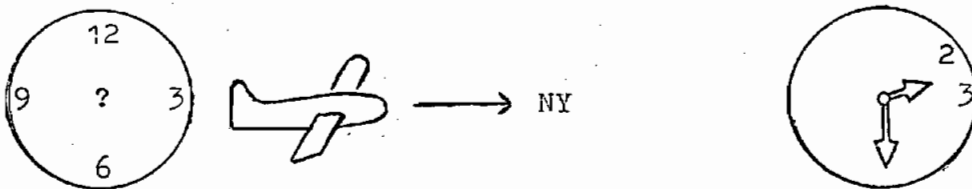
ทักษะพูด วิธีการที่อาจจะนำไปใช้ในการทดสอบแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะดังนี้

1. การพูดที่มีการควบคุม (Directed Expression) สามารถทดสอบได้

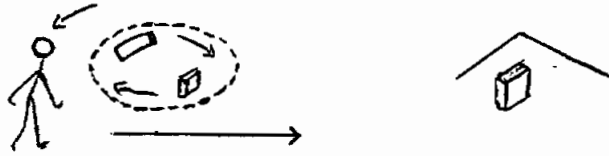
โดย

1.1 การให้ตัวแนะที่สามารถมองเห็นได้ (Visual Cues)

1.1.1 ผู้เรียนพูดประโยคโดยมีรูปภาพเป็นสื่อ แต่ผู้เรียนควรมี
ความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่ใช้เสียก่อน ตัวอย่างเช่น

(When does the plane leave for New York?) Response: At two-thirty.

(What is the man planning to do?) Response: He is going to the bookstore to buy a book.

1.1.2 ผู้เรียนบรรยาย 1 ใน 4 ภาพที่คล้ายคลึงกัน และให้ผู้เรียนคนอื่นที่เหลือฟังและบอกว่าเป็นภาพใด

1.2 การให้ตัวแนะที่เป็นคำพูด (Verbal Cues) คำแนะนำสำหรับการทำแบบสอบอาจใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่เรียน หรือในบางครั้งอาจเขียนก็ได้

1.2.1 ผู้สอนพูดประโยค 1 ประโยค และแสดงคำตอบด้วยท่าทางหรือสีหน้า แล้วให้ผู้เรียนตอบตามลักษณะท่าทางนั้น ๆ เช่น

Cue : I can't come.

Response : That's too bad!

1.2.2 ผู้เรียนเปลี่ยนประโยคตามที่กำหนด เช่น

Sample Sentence : She will be going to the lecture.

Cue : Indicate obligation.

Response : She has to go to the lecture. etc.

1.2.3 ผู้เรียนจะได้รับบทบาทและคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการเล่นที่ผู้เรียนจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ซึ่งคำแนะนำที่ใช้ อาจจะเป็นภาษาแม่ถ้าหากว่าผู้เรียนยังมีความรู้ทางด้านศัพท์และโครงสร้างไม่มากนัก เช่น

Two roles : Jack Smith, an American, and a waiter in a French restaurant. Jack enters the restaurant and is seated. He and the waiter greet each other. The waiter asks him what he would like. Jack says he is hungry and wants ham and eggs with a glass of milk. The waiter replies that they have no ham and eggs, and gives him a menu. The waiter suggests steak, French fries,

and wine. Jack accepts the steak and potatoes, but says he hates wine. The waiter then suggests lemonade and Jack agrees.

1.2.4 ผู้เรียนฟังบทสนทนาระหว่างเจ้าของภาษาสองคน แล้วรายงานเนื้อหาของสิ่งที่พูด

1.2.5 ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และพยายามหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์ (ผู้สอน) แล้วจับบันทึกไว้ เช่น

Try to find out the following information and more if at all possible : Name of person interviewed

Where he/she comes from

How long he/she will stay in the US

What he/she is doing here

What he/she has seen of the US etc.

2. การพูดโดยอิสระ(Free Expression) เป็นการใช้ภาษาอย่างอิสระในสถานการณ์การสื่อสารที่แท้จริง มีวิธีการทดสอบดังนี้

2.1 ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจให้คำสั่งเป็นภาษาแม่ เช่น

Look at the cartoon sequence which shows what happened when Paul(P), Mark(M), and Sylvia(S) went to the movies yesterday. Explain what happened, using the past tense. Are you ready ?

Begin. (มีภาพประกอบ 1 ชุด)

2.2 ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อ(Topic) ที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลาย ๆ หัวข้อ เพราะผู้เรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็เป็นได้ ตัวอย่างเช่น

Imagine that a friend asks you to loan him your bike for the day. You are afraid that he might break it and you are not going to loan it to him. Invent three excuses. You may use the following verbs : to go/ to go out/ to leave/ to do/ to visit.

2.3 ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน ถ้าเป็นผู้เรียนระดับกลางวัตถุนั้นอาจจะไม่สลับซับซ้อนมากนัก แต่ถ้าเป็นระดับที่สูงขึ้นก็อาจเป็นสิ่งที่ซับซ้อนขึ้นได้ เช่น เครื่องจักร เครื่องยนต์ ผู้เรียนอาจกล่าวถึงขนาด ที่ตั้ง การใช้ประโยชน์ แต่ห้ามกล่าวชื่อสิ่งของ

2.4 ผู้เรียนบรรยายสิ่งที่ได้เห็น เช่น ภาพยนตร์หรือบุคคลสำคัญ แล้วให้ผู้เรียนคนอื่นเดาว่าเป็นเรื่องอะไร หรือเป็นใคร เป็นต้น

2.5 แสดงบทบาทสมมติ (Role Play) ควรใช้กับผู้เรียนไม่เกินกว่า 10 คน แล้วให้ผู้เรียนสนทนาตามบทบาทที่ได้รับ เช่น

(Spoken instructions) Betty comes home with a kitten she has found. Her mother hates animals. Her father likes cats but doesn't want to anger his wife. Imagine their conversation (Name three students to play the roles.)

2.6 แสดงบทบาทเป็นผู้ตีความหรือสื่อความ (Interpreter) โดยให้ผู้สอน 2 คนสนทนากัน โดยผู้สอนคนหนึ่งพูดเฉพาะภาษาแม่ของผู้เรียน และผู้สอนอีกคนหนึ่งพูดภาษาต่างประเทศที่เรียน แล้วให้ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นล่ามหรือผู้ช่วยในการสื่อความระหว่างคนทั้งสอง แบบสอบประเภทนี้เหมาะกับผู้เรียนในระดับสูง

2.7 การสนทนาและสัมภาษณ์ (Live Conversation and Oral Interview) เป็นวิธีการทดสอบทักษะพูดที่เหมาะสม นิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด แบบสอบสมรรถนะทางการพูด (Proficiency Tests) จะเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่หรือความสามารถในการสื่อสารได้ก็ต่อเมื่อแบบสอบนั้นให้โอกาสแก่ผู้เข้าสอบในการแสดงความสามารถที่จะเรียบเรียงส่วนประกอบต่าง ๆ ของคำพูดให้สอดคล้องกันอย่างเหมาะสม ควรให้คะแนนในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความหมายในระดับกลุ่มประโยค มิใช่เป็นการทดสอบจุดย่อย ๆ ในประโยคหรือหน่วยคำ ลักษณะของการสอบอาจเป็นการสนทนาหรือสัมภาษณ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน หรือเจ้าของภาษากับผู้เรียน ถ้าเป็นกรณีหลังผู้สอนต้องปลุกตัวออกมาทำหน้าที่ตรวจให้คะแนนต่าง ๆ และพยายามให้พ้นจากสาขาของผู้เรียนเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางการฟังและการพูดอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด เนื้อหาในการสัมภาษณ์ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน เช่น ผู้เรียนในระยะเริ่มต้นควรสนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวของตัวผู้เรียนเอง ส่วน

ผู้เรียนในระดับกลางการสนทนาควรซับซ้อนขึ้น ต้องใช้ความคิดและจินตนาการประกอบด้วย เช่น ถ้าท่านมีเงินมาก ๆ ท่านจะทำอะไร เป็นต้น สำหรับผู้เรียนในระดับสูงหัวข้อการสนทนาส่วนใหญ่เป็นความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะต่าง ๆ โดยอาจให้ผู้เรียนอ่านบทความที่เตรียมไว้ล่วงหน้า การสนทนาจะเป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทความที่อ่าน หรือให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ในสังคมปัจจุบัน การสอบสัมภาษณ์ผู้สอนต้องพยายามทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกสะดวกสบายเป็นกันเองและควรระลึกไว้เสมอว่า การให้คะแนนความสามารถในการพูดของผู้เรียนนั้นเป็นการวัดความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนในการแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกของตนเอง มิได้เป็นการวัดความฉลาดรอบรู้ของผู้เรียน

นอกจากนี้แล้ว จอห์น ดับเบิลยู ออลเลอร์ (John W. Oller 1979 : 327-335) ได้เสนอวิธีการทดสอบทักษะพูดเพิ่มเติมดังนี้

1. การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) ให้ผู้เรียนอ่านข้อความตามที่กำหนดแล้วบันทึกเทปไว้เพื่อนำมาให้คะแนนในภายหลัง การให้คะแนนอาจให้เป็นมาตราส่วนประเมินค่าตามความถูกต้องและจำนวนเวลาที่ใช้ในการอ่าน
2. การสอบพูดปากเปล่าด้วยวิธีการแบบโคลซ (Oral Cloze Procedure) การเลือกข้อความสำหรับสอบใช้วิธีเกี่ยวกับการเลือกข้อความสำหรับให้เขียนตามคำบอก โดยอาจจะบันทึกเทปจากรายการทางวิทยุ โทรทัศน์ บทละคร หรือข้อความอื่น ๆ ที่อยู่ในรูปแบบของการพูด แต่ข้อความไม่ควรยากเกินไปเพราะการพูดต้องใช้ความจำในระยะเวลาอันสั้น ตัวอย่างแบบสอบชนิดนี้ผู้เรียนจะได้ฟังข้อความ 2 ครั้ง ครั้งแรกฟังข้อความทั้งหมด(อาจให้ฟัง 2 ครั้งก็ได้ขึ้นอยู่กับผู้สอน) หลังจากนั้นให้ผู้เรียนฟังข้อความที่มีบางตอนเว้นว่างไว้ให้เติมผู้เรียนจะต้องพูดหรือเขียนข้อความเติมช่องว่างให้เหมือนกับที่ได้ยินมาแล้วในรอบแรก การให้คะแนนมี 2 วิธีคือ ให้เฉพาะค่าที่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ หรือให้คะแนนค่าที่มีความหมายใช้ได้เหมาะสมด้วยซึ่งเป็นวิธีการเกี่ยวกับการให้คะแนนวิธีการสอบแบบโคลซชนิดเขียนตอบ
3. การเล่าเรื่อง (Narrative Task) เช่นผู้สอนเล่าเรื่องให้ผู้เรียนฟังแล้วให้ผู้เรียนเล่าให้ผู้เรียนอีกคนหนึ่งฟังแล้วบันทึกเทปไว้ให้คะแนนในภายหลัง การให้คะแนนอาจจะให้ตามประสิทธิภาพของการสื่อสารทั้งหมด หรือให้ตามรายละเอียดหลัก ๆ ของเรื่องที่มีผลต่อความเข้าใจในเนื้อเรื่อง

อี เอ ลีเวนสตัน (E.A. Levenston 1975 : 67-74) ได้แนะนำวิธีการ

ทดสอบความสามารถในการพูดของผู้เรียนในสถานการณ์การสนทนาแบบเผชิญหน้า (Face-to-Face Speech Situations) โดยผู้เรียนจะต้องจินตนาการว่าได้เข้าร่วมในสถานการณ์ที่กำหนดให้ และผู้เรียนจะต้องใช้คำพูดที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น เช่น

1. There is a very nice girl in your English class and you would like to have coffee with her after class.

2. You are in a restaurant. The plate you are given by the waiter is dirty. เป็นต้น

การตรวจให้คะแนนทักษะฟังและทักษะพูด

ก. การให้คะแนนแบบสอบการเขียนตามคำบอก

แอนดรู คี โคเฮน (Andrew D. Cohen 1980 : 112-117) เสนอแนะว่า การทดสอบแบบนี้ไม่ควรตัดคะแนนด้านการสะกดคำผิด ยกเว้นแต่ผิดในต้นโครงสร้างโดยคำนึงถึงเจ้าของภาษาเป็นเกณฑ์ ถ้าหากว่าเป็นคำที่แม้แต่เจ้าของภาษาก็อาจจะเขียนผิดได้ก็ถือว่าเป็นเกิดจากความประมาท คำที่ถือว่าเป็นการสะกดผิดแต่ไม่หักคะแนนตามความคิดเห็นของจอห์น คีเบิ้ลยู ออลเลอร์ (John W. Oller 1979 : 279) คือคำที่ไม่ทำให้การออกเสียงหรือลักษณะทางหน่วยคำผิดรูปร่างไป เช่นถ้าสะกดคำว่า father's เป็น fathers จะไม่หักคะแนน แต่ถ้าเขียนเป็น farmer's, father, farther's จะถูกหักคะแนน หรือคำว่า all day เขียนเป็น al day ถือว่าไม่ผิด แต่ถ้าเขียนเป็น hole day, whole day ถือว่าผิด หรือถ้าสะกดคำว่า right เป็น wright จะไม่หักคะแนน แต่ถ้าเขียนเป็น write ถือว่าผิด เป็นต้น การให้คะแนนจะคิดเป็นคำ ๆ ผู้เรียนอาจจะผิดในลักษณะของการเพิ่มคำเข้าไป การตัดคำ การแทนคำ และการสลับที่คำ

ถ้าผู้เรียนเพิ่มคำ เพิ่มวลี ให้วงกลมล้อมรอบ ถือเป็นผิด 1 แห่ง ถ้าตัดคำให้เขียนวงกลมเล็ก ๆ เหนือเส้นตามจำนวนคำที่ถูกตัดออกไป ถ้าแทนคำด้วยคำอื่น ให้วงกลมล้อมรอบ ถือเป็นผิด 1 แห่ง ถ้าสลับที่คำหรือวลี ให้วงกลมล้อมรอบ และชี้ตำแหน่งที่ถูกต้อง ถือเป็นผิด 1 แห่ง ถ้าผิดในด้านการใช้อักษรตัวใหญ่ (Capitalization) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ แสดงความเป็นเจ้าของ การย่อคำจะไม่หักคะแนน และในการนับคะแนนจะคิดจากจำนวนคำทั้งหมดเป็นคะแนนเต็มลบด้วยจำนวนคำผิดเป็นคะแนนที่ได้ เช่น

It is often observed / that pedestrians are a peculiar sight / along the streets of Los Angeles. / Most residents of this vast city / prefer travelling to their destination by car / to going there on foot. In fact, it is ironic / that in a city where the pedestrian / has the right of way, / there aren't very many pedestrians / around to take it. / People who do go out walking / frequently turn out to be tourists. / Imagine the surprise / when the individual seeking directions / learns that the fellow pedestrian / from whom he has sought directions / is also a stranger in town. // (The slashes indicate where pauses were supplied.)

การตรวจไต่คะแนน

It is often observe^O_D pedestrian^O_D is^O_D a peculiar side^O_S along^O_D streets of Los Angeles. Most residents of this^O_D city prefer to travel^O_S their destiny^O_S by car to go^O_D there on the^O_A foot. It is in fact^O_T very^O_A ironik^O_D that a city^O_D where the pedestrian has the way^O_T of right^O_T aren't very many pedestrians around to take it. People who go^O_D walking frekwently^O_D turn out to be turist^O_D. Imagen^O_D the surprise when the individual seeking direction learn^O_D that the fellow pedestrian from who^O_D he has sot^O_D directions is also the^O_S stranger in town.

สัญลักษณ์ที่ใช้ : A = addition (การเพิ่มคำ) D = deletion (การตัดคำ หรือเขียนคำตก) S = substitution (การแทนที่คำที่ถูกตัดด้วยคำอื่น) และ T = transposition (การสลับที่คำ) ส่วนคำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำที่สะกดผิดแต่ไม่นับว่าผิด

จากตัวอย่างที่ยกมาให้ดูนั้น ผู้เรียนเขียนผิด 24 แห่ง (ถ้านับการสลับที่ของ คำว่า right และ way เป็นแห่งเดียว) ฉะนั้นผู้เรียนจะได้ 73 คะแนน จากคะแนน รวม 97 คะแนน หรือจำนวนคำที่ถูกคิดเป็นร้อยละ 75 ของจำนวนคำทั้งหมด

ข. การให้คะแนนการถาม-ตอบคำถามปากเปล่า

รีเบ็คกา เอ็ม วาเลทท์ (Rebecca M. Valette quoted in Walter H. Bartz 1979: 17) ได้เสนอแนะวิธีการให้คะแนนไว้ดังนี้

ให้ 4 คะแนนเมื่อผู้เรียนตอบได้อย่างถูกต้องและไม่ลังเล

ให้ 3 คะแนนเมื่อผู้เรียนตอบได้อย่างถูกต้องแต่ลังเลหรือหลังจากต้อง

พูดประโยคซ้ำ

ให้ 2 คะแนนเมื่อผู้เรียนตอบผิดในตอนแรก แต่ในครั้งที่สองตอบได้โดย

ไม่ลังเล

ให้ 1 คะแนนเมื่อผู้เรียนตอบได้อย่างถูกต้องและลังเลในครั้งที่สอง

ให้ 0 คะแนนเมื่อผู้เรียนตอบผิดหลังจากพยายามแล้วทั้งสองครั้ง

ค. การให้คะแนนทักษะพูด

วอลเตอร์ เอช บาร์ทซ์ (Walter H. Bartz 1979 : 18-22) ได้ แนะนำวิธีการให้คะแนนทักษะพูดโดยเฉพาะอย่างยิ่งการพูดที่เป็นอิสระไว้ดังนี้

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) มิได้หมายถึงความเร็ว ในการพูด แต่หมายถึงความนุ่มนวล (Smoothness) ความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติของคำพูด โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับคะแนนดังนี้

ระดับที่ 1 หมายถึง มีการหยุดที่ไม่เป็นธรรมชาติมาก ลังเลมากและ พูดตะกุกตะกักไม่ติดต่อกัน

ระดับที่ 2 หมายถึง มีการหยุดที่ไม่เป็นธรรมชาติน้อย หยุดพักบ่อย และการพูดไม่ต่อเนื่อง

ระดับที่ 3 หมายถึง มีการหยุดที่ไม่เป็นธรรมชาติบ้าง หยุดพักและ พูดไม่ต่อเนื่องในบางโอกาส

ระดับที่ 4 หมายถึง แทบจะไม่มีมีการหยุดที่ไม่เป็นธรรมชาติ การพูด

ค่อนข้างนุ่มนวล และไม่ต้องใช้ความพยายามในการพูด

ระดับที่ 5 หมายถึง ไม่มีการหยุดที่ไม่เป็นธรรมชาติ การพูดไม่ต้องใช้ความพยายามและพูดได้นุ่มนวล แต่ยังไม่เหมือนกับเจ้าของภาษาที่เคี้ยว

ระดับที่ 6 หมายถึง ไม่ต้องใช้ความพยายามในการพูด คำพูดนุ่มนวลเหมือนเจ้าของภาษา

2. ความสามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจ (Comprehensibility) เป็นความสามารถที่จะสื่อความหมายกับผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่พูด ความหมายของแต่ละระดับคะแนนมีดังนี้

ระดับที่ 1 หมายถึง ไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูดเลย

ระดับที่ 2 หมายถึง เข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูดบ้างเป็นคำ ๆ

ระดับที่ 3 หมายถึง เข้าใจเป็นบางวลีหรือกลุ่มคำ

ระดับที่ 4 หมายถึง เข้าใจเพียงประโยคที่สั้นและง่าย

ระดับที่ 5 หมายถึง เข้าใจเกือบทั้งหมดในสิ่งที่ผู้เรียนพูด

ระดับที่ 6 หมายถึง เข้าใจทั้งหมดในสิ่งที่ผู้เรียนพูด

3. ปริมาณของการสื่อสาร (Amount of Communication) คือ ปริมาณของสาระ (Information) ที่ผู้เรียนส่งให้ตรงกับสถานการณ์การสื่อสาร ความหมายของแต่ละระดับคะแนนมีดังนี้

ระดับที่ 1 หมายถึง ผู้เรียนไม่ให้สาระที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์เลย

ระดับที่ 2 หมายถึง ผู้เรียนส่งสาระที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์เล็กน้อย

ระดับที่ 3 หมายถึง ผู้เรียนส่งสาระที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์บ้าง

ระดับที่ 4 หมายถึง ผู้เรียนส่งสาระที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์

ค่อนข้างมาก

ระดับที่ 5 หมายถึง ผู้เรียนส่งสาระที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์เกือบ

ทั้งหมด

ระดับที่ 6 หมายถึง ผู้เรียนส่งสาระที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ทั้งหมด

4. คุณภาพของข้อความที่ใช้สื่อสาร (Quality of Communication)

ได้แก่ ความถูกต้องทางไวยากรณ์ของคำพูด ความหมายของแต่ละระดับคะแนนมีดังนี้

ระดับที่ 1 หมายถึง ไม่มีประโยชน์ใดถูกต้องเลย

ระดับที่ 2 หมายถึง มีประโยชน์ถูกต้องบ้างประมาณ 2-3 ประโยค

ระดับที่ 3 หมายถึง มีประโยชน์ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีผิดอยู่มากในคำ

โครงสร้าง

ระดับที่ 4 หมายถึง มีประโยชน์ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาบ้างในคำ

โครงสร้าง

ระดับที่ 5 หมายถึง มีประโยชน์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ มีผิดบ้างเล็กน้อย

ระดับที่ 6 หมายถึง มีประโยชน์ถูกต้องทั้งหมด

5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to Communicate)

เป็นความเต็มใจของผู้เรียนที่จะแสดงออกเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ ผู้เรียนแสดงให้เห็นถึงความพยายามและความเต็มใจที่จะแสดงออกมากน้อยเพียงใด ความหมายของแต่ละระดับคะแนนมีดังนี้

ระดับที่ 1 หมายถึง ผู้เรียนใช้ความพยายามที่จะสื่อสารเพียงเล็กน้อย และไม่สนใจว่างานที่ทำงานจะเสร็จสมบูรณ์หรือไม่

ระดับที่ 2 หมายถึง ผู้เรียนใช้ความพยายามที่จะสื่อสารบ้าง แต่ไม่ใช้ความพยายามมากพอที่จะทำให้งานที่ทำงานนั้นเสร็จสมบูรณ์

ระดับที่ 3 หมายถึง ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสาร พยายามทำงานสำเร็จ อาจจะเพิ่มบางสิ่งทำงานนั้นไม่ต้องการ

ระดับที่ 4 หมายถึง ผู้เรียนพยายามอย่างแท้จริงที่จะสื่อสาร พยายามอย่างมากที่จะทำให้งานสมบูรณ์ และอาจจะเพิ่มเติมบางสิ่งทำงานนั้นไม่ต้องการก็เป็นได้

ระดับที่ 5 หมายถึง ผู้เรียนใช้ความพยายามมากเป็นพิเศษที่จะสื่อสาร แสดงความพยายามอย่างสูงสุดที่จะทำให้งานสำเร็จ และก้าวไกลเกินกว่าที่งานนั้นต้องการ

ระดับที่ 6 หมายถึง ผู้เรียนใช้ความพยายามอย่างมากผิดปกติที่จะสื่อสาร แสดงออกถึงความพยายามอย่างมากที่สุดที่จะทำให้งานสมบูรณ์ก้าวไกลเกินกว่าที่งานนั้นต้องการ และใช้ทั้งคำพูดและท่าทางหรืออื่น ๆ ประกอบเพื่อแสดงความคิดของตน

อี เอ ลีเวนสตัน (E.A. Levenston 1975 : 70-71) ได้แนะนำวิธีการให้คะแนนการสนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด โดยใช้ระบบการให้คะแนนแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ผู้เรียนสามารถใช้รูปแบบภาษา(Form) ที่เหมาะสมในลักษณะที่เจ้าของภาษาใช้ รวมทั้งเนื้อหาเหมาะสมด้วย (Content)

ระดับที่ 2 ผู้เรียนสามารถใช้เนื้อหาที่เหมาะสม แต่ใช้รูปแบบภาษาไม่เหมาะสม

ระดับที่ 3 ผู้เรียนใช้เนื้อหาไม่เหมาะสมจึงทำให้รูปแบบภาษาไม่ตรงกับสถานการณ์ด้วย

การณด้วย

ต่อมา แอนดรู คี โคเฮิน(Andrew D. Cohen 1980 : 120-121) ได้ปรับปรุงระบบการให้คะแนนของ ลีเวนสตัน โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่าที่มีรูปแบบดังนี้

รูปแบบภาษา(Form)

1. ความเป็นธรรมชาติของการสนทนา : ไม่เป็นธรรมชาติ 1 2 3 4 5 เป็นธรรมชาติ
(Naturalness of Discourse)
2. แบบของการแสดงออก : ต่างประเทศ 1 2 3 4 5 ภาษาแม่
(Style of Expression)
3. ความชัดเจนในการแสดงออก : ไม่ชัดเจน 1 2 3 4 5 ชัดเจน
(Clarity of Expression)

เนื้อหา (Content)

4. ความเหมาะสม (Suitability) : ไม่เหมาะสม 1 2 3 4 5 เหมาะสม
5. ความถูกต้องของสาระ : ไม่ถูกต้อง 1 2 3 4 5 ถูกต้อง
(Accuracy of Information)
6. จำนวนของสาระที่เกี่ยวข้อง : ไม่เหมาะสม 1 2 3 4 5 เหมาะสม
(Amount of Information Related)

2. การทดสอบทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

รีเบคก้า เอ็ม วาเล็ทท์(Rebecca M. Valette 1979 : 201-209) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจในชั้นสื่อสารไว้ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง การทดสอบการอ่านออกเสียงในภาษาที่สองจะกระทำได้อีกต่อเมื่อผู้เรียนสามารถพูดภาษาที่สองได้แล้ว ผู้เรียนที่ออกเสียงได้ก็และเข้าใจถึงความสอดคล้องระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์จะสามารถอ่านได้แม้จะไม่เข้าใจ

2. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ วิธีการที่อาจจะทำได้คือ

2.1 ให้อ่านคำถามที่เป็นภาษาที่เรียนให้เข้าใจ แต่อาจจะให้ตอบเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนได้ถ้าเป็นผู้เรียนในระยะเริ่มต้น

2.2 ให้อ่านข้อความที่คัดจากหนังสือพิมพ์ แล้วบอกว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เช่น ข่าว รายงานอากาศ กีฬา บันเทิง เป็นต้น

2.3 อ่านโดยใช้การกวาดสายตา (Scanning) เช่น ให้อ่านหน้าแรกของหนังสือพิมพ์ และให้หาบทความต่อไปนี้ เช่น รายงานอากาศ ผลของการแข่งขันฟุตบอล รายงานอุบัติเหตุทางรถไฟ เป็นต้น

2.4 อ่านคร่าว ๆ (Skimming) เช่น ให้อ่านผู้เรียนอ่านจดหมายที่ส่งมาจากการสำรวจประชามติ แล้วแยกเป็นกลุ่ม ๆ ตามความคิดเห็น

3. การทดสอบการรับข้อมูล (Obtaining Information) เนื้อเรื่องที่นำมาให้อ่านอาจจะนำมาจากหนังสือพิมพ์ วารสาร การประกาศโฆษณา ตารางเวลารถไฟหรือภาพยนตร์ จดหมาย ถ้าในระดับสูงอาจเป็นเนื้อเรื่องที่เกี่ยวกับอาชีพ เช่นบทความทางวิทยาศาสตร์ บทย่อของหนังสือหรืออื่น ๆ ที่เหมาะสม แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความที่อ่าน

4. การอ่านข้อความที่คัดตอนมาจากหนังสือแล้วให้ตอบคำถามซึ่งมักจะเป็นแบบเลือกตอบเพื่อทดสอบความเข้าใจจากเรื่องที่อ่าน ในระดับต้นและระดับกลางอาจให้ตอบแบบถูก-ผิด หรือถ้าหากเป็นการตอบคำถามโดยเขียนตอบซึ่งจะต้องเกี่ยวกับทักษะการอ่านและการเขียนประกอบกัน ควรให้คะแนนทั้งในคำเนื้อหาและรูปแบบภาษา หรือถ้าหากให้ตอบปากเปล่าก็ควรให้คะแนนทั้งจากการอ่านและการพูดด้วย

สำหรับวิธีการถามคำถามเพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านนั้น แมรี ฟินอคชิอาโร Mary Finocchiaro (1974 : 80-81) ได้แนะนำวิธีการถามคำถามดังนี้

1. ถามคำถามแบบ Yes/No Question หรือ Wh/Question
2. ถามคำถามที่ผู้เรียนสามารถหาคำตอบได้จากเรื่องที่อ่าน
3. ถามคำถามในลักษณะที่ผู้เรียนต้องสรุปข้อความในแต่ละย่อหน้า และถามหาความคิดหลัก (Main Idea) ของข้อความตอนนั้น

4. ถามคำถามเพื่อให้ผู้เรียนหาคำที่บอกลักษณะของบุคคลในเรื่อง เช่น โกรธ กำลังรีบ หรือให้บอกชั้นคอนหรือขบวนการตามลำดับ เป็นต้น

5. ผู้เรียนจัดลำดับประโยคใหม่ให้ถูกต้องตามเหตุการณ์ในเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน

5. การแปล การแปลนั้นเหมาะสำหรับการเรียนรายวิชาการอ่านมากกว่า รายวิชาการฟัง-พูด เพื่อให้แบบสอบการแปลมีประสิทธิภาพจะต้องมีการวางแผน คือ

5.1 เลือกเนื้อเรื่องให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคย แต่เขียนโดยผู้เขียนคนเดียวกัน กับที่ผู้เรียนเคยอ่าน และมีแบบการเขียน การใช้คำที่คล้ายคลึงกับที่เรียนไปแล้ว

5.2 ตัดสินใจว่าจะให้ผู้เรียนใช้พจนานุกรมหรือไม่ ถ้าไม่ให้ใช้ก็ควรให้ความหมายของคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคย และไม่สามารถเดาได้จากบริบท

5.3 วางแผนการให้คะแนน คะแนนรวม คะแนนที่จะให้ในแต่ละประโยคที่ยาวและซับซ้อนแตกต่างกัน คะแนนพิเศษสำหรับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

การแปลอาจให้แปลเป็นภาษาแม่ทั้งหมด หรือผู้สอนช่วยแปลให้บ้างแล้วให้ผู้เรียนแปลส่วนที่เหลือ โดยผู้สอนให้เนื้อเรื่องเป็นภาษาต่างประเทศ และแปลให้ส่วนหนึ่งแต่ยังไม่สมบูรณ์ ผู้เรียนจะต้องแปลเป็นภาษาแม่ให้สมบูรณ์ถูกต้องทั้งเรื่อง

นอกจากนั้นแบบสอบการอ่านที่กำลังได้รับความสนใจและวิพากษ์วิจารณ์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 จนถึงปัจจุบันได้แก่แบบสอบโคลชซึ่งถือว่าเป็นแบบสอบทักษะทางภาษาแบบบูรณาการ (Integrative Test) ซึ่งเป็นวิธีการทดสอบโดยตรงของการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษที่เป็นเรื่องราวต่อเนื่องกัน และยังเป็นวิธีการทดสอบโดยอ้อมของการฟังและการพูด (Andrew D. Cohen 1980 : 128) ในปี ค.ศ. 1950 แบบสอบลักษณะโคลชนี้ใช้วัดความสามารถของผู้เรียนว่าอ่านข้อความแล้วเข้าใจหรือไม่เพื่อแบ่งระดับความยากง่ายของข้อความ ต่อมาแบบสอบโคลชได้ประยุกต์ใช้กับการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาแม่ และในที่สุดได้พัฒนามาใช้กับการอ่านภาษาที่สอง เนื่องจากงานวิจัยในระยะหลังให้การสนับสนุนการทดสอบแบบนี้ จึงทำให้แบบสอบลักษณะนี้แพร่หลายมากกว่าในระยะแรก

วิธีการทดสอบแบบโคลชมีลักษณะคล้ายกับแบบสอบแบบเติมคำมาก แต่ต่างกันตรงที่แบบสอบเติมคำผู้ออกข้อสอบเว้นระยะห่างในการเว้นคำให้เติมอย่างไร้ระบบและเว้นตามใจชอบ จะให้เติมเฉพาะคำกริยา คุณศัพท์หรือนามก็ได้ แต่แบบสอบโคลชจะเว้นคำอย่างไร้ระบบผู้ออกข้อสอบไม่สามารถเว้นคำได้ตามใจชอบ เพราะมีวิธีการเว้นคำได้ตามระบบตั้งแต่

ทุก ๆ 5 ถึง 10 คำ แต่ตามปกติที่นิยมมีใช้มากจะเว้นคำทุก ๆ 5 ถึง 7 คำ ยิ่งเว้นคำห่างกันมากขึ้นเท่าใดก็จะยิ่งทำให้แบบสอบง่ายมากขึ้นเท่านั้น เนื้อเรื่องที่เลือกมาทดสอบควรให้เหมาะกับผู้เรียน เช่น เนื้อเรื่องประวัติศาสตร์ควรรีใช้กับผู้เรียนคณะมนุษยศาสตร์ หรืออาจจะเป็นเรื่องทั่วไปที่น่าสนใจ หากผู้เรียนคุ้นเคยกับเนื้อเรื่องที่ทดสอบจะทำให้ผู้เรียนทำคะแนนได้ดีขึ้น ความยาวของเนื้อเรื่องที่ทดสอบควรยาวเท่า ๆ กันกับเนื้อเรื่องที่ให้อ่านแล้วตอบคำถามแบบเลือกตอบ ตามปกติแบบสอบโคลซจะมีช่องว่างที่เว้นให้เติมประมาณ 40-50 ช่องว่าง เนื้อเรื่องที่นำมาให้อ่านยังมีช่องว่างเว้นไว้ให้เติมมากเท่าไร แบบสอบนั้นก็ยิ่งมีความเชื่อมั่นมากขึ้นเท่านั้น การกำหนดความยาวของเรื่องให้ดูจากคำที่ให้เติมว่ามีกี่คำ และเว้นกี่คำต่อหนึ่งช่องว่าง สมมติว่ามีช่องว่างให้เติม 50 ช่อง และเว้นช่องว่างทุก ๆ 5 คำ ความยาวของเรื่องที่ให้ทดสอบก็ควรยาวประมาณ 250 คำ ไม่ควรอธิบายคำศัพท์แต่อาจจะอนุญาตให้ใช้พจนานุกรมสองภาษาที่แปลคำศัพท์เป็นภาษาแม่ของผู้เรียนได้

ในประโยคแรกไม่ควรเว้นช่องว่าง ควรเริ่มเว้นช่องว่างในประโยคที่สองคำใดก็ได้แล้วเว้นเป็นระยะที่เท่ากันตลอด แต่บางครั้งผู้สอนควรรีใช้คุณศัพท์ประกอบด้วย เช่น กรณิศำตรงที่จะเว้นเป็นชื่อเฉพาะหรือเป็นคำที่มีความดีคำหรือเป็นคำที่ความหมายผิดไปจากปกติ ผู้สอนจะข้ามคำเหล่านี้ไปเว้นคำถัดไปได้ก็ได้อีกแต่หากเป็นคำที่มีความดีคำแต่คำนั้นได้ปรากฏอยู่ในส่วนอื่นของเรื่องผู้สอนสามารถเว้นคำนั้นออกไปได้ หากคำตรงที่จะเว้นเป็นคำสำคัญ (Key Word) ของเรื่อง เป็นคำใหม่สำหรับผู้เรียนไม่คุ้นเคยหรือเป็นคำที่เป็นส่วนหนึ่งของสำนวนที่ผู้เรียนไม่ค่อยพบ รวมทั้งคำการยะ (Function Word) ที่เว้นบ่อยเกินไป เช่น and, the เป็นต้น ผู้สอนสามารถข้ามคำเหล่านี้ไปเว้นคำถัดไปได้ แต่การที่ให้ผู้สอนประกอบด้วยมิได้หมายถึงให้ผู้สอนเลือกเว้นคำเฉพาะบางประเภทหรือไวยากรณ์บางเรื่องที่ผู้สอนต้องการ เพราะนั่นเท่ากับเป็นการทดสอบจุดย่อย ๆ ของภาษามากกว่าจะเป็นการทดสอบทักษะรวม

ผู้เรียนจะสามารถทำข้อทดสอบลักษณะนี้ได้ต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับภาษา (Linguistic Knowledge) เช่น การเลือกคำศัพท์และใช้ให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ การรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำนั้นกับส่วนที่เหลือของประโยคหรือกับข้อความในย่อหน้านั้นหรือกับเนื้อเรื่องทั้งหมดและความรู้รอบตัวด้วยในบางครั้ง

การทดสอบแบบโคลซนี้สามารถวัดวัดความสามารถในการเขียนได้ด้วย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถเขียนให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ จากการวิจัยยังพบว่าแบบสอบ
ลักษณะโคลชนี้สามารถใช้วัดทักษะอื่น ๆ ได้ด้วย เช่น ทักษะฟัง เป็นต้น (Andrew D. Cohen
1980 : 98)

รีเบ็คกา เอ็ม วาเล็ทท์ (Rebecca M. Valette 1977 : 213-215) ได้ให้
แบบอย่างของการทดสอบแบบโคลชไว้ 3 ลักษณะดังนี้

1. แบบสอบโคลชมาตรฐาน เป็นการเว้นคำให้ผู้เรียนเติมอย่างมีระบบ เช่น

The great murder wave of the 1970s appears to have ebbed
at last in big-city America. _____ reports from police depart-
ments _____ twelve selected cities show _____ in nine of them,
_____ number of homicides dropped _____ - and in some cases
_____ - last year.

2. แบบสอบโคลชชนิดให้เลือกคำที่ถูกต้องเพียงคำเดียวจาก 2 คำที่ให้มา เช่น

Circle the word that most appropriately completes the
thought expressed in the passage. (Note : Distractors were randomly
selected from the text)

The great murder wave of the 1970s appears to have ebbed
at last in big-city America. (First/Have) reports from police
departments (last/in) twelve selected cities show (from/that) in
nine of them, (the/at) number of homicides dropped (markedly/cities)
- and in some cases (swiftly/nine) - last year.

3. แบบสอบโคลชชนิดที่มีลักษณะคล้ายกับแบบสอบชนิดให้เลือกตอบ เช่น

Underline the word that most appropriately completes the
thought expressed in the passage.

The great murder wave of the 1970s appears to have ebbed
at last in big-city America.

First
When
Few
Since

 reports from police departments

$\left[\begin{array}{l} \text{over} \\ \text{and} \\ \text{in} \\ \text{at} \end{array} \right]$ twelve selected cities show $\left[\begin{array}{l} \text{why} \\ \text{up} \\ \text{that} \\ \text{us} \end{array} \right]$ in nine of them, etc.

ดี ทอร์เทอร์ (D. Porter 1976 : 151-155) ได้กล่าวถึงข้อดีและข้อบกพร่องของการทดสอบแบบโคลชว่า แบบสอบโคลชคือในแง่ที่สร้างง่ายและรวดเร็ว การตรวจให้คะแนนทำได้ไม่ยากนัก และเป็น การทดสอบความสามารถในการนำคำแวดล้อม (Context Clues) เข้ามาช่วยในการเดาคำอะไรที่ขาดหายไป ซึ่งเป็นธรรมชาติของภาษาที่จะต้องมีการเดาและเป็นลักษณะของขบวนการการอ่านของเจ้าของภาษาที่สามารถทำนายข้อความล่วงหน้าซึ่งต้องอาศัยความคล่องแคล่วในการอ่านและความเข้าใจในภาษาที่อ่านด้วย แบบสอบโคลชจึงเป็นแบบสอบที่วัดความเข้าใจในการอ่าน ความเข้าใจเรื่องที่อ่านเกี่ยวข้องกับกรรคำศัพท์ และความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ที่ใช้ รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างและคำศัพท์ แบบสอบโคลชจึงเป็นแบบสอบทักษะรวมด้วย

ข้อบกพร่องของแบบสอบโคลชอยู่ที่ว่า การทำข้อทดสอบแบบโคลชของผู้เรียนมิได้อาศัยเฉพาะความเข้าใจในเรื่องที่อ่านเท่านั้น แต่ยังต้องอาศัยความสามารถในการเขียนด้วยถ้าจะให้ถูกต้องแล้วแบบสอบควรวัดเฉพาะในสิ่งที่ต้องการวัด การเขียนมิใช่ความเข้าใจในการอ่าน และทักษะทั้งสองนี้ไม่จำเป็นต้องไปด้วยกันเสมอ เช่นผู้เรียนบางคนสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านแต่อาจจะไม่ชำนาญทางภาษาพอที่จะเขียนตอบได้ ดังนั้นจึงเป็นการไม่ถูกต้องที่จะใช้แบบสอบโคลชมาทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ทอร์เทอร์จึงเสนอแบบสอบที่เรียกว่าแบบสอบโคลชชนิดปรับปรุง (Modified Cloze Procedure) เพื่อใช้วัดความสามารถในการอ่านอย่างแท้จริง ลักษณะของแบบสอบชนิดนี้มีส่วนคล้ายคลึงกับแบบสอบโคลชแบบที่ 2 และ 3 ของ วาเลห์ตังที่ได้อธิบายมาแล้ว คือต้องเลือกข้อความให้เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน ไม่เว้นคำออกไปในประโยคแรก ๆ เช่น ใน 20 คำแรกของเรื่อง จะเขียนมาให้ครบถ้วน หลังจากนั้นจึงเว้นคำออกไปตามแต่ระบบที่กำหนด มีตัวเลือกสำหรับแต่ละช่องว่างประมาณ 3 ตัวเลือกหรือมากกว่านั้นเพื่อให้ผู้เรียนเลือกให้เหมาะสมกับบริบท ข้อบกพร่องของการทดสอบชนิดนี้เหมือนกับการทดสอบแบบปรนัยคือ บางครั้งผู้เรียนสามารถเดาคำตอบได้ถูกต้องจากตัวเลือกที่ให้มา หากไม่มีตัวเลือกให้มาผู้เรียนอาจจะเขียนเติมเองไม่ได้ แต่อย่างไรก็ตามผู้เรียนจะเลือกคำตอบได้ถูกต้องนั้นผู้เรียนจะต้องอ่านข้อความทั้งหมด

ให้เข้าใจก่อนแล้วจึงเลือกตอบได้ แบบสอบโคลงจึงสามารถวัดได้ว่าผู้เรียนเข้าใจข้อความที่อ่านหรือไม่

การตรวจให้คะแนนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

วิธีการตรวจให้คะแนนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจมีดังนี้

1. การให้คะแนนแบบสอบแบบปรนัย ได้แก่แบบสอบชนิด ถูก-ผิด และ เลือกตอบ ให้คะแนนเป็น 0-1

2. การให้คะแนนแบบสอบโคลงมาตรฐานมี 2 วิธีคือ

2.1 ให้คะแนนเฉพาะค่าที่ถูกต้องตามกำหนด (Exact Answer) เท่านั้น

2.2 ให้คะแนนค่าที่ยอมรับว่าถูกต้อง (Acceptable Answer) โดยที่ผู้สอนหรือนักภาษาศาสตร์เป็นผู้พิจารณาว่าค่าที่เติมนี้เหมาะสมทั้งในค่านความหมายและโครงสร้าง หรือบางครั้งเป็นค่าที่เจ้าของภาษาอาจเขียนเติมได้ (Sandra J. Savignon 1983 : 257)

การให้คะแนนตามหัวข้อ 2.1 ตรวจให้คะแนนได้ง่ายกว่าหัวข้อ 2.2 เพราะคำตอบที่ถูกต้องในแต่ละช่องว่างมีเพียงคำตอบเดียว แต่ในแบบของหัวข้อ 2.2 ผู้เรียนจะมีความรู้สึกว่าการคำตอบที่เหมาะสมและผู้สอนยอมรับว่าถูกต้องมีอยู่หลายคำตอบ จากการวิจัยวิธีการตรวจให้คะแนนทั้งสองแบบมีค่าความเชื่อมั่นใกล้เคียงกัน

3. การทดสอบทักษะเขียน

การทดสอบทักษะนี้ ผู้สอนควรคำนึงว่างานที่ผู้เรียนเขียนนั้นเจ้าของภาษาอ่านแล้วเข้าใจหรือไม่ ถ้าเจ้าของภาษาอ่านเข้าใจได้ด้วยความยากลำบากแสดงว่าความพยายามสื่อสารของผู้เรียนสำเร็จเพียงบางส่วน

✓ รีเบ็คกา เอ็ม วาเลทท์ (Rebecca M. Valette 1977 : 248-260) ได้แนะนำการทดสอบทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. การเขียนเรียงความโดยมีการแนะแนวทาง (Directed Composition) อาจจะทำดังนี้ คือ

1.1 ให้ตัวแนะที่มองเห็นได้ (Visual Cues) วิธีนี้ผู้สอนควรฝึกผู้เรียนก่อน เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าผู้สอนต้องการอะไรจากการทดสอบ เช่น

1.1.1 ฉายฟิล์มสตริปให้ผู้เรียนดู อาจเป็นภาพชุดที่แสดงการกระทำ รอบที่สองฉายให้ดูทีละภาพเพื่อให้ผู้เรียนเขียนบรรยาย รอบที่สามฉายให้ผู้เรียนดูทั้งเรื่องอีกครั้งเพื่อตรวจสอบคำตอบ หรือผู้สอนอาจใช้วิธีการเล่าเรื่องหรือถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฉายให้ดูเป็นภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศที่เรียนแล้วแต่การตัดสินใจของผู้สอน แล้วจึงให้ผู้เรียนเขียนเรียงความเป็นภาษาที่เรียน

การให้คะแนนแต่ละภาพอาจให้ดังนี้(ถ้าให้คะแนนเต็มแต่ละภาพ 5 คะแนน) ให้ 2 คะแนน สำหรับประโยคที่เขียนได้เหมาะสมกับภาพ และบวกให้อีก 3 คะแนนถ้าประโยคเขียนได้ถูกไวยากรณ์และใช้คำศัพท์ถูกต้องแม้ว่าจะสะกดผิดบ้าง หรือบวกให้เพียง 2 คะแนน ถ้าประโยคนั้นสามารถอ่านเข้าใจได้แต่ใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ผิดบ้าง หรือบวกให้เพียง 1 คะแนน ถ้าประโยคนั้นเจ้าของภาษาเองยังอ่านเข้าใจยาก

1.1.2 ฉายภาพยนตร์เงียบยาวประมาณ 4 นาที หรือภาพยนตร์การ์ตูน ฉายภาพให้ดูโดยหยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเขียนคล้ายกับข้อ 1.1.1 หรือถ้าไม่มีภาพยนตร์อาจใช้ภาพชุดที่ตัดจากวารสารก็ได้

1.2 ให้ตัวแนะโดยการพูด (Oral Cues) การให้ตัวแนะโดยการพูด อาจเกี่ยวข้องกับทักษะฟังด้วย ดังนั้นการให้คะแนนควรคำนึงด้วยว่าทักษะทั้งสองชนิดเกี่ยวข้องกัน ถ้าต้องการเน้นที่ทักษะเขียนการให้ตัวแนะด้วยการพูดจะต้องให้เข้าใจง่าย เช่น

1.2.1 ให้ผู้เรียนฟังการสัมภาษณ์ เช่นการสัมภาษณ์ระหว่างนายจ้างกับผู้มาสมัครงาน ให้ผู้เรียนเขียนบรรยายเกี่ยวกับผู้มาสมัครงาน

การให้คะแนนสำหรับการเขียนบรรยายอาจให้ดังนี้ (คะแนนเต็ม 5 คะแนน) ให้ 2 คะแนน สำหรับเนื้อหาที่เขียนบรรยายได้ถูกต้อง และบวกให้อีก 3 คะแนนถ้าใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ได้ถูกต้องแม้จะเขียนสะกดผิดบ้าง หรือบวกให้เพียง 2 คะแนนถ้าข้อความนั้นอ่านแล้วเข้าใจได้แม้จะใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ผิดบ้าง หรือบวกให้เพียง 1 คะแนนถ้าข้อความนั้นเจ้าของภาษาเองอ่านแล้วเข้าใจยาก

1.2.2 ให้ผู้เรียนเขียนจดหมาย โดยสมมติว่าผู้เรียนเป็นเลขานุการ นายจ้างต้องการให้เขียนจดหมายไปถึง Mr. George Johnson ที่จะส่งหนังสือไปให้ในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ผู้เรียนจะต้องจดคำพูดและรายละเอียดที่นายจ้างบอก(โดยฟังจากเทป) การเขียนในลักษณะนี้อาจใช้ในรายวิชาที่เกี่ยวกับการโต้ตอบจดหมายธุรกิจ

1.2.3 ให้ผู้เรียนเขียนสรุปจากเรื่องที่เล่าให้ฟัง ผู้สอนอาจจะใช้ภาพชุดประกอบการเล่าเรื่องด้วยก็ได้

1.3 ให้ตัวแนะโดยการเขียน (Written Cues) โดยปกติแล้วทักษะเขียนมักให้ตัวแนะที่เป็นตัวเขียนที่เป็นภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนก็ได้ เช่น

1.3.1 ให้ผู้เรียนเขียนบทสนทนาจากคำสำคัญ (Key Word) ที่ให้มาทั้งหมด

การให้คะแนนการเขียนบทสนทนาอาจให้ดังนี้ (คะแนนทั้งหมด 5 คะแนน)

ให้ 2 คะแนน ถ้าใช้คำที่ให้มาแต่งบทสนทนาได้อย่างเหมาะสม บวกให้อีก 2 คะแนนถ้าบทสนทนานั้นเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจได้ และบวกให้อีก 1 คะแนนถ้าบทสนทนานั้นมีลักษณะเป็นธรรมชาติสำหรับเจ้าของภาษา

1.3.2 ให้เขียนจดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ หรือจดหมายสมัครงานตามคำแนะนำที่ให้มา หรือดูจากประกาศโฆษณาในหน้าหนังสือพิมพ์

1.3.3 ให้เขียนเติมข้อความในใบสมัครงาน

การให้คะแนนจะให้ 1 คะแนนสำหรับแต่ละช่องว่างที่เติมได้ถูกต้อง

2. การเขียนอย่างอิสระ (Free Composition) การเขียนอย่างอิสระนี้ ผู้เรียนจะแสดงความสามารถในการลำดับความคิด การใช้ศัพท์ที่เหมาะสม ตลอดจนการแบ่งข้อความออกเป็นตอน ๆ

การเลือกหัวข้อสำหรับให้ผู้เรียนเขียนควรเป็นหัวข้อที่ไม่ยากนัก เพราะผู้เรียนควรใช้ความพยายามแสดงความคิดมากกว่าการแสดงเนื้อหา ลักษณะของการเขียนอาจเป็นดังนี้

2.1 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากคำศัพท์ วัตถุประสงค์หลักของการเขียนแบบนี้เพื่อวัดความเหมาะสมของการใช้คำศัพท์ เช่น ถ้าเป็นคำศัพท์ที่เป็นคำนามอาจให้อธิบายห้องเรียน ห้องถนน รายการอาหาร ถ้าเป็นการใช้คำคุณศัพท์ก็อาจให้เปรียบเทียบระหว่างภาพ 2 ภาพ เป็นต้น

2.2 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากไวยากรณ์ งานที่ให้เขียนจะเกี่ยวกับโครงสร้างที่ต้องการทดสอบ เช่น Past Tense ก็อาจให้เขียนเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เป็นอดีต เช่น Your Last Christmas เป็นต้น

2.3 การเขียนข้อความเบื้องต้น ๆ การเขียนชนิดนี้เน้นความสามารถในการเขียนข้อความที่รวมเป็นความคิดหลักเพียงความคิดเดียวในแต่ละย่อหน้า

2.4 การเขียนเรียงความที่เกิดจากการกระตุ้นความคิด (Thought-Provoking Essays) เป็นหัวข้อการเขียนเรียงความที่อาจได้จากเหตุการณ์ทางการเมือง ข้อโต้แย้ง เหตุการณ์ในโรงเรียนหรืออื่น ๆ การให้คะแนนอาจเน้นในเรื่องการให้เหตุผล การลำดับความคิด การใช้ถ้อยคำ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

การตรวจให้คะแนนทักษะเขียน

วิธีการตรวจให้คะแนนทักษะเขียนมีดังนี้

1. การเขียนจดหมาย อาจแบ่งคะแนนเป็นดังนี้
 - ให้ 10 คะแนน สำหรับแบบฟอร์มที่ถูกต้อง
 - ให้ 10 คะแนน สำหรับเนื้อหาที่ตรงกับความต้อการและที่อยู่ถูกต้อง
 - ให้ 5 คะแนน สำหรับการใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ถูกต้อง
 - ให้ 5 คะแนน สำหรับประโยคที่ใช้ได้เหมาะสมตามรูปแบบ (Style)
2. การเขียนสรุป อาจแบ่งหัวข้อการให้คะแนนออกเป็น 3 ลักษณะดังนี้
 - ความถูกต้องในการสรุป
 - ให้ 5 คะแนน สำหรับงานเขียนที่ได้เนื้อหาหลักทั้งหมดไว้
 - ให้ 3 คะแนน สำหรับงานเขียนที่ได้เนื้อหาหลักส่วนใหญ่
 - ให้ 1 คะแนน สำหรับงานเขียนที่ได้เนื้อหาหลักน้อยกว่าครึ่งหนึ่ง

ความสามารถในการสรุป

- ให้ 5 คะแนน สำหรับงานเขียนที่เจ้าของภาษาสามารถอ่านเข้าใจได้ง่าย
- ให้ 3 คะแนน สำหรับงานเขียนที่เจ้าของภาษาสามารถอ่านเข้าใจได้เมื่อ

ใช้ความพยายาม

- ให้ 1 คะแนน สำหรับงานเขียนที่เจ้าของภาษามีความยุ่งยากมากในการ

ทำความเข้าใจ

การใช้ Tense

- ให้ 5 คะแนน เมื่อกริยาทุกตัวใช้ Tense ได้อย่างเหมาะสม

ให้ 3 คะแนน เมื่อใช้กริยาผิด Tense 1 - 3 คำ

ให้ 1 คะแนน เมื่อใช้กริยาผิด Tense ตั้งแต่ 4 คำขึ้นไป

การให้คะแนนในเรื่องการใช้คำกริยาให้ถูกต้องตาม Tense นี้ใช้ได้เหมาะสมกับการให้สรุปเรื่องที่เป็นเรื่องเล่า (Narrative) มากกว่าการสรุปเรื่องที่เป็นการบรรยายความจริง (Factual Description)

3. การเขียนเรียงความ (Composition) มีวิธีการให้คะแนนหลายวิธีดังนี้

3.1 ใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (Impression Method) วิธีนี้อาจใช้ผู้ตรวจ 1 คนหรือมากกว่านั้น โดยผู้ตรวจอ่านหมดทั้งเรื่องแล้วจึงให้คะแนน ถ้าใช้ผู้ตรวจหลายคนต้องนำคะแนนของผู้ตรวจแต่ละคนมารวมกันแล้วหารเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้ วิธีนี้จะทำให้ได้คะแนนที่มีความเชื่อมั่นมากขึ้นกว่าผู้ตรวจคนเดียว กรณีที่ผู้ตรวจให้คะแนนต่างกันมากควรจะตรวจและอภิปรายกันอีกครั้งจนกว่าจะเป็นที่ตกลงกันได้

การตรวจอาจใช้ระดับคะแนน 0-5 ซึ่งเป็นระดับที่ต่ำมาก หรืออาจจะเป็น 0-20 ตามแต่ความเหมาะสม ควรใช้ระดับคะแนนที่ห่างกันเพื่อว่าหีสัยจะได้กว้างขึ้น เมื่อผู้ตรวจรู้สึกเหนื่อยก็ควรหยุดตรวจสักชั่วคราว เพราะการตรวจตามวิธีนี้ใช้ความประทับใจและความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นหลัก ยังไม่มีหลักฐานพิสูจน์ว่าการตรวจติดต่อกันนาน ๆ จะให้ความยุติธรรมมากกว่า (J. B. Heaton 1979 : 135-136)

3.2 ใช้วิธีวิเคราะห์ (Analytic Method) วิธีนี้ผู้ตรวจจะวางแผนวิธีการตรวจให้คะแนนโดยแยกเป็นส่วน ๆ ผู้เรียนสามารถทราบได้ว่าจะได้คะแนนอย่างไร โดยผู้ตรวจจะแนบใบรายการให้คะแนนที่ผู้เรียนได้มาให้ดูด้วย ดังตัวอย่าง

รายการ	5	4	3	2	1
ไวยากรณ์ (Grammar)		✓			
ศัพท์ (Vocabulary)			✓		
การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกดคำ (Mechanics)			✓		
การสื่อความหมายหรือความคล่องแคล่วในการเขียน (Fluency)				✓	
เนื้อหาสัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน (Relevance)		✓			

จากตัวอย่างในหน้าที่แล้ว ใช้ระดับคะแนนตั้งแต่ 1-5 ซึ่งน้ำหนักของคะแนนที่ให้แต่ละหัวข้ออาจไม่เท่ากันก็ได้ เช่น ระดับประถมศึกษาอาจให้น้ำหนักของศัพท์และไวยากรณ์มากกว่าความคล่องแคล่ว หรืออาจจะตัดหัวข้อความคล่องแคล่วออกไปขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของผู้ตรวจ ในระดับสูงผู้ตรวจอาจเพิ่มหัวข้อการจัดลำดับความคิด (Organization) และทำเนียบภาษา (Register) แล้วรวมหัวข้อความคล่องแคล่ว (Fluency) กับการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกดคำ (Mechanics) ก็ได้ (J. B. Heaton 1979 : 136-137)

การใช้วิธีตรวจงานเขียนแบบใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ ถ้าใช้คะแนนเฉลี่ยจากผู้ตรวจ 4 คน คะแนนจะมีความเชื่อมั่นดีกว่าวิธีวิเคราะห์ที่ใช้ผู้ตรวจเพียงคนเดียว แต่ถ้าวิธีตรวจแบบใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์โดยผู้ตรวจคนเดียว คะแนนที่ได้จะมีความเชื่อมั่นน้อยกว่าวิธีวิเคราะห์ที่ใช้ผู้ตรวจคนเดียวเหมือนกัน

3.3 ใช้วิธีนับจำนวนคำที่ผู้เรียนเขียนผิด และจำนวนคำทั้งหมดแล้วนำไปแทนค่าลงในสูตรดังนี้

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนคำที่ผู้เรียนเขียนถูกต้อง} - \text{จำนวนคำที่ผู้เรียนเขียนผิด}}{\text{จำนวนคำที่ถูกต้องทั้งหมด}}$$

ค่าที่เขียนผิดหมายถึง คำที่ควรตัดทิ้งไปหรือเขียนคำเกินมา คำที่ควรเพิ่มเติมหรือตกไป และคำที่ควรเปลี่ยนแปลงแก้ไข แต่ถ้าเขียนผิดในด้านเครื่องหมายวรรคตอนจะไม่หักคะแนนเพียงแต่ผู้ตรวจแก้ไขให้ (John W. Oller 1979 : 385-392)

วิธีการทดสอบและวิธีการตรวจให้คะแนนในแต่ละทักษะที่ได้กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนี้ ผู้สอนสามารถเลือกใช้แบบใดแบบหนึ่ง หรือผสมผสานกันให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการทดสอบ และระดับของผู้เรียน แต่การพิจารณาเลือกใช้การทดสอบแบบใดนั้น ผู้สอนควรระลึกอยู่เสมอว่า แบบสอนนั้นเป็นการวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนอย่างแท้จริง มิใช่เป็นเพียงการวัดความรู้เกี่ยวกับภาษาของผู้เรียนเท่านั้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนโดยตรงนั้นยังไม่มีผู้ใดทำไว้ แต่มีงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษในท่านต่าง ๆ ที่สำคัญพอสรุปได้ดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

นพมาศ รัตนปริศากุล (2523 : 75-79) ได้วิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของครูภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยครูภาษาอังกฤษโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครรวมทั้งสิ้น 367 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ลักษณะเป็นแบบเลือกตอบและแบบมาตราส่วนประเมินค่า ตลอดจนแบบปลายเปิด แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษาโดยใช้ค่าที ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. เกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนรัฐบาลเริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมปลาย ในขณะที่โรงเรียนเอกชนเริ่มสอนในระดับชั้นประถมต้น ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร แต่มีการประชุมกันภายในหมวดวิชาเป็นครั้งคราวเท่านั้น ครูโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาเตรียมการสอนเป็นบทเรียน เวลาสอนพูดภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษและใช้วิธีสอนแบบให้กฎเกณฑ์หลังจากที่นักเรียนเข้าใจแล้ว ครูโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษาเตรียมการสอนเป็นรายสัปดาห์และใช้วิธีสอนแบบให้กฎเกณฑ์ทีหลังเช่นกัน แต่ใช้ภาษาอังกฤษเท่า ๆ กับภาษาไทยในขณะที่สอน สำหรับครูโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษาเตรียมบทเรียนเป็นรายสัปดาห์ ใช้วิธีสอนแบบให้นักเรียนได้ฝึกปากเปล่าโดยใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทยในขณะที่สอน ส่วนการฝึกนั้นครูภาษาอังกฤษทั้งหมดใช้วิธีฝึกหลาย ๆ แบบโดยละเอียดทุกระดับความสามารถไว้ด้วยกัน และเน้นสอนทักษะ ทั้ง ฟัง พูด อ่าน เขียนตามลำดับ ครูใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนน้อยครั้ง

ถ้าใช้อุปกรณ์ครุภัณฑ์มีค่าใช้จ่าย ค่าแผนภูมิและรูปภาพเนื่องจากขาดแคลนอุปกรณ์หรือไม่มีเวลาเตรียมอุปกรณ์ การจัดกิจกรรมก็ทำเป็นครั้งคราวเท่านั้น ส่วนการวัดผลจะทำเมื่อจบแต่ละบทเรียน ในขณะที่สอนครูพบว่านักเรียนสนใจเรียนและสนุกกับบทเรียนมาก แต่ก็ไม่ทุกครั้งเนื่องจากจำนวนนักเรียนในชั้นหนึ่ง ๆ มีมากเกินไปอันเป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหาของครู และปัญหาสำคัญอีกปัญหาหนึ่งคือ ครูไม่มีเวลาพอที่จะจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้นักเรียนได้ วิธีการแก้ปัญหาในการสอนที่ครูส่วนใหญ่ปฏิบัติมากที่สุดคือถามเพื่อนร่วมงาน แต่ครูโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษาศึกษามักหาหนังสืออ่านและแก้ปัญหาเอง นอกจากนี้ครูภาษาอังกฤษได้เพิ่มพูนประสิทธิภาพของตนเองโดยการหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือและแหล่งวิทยากรต่าง ๆ อีกด้วย

2. จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ครูภาษาอังกฤษทั้งระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษาได้เสนอแนะว่า เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ จำนวนคาบที่สอนของครูและจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนต้องไม่มากเกินไป นอกจากนี้ยังเห็นว่าเด็กควรเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาและควรจะต้องให้ครูที่มีความรู้ความสามารถทั้งทางด้านวิชาการ วิชาครู ตลอดจนจิตวิทยาเป็นผู้วางพื้นฐานให้แก่เด็ก ครูต้องปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาให้แก่เด็กก่อน เพื่อให้เด็กเกิดแรงจูงใจพร้อมที่จะเรียน ทั้งนี้หลักสูตรจะต้องเหมาะสม โดยครูต้องศึกษาหลักสูตรและความมุ่งหมายของหลักสูตร และจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ควรสอนเน้นทักษะฟัง-พูดให้มากขึ้น เพื่อให้เด็กนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ๆ และที่สำคัญที่สุดคือ ควรมีสุนัขอุปกรณ์ให้ครูได้ใช้บริการได้โดยสะดวก

วัลลียา สุวรรณโชติ (2525 : 57-60) ได้วิจัยเรื่อง ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษและความคิดเห็นของผู้สอนต่อหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานครปีการศึกษา 2524 พบว่า

1. ผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่าลงมามีปัญหาโดยส่วนรวมด้านการเรียนการสอนมากกว่าผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ.หรือเทียบเท่าขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเฉพาะผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่าลงมามีปัญหาใน 2 ประเด็นต่อไปนี้มากกว่า

ผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ.หรือเทียบเท่าขึ้นไป คือ

1. ไม่มีหนังสือคู่มือครูใช้ขณะเตรียมการสอน
2. หาเอกสารค้นคว้าเพิ่มเติมไม่ได้ขณะเตรียมการสอน

ส่วนปัญหาโดยส่วนรวมท่านอื่น ๆ คือท่านสภาพแวดล้อมในการสอน ด้านวิธีสอน ด้านสื่อการสอน ด้านกิจกรรมและด้านการประเมินผล ผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูงลงมากับผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ.หรือเทียบเท่าขึ้นไปมีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่จากผลการวิเคราะห์รายละเอียดของปัญหาแต่ละท่าน พบความแตกต่างระหว่างปัญหาของผู้สอนทั้งสองกลุ่มในบางประเด็นดังนี้

ด้านสื่อการสอน ผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่าลงมาเห็นว่าสื่อการสอนมีไม่เพียงพอหรือใช้การได้ไม่ดีเป็นปัญหามากกว่าผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ.หรือเทียบเท่าขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อย่างไรก็ตามปัญหาของผู้สอนทั้งสองกลุ่มนี้ถือได้ว่าอยู่ในระดับที่เป็นปัญหาปานกลาง

ด้านกิจกรรม ผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่าลงมาเห็นว่าสื่อการสอนที่กำหนดในแบบเรียนยากแก่การปฏิบัติเป็นปัญหามากกว่าผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ.หรือเทียบเท่าขึ้นไป อย่างไรก็ตามปัญหาของผู้สอนทั้งสองกลุ่มถือได้ว่าอยู่ในระดับที่เป็นปัญหาปานกลาง

ด้านการประเมินผล ผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่าลงมา และผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ.หรือเทียบเท่าขึ้นไปมีปัญหาแตกต่างกันใน 2 ประเด็นคือ

1. ไม่ทราบจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมในรายวิชาที่สอนซึ่งผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่าลงมาเห็นว่า เป็นปัญหามากกว่าผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ.หรือเทียบเท่าขึ้นไป
2. ไม่เข้าใจระเบียบประเมินผลที่ใช้ซึ่งผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ.หรือเทียบเท่าขึ้นไปเห็นว่า เป็นปัญหามากกว่าผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่าลงมา

2. ผู้สอนที่มีระยะเวลาที่สอนตามหลักสูตรใหม่น้อยกว่า 1 ปี 1-2 ปี และมากกว่า 2-4 ปี มีปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษทุกด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ผู้สอนที่ไม่เคยอบรมหรือสัมมนาเลย เคยอบรม 1-3 ครั้ง และอบรมมากกว่า 3 ครั้ง มีปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเกือบทุกด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติ ยกเว้นด้านวิธีสอนซึ่งผู้สอนทั้ง 3 กลุ่มมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.01

4. ผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่าลงมาและผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ.หรือเทียบเท่าขึ้นไปมีความคิดเห็นต่อหลักสูตรภาษาอังกฤษโดยส่วนรวมทุกด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. ผู้สอนที่มีระยะเวลาที่สอนตามหลักสูตรใหม่น้อยกว่า 1 ปี ระหว่าง 1-2 ปีและมากกว่า 2-4 ปีมีความคิดเห็นต่อหลักสูตรภาษาอังกฤษทุกด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6. ผู้สอนที่ไม่เคยอบรมหรือสัมมนาเลย เคยอบรม 1-3 ครั้ง และอบรมมากกว่า 3 ครั้ง มีความคิดเห็นต่อหลักสูตรภาษาอังกฤษทุกด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อุไรวรรณ ศฤงคารนันต์ (2526 : 95-98) ได้วิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในส่วกลางและส่วนภูมิภาค จำนวนทั้งสิ้น 900 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นและแบบสอบถามความรู้ความเข้าใจรวม 2 ฉบับ ปรากฏผลดังนี้

1. เกี่ยวกับความคิดเห็นต่อแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับมากกว่า แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเหมาะกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย แนวการสอนเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมและกล้าแสดงออกในการพูดและโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนเห็นประโยชน์ของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารและสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพและในการศึกษาต่อ แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนภาษาโดยยึดหลักการเรียนรู้และการรับรู้ตามธรรมชาติ และครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นในระดับมากกว่า แนวการสอนเพื่อการสื่อสารไม่เหมาะกับชั้นเรียนที่มีจำนวนนักเรียนมากเกินไป แนวการสอนเพื่อการสื่อสารทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจในค่านกฏเกณฑ์ทางไวยากรณ์ แนวการสอนเพื่อการสื่อสารต้องใช้ทั้งกิจกรรมและการสร้างสถานการณ์ทำให้

ครูต้องเสียเวลามาก ครูภาษาอังกฤษเองยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ก็พอที่จะจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นครูยังมีชั่วโมงสอนมาก ทำให้ไม่มีเวลาจัดเตรียมกิจกรรมตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร และแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เหมาะสำหรับนักเรียนเก่ง

2. เกี่ยวกับระดับชั้นที่ควรเริ่มใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับมากกว่า ควรเริ่มใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารในระดับประถมศึกษา เนื่องจากเป็นระดับเริ่มแรกของการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงควรเริ่มพัฒนาทักษะการใช้ภาษาตั้งแต่นั้น นอกจากนี้นักเรียนในวัยนี้มักเกิดความเพลิดเพลินกับการเรียนที่คนมีโอกาสร่วมทำกิจกรรมมาก

3. เกี่ยวกับความสอดคล้องของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารกับหลักสูตร แบบเรียน และการประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับมากกว่า แนวการสอนเพื่อการสื่อสารสอดคล้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในปัจจุบัน จุดประสงค์ของหลักสูตร เน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของนักเรียน แบบเรียนภาษาอังกฤษมีความสอดคล้องกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสารและภาษาที่ใช้ในแบบเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ได้จริงในการสื่อสาร อย่างไรก็ตาม การประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษยังไม่สอดคล้องกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนัก

4. ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษในส่วนกลางและภาคต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาคเกี่ยวกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสารพบว่า ครูภาษาอังกฤษในส่วนกลางและทุกภาคในส่วนภูมิกาศมีความเห็นเกี่ยวกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

5. เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ว่าครูภาษาอังกฤษในส่วนกลางและภาคต่าง ๆ ในส่วนภูมิกาศมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสารในค้ำนทฤษฎีตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร การเรียนการสอน แบบเรียน และการประเมินผลตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารในระดับปานกลาง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในค้ำต่าง ๆ

กาญจนา เสริมสุข (2512 : 36-39) ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนคาทอลิกในจังหวัดพระนคร โดยผู้วิจัยได้สร้างข้อทดสอบในการฟังเป็นแบบเลือกตอบจำนวน 120 ข้อ เลือกตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนรัฐบาล 4 โรงเรียน และโรงเรียนคาทอลิก 4 โรงเรียน ตัวอย่างประชากรชายหญิง 120 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

ตอนที่ 1 ในการฟังเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ปรากฏในคำพบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถไม่ต่างกับนักเรียนโรงเรียนคาทอลิก แต่โดยส่วนรวมนักเรียนหญิงมีความสามารถค้ำกับนักเรียนชาย นักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถมากที่สุด นอกจากนั้นนักเรียนชายโรงเรียนคาทอลิกมีความสามารถมากกว่านักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล และนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนคาทอลิกมีความสามารถไม่ต่างกัน

ตอนที่ 2 ในการฟังเสียงเน้นหนักในคำและเสียงเน้นหนักในประโยคภาษาอังกฤษพบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถไม่ต่างกับนักเรียนโรงเรียนคาทอลิก แต่โดยส่วนรวมนักเรียนหญิงมีความสามารถค้ำกับนักเรียนชาย แต่ว่าการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มย่อยคือ ระหว่างนักเรียนหญิงโรงเรียนคาทอลิกกับนักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาล ระหว่างนักเรียนชายโรงเรียนคาทอลิกกับนักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนคาทอลิก และระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาล ค้ำก็มีความสามารถในการฟังไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 3 ในการฟังระดับเสียงสูงต่ำในประโยคภาษาอังกฤษพบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถไม่ต่างกับนักเรียนโรงเรียนคาทอลิก และโดยส่วนรวมนักเรียนหญิงมีความสามารถไม่ต่างกับนักเรียนชาย นอกจากนั้นการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มย่อยคือระหว่างนักเรียนหญิงโรงเรียนคาทอลิกกับนักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาล ระหว่างนักเรียนชายโรงเรียนคาทอลิกกับนักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาล และระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนคาทอลิก ความสามารถในการฟังค้ำกล่าวไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 ในการฟังภาษาอังกฤษโดยรวมกันนั้นพบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมี

ความสามารถไม่ต่างกับนักเรียนโรงเรียนคาทอลิก และโดยส่วนรวมนักเรียนหญิงมีความสามารถไม่ต่างกับนักเรียนชาย การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มย่อยคือ ระหว่างนักเรียนหญิงโรงเรียนคาทอลิกกับนักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาล ระหว่างนักเรียนชายโรงเรียนคาทอลิกกับนักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนคาทอลิก และระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาล ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันด้วย

ชุมพล ปานเกตุ (2513 : 53-56) ได้วิจัยเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในโรงเรียนรัฐบาล ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชายหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในโรงเรียนรัฐบาล 12 โรงเรียน เป็นโรงเรียนชาย 6 โรงเรียน โรงเรียนหญิง 6 โรงเรียน โรงเรียนละ 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษตามองค์ประกอบของภาษา 3 อย่างคือ เสียง ศัพท์และแบบสร้างไวยากรณ์ แล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนของนักเรียนชายหญิงแต่ละโรงเรียน ทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน แบ่งตามปัจจัยต่าง ๆ ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนชนิด 2 ตัวประกอบ (Analysis of Variance: Two Factors Design) หาสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลขององค์ประกอบของภาษาทั้ง 3 อย่างโดยใช้ตารางการกระจายกระจัดกระจาย (Scattered Diagram or Two Ways Distribution) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

คะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยในการเรียนเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนต่าง ๆ เรียงจากมากไปหาน้อยคือ สตรีวิทยา = 62.32 สตรีศรีสุริโยทัย = 61.92 สวนกุหลาบ = 58.60 สตรีเศรษฐบุตรบำเพ็ญ = 54.12 วัดเทพศิรินทร์ = 52.20 สายน้ำผึ้ง = 51.68 เศรษฐบุตรบำเพ็ญ = 51.64 เบญจมาชาลัย = 51.16 วิกวารนิเวศ = 49.60 วิกสุทธีวาราราม = 48.76 ปทุมคงคา = 48.36 และสายปัญญา = 48.32 จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน

คะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยในการเรียนศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนต่าง ๆ เรียงจากมากไปหาน้อยคือ สตรีวิทยา = 38.92 สวนกุหลาบ = 37.00 วิกสุทธีวาราราม = 34.68 สตรีศรีสุริโยทัย = 34.00 วิกวารนิเวศ = 32.88 สายปัญญา = 29.80

วัดเทพศิรินทร์ = 28.96 เบญจมารชาลัย = 28.44 สตรีเศรษรูปุทรบำเพ็ญ = 28.04
 สายน้ำผึ้ง = 23.04 เศรษรูปุทรบำเพ็ญ = 19.16 และปทุมคงคา = 17.92 จากคะแนน
 เต็ม 50 คะแนน

คะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยในการเรียนแบบสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียน
 โรงเรียนต่าง ๆ เรียงจากมากไปหาน้อยคือ สตรีวิทยา = 37.32 สวนกุหลาบ = 35.92
 สตรีศรีสุริโยทัย = 34.36 วัดเทพศิรินทร์ = 33.88 วัดบวรนิเวศ = 33.36 วัดสุทธิ
 วราราม = 32.92 สตรีเศรษรูปุทรบำเพ็ญ = 30.64 สายปัญญา = 30.36 เบญจมารชา-
 ลัย = 29.48 เศรษรูปุทรบำเพ็ญ = 22.28 สายน้ำผึ้ง = 20.72 และปทุมคงคา = 18.96
 จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ คือ ทักษะ ทิศ อายุ และอาชีพของบิดามารดา
 กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในด้านที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษาทั้ง
 3 อย่างคือ เสียง ศัพท์และแบบสร้างไวยากรณ์นั้น แบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า
 สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ขึ้นอยู่กับทักษะของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนรัฐ-
 บาล แต่สัมฤทธิ์ผลในการเรียนศัพท์และแบบสร้างไวยากรณ์อังกฤษขึ้นอยู่กับทักษะของนักเรียน
 ชายหญิงในโรงเรียนรัฐบาลกล่าวคือ โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนชายหญิงที่ชอบวิชาภาษาอังกฤษจะ
 มีคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนศัพท์และแบบสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชาย
 หญิงที่ไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า
 สัมฤทธิ์ผลในการเรียนเสียงภาษาอังกฤษนั้นขึ้นอยู่กับเพศ กล่าวคือโดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนหญิง
 ในโรงเรียนรัฐบาลจะมีคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเสียงภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชาย
 แต่สัมฤทธิ์ผลในการเรียนศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศ ส่วนสัมฤทธิ์ผลในการเรียน
 แบบสร้างไวยากรณ์นั้นส่วนใหญ่จะไม่ขึ้นอยู่กับเพศ แต่จะมีส่วนน้อยที่ขึ้นอยู่กับเพศ กล่าวคือ
 จะมีนักเรียนหญิงในโรงเรียนรัฐบาลบางกลุ่มที่มีคะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยในการเรียนแบบสร้าง
 ไวยากรณ์สูงกว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยของนักเรียนชาย

ตอนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า

สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษในค้ำที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษาทั้ง 3 อย่างนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับอายุของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนรัฐบาล

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของบิดามารดากับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษในค้ำที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษาทั้ง 3 อย่างนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับอาชีพของบิดามารดาของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนรัฐบาล

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนองค์ประกอบของภาษาอังกฤษของนักเรียน ได้แบ่งผลการวิเคราะห์ออกไปเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเสียงกับศัพท์พบว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำและเป็นไปในทางลบ แสดงว่าถ้านักเรียนชายหญิงคนใดคนหนึ่ง ในโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนในค้ำเสียงสูงหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ก็ดูเหมือนว่าจะได้คะแนนศัพท์ต่ำหรือสูงกว่าค่าเฉลี่ย และจะมีนักเรียนอีกส่วนหนึ่งที่ไม่เป็นไปตามนี้

ตอนที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเสียงกับแบบสร้างไวยากรณ์พบว่า มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ แสดงว่าถ้านักเรียนชายหญิงคนใดคนหนึ่ง ในโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนในค้ำเสียงสูงหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ก็ดูเหมือนว่าจะได้คะแนนแบบสร้างไวยากรณ์สูงหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยด้วย และจะมีนักเรียนอีกส่วนหนึ่งที่ไม่เป็นไปตามนี้

ตอนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนศัพท์กับแบบสร้างไวยากรณ์พบว่า มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าถ้านักเรียนชายหญิงคนใดคนหนึ่ง ในโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนศัพท์สูงหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ก็จะได้อคะแนนแบบสร้างไวยากรณ์สูงหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยด้วย และจะมีนักเรียนส่วนน้อยที่ไม่เป็นไปตามนี้

จันทร์เพ็ญ ชันตระกูล (2513 : 45-47) ได้วิจัยเรื่อง ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในโรงเรียนรัฐบาล ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ปีการศึกษา 2513 จำนวน 270 คน จากโรงเรียนรัฐบาลจำนวน 9 โรงเรียนในจังหวัดพระนครและธนบุรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ แบบปรนัยชนิดเลือกตอบจำนวน 100 ข้อ ทดสอบกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบสอบที่สร้างขึ้น คำนวณ

คำเฉลย คำส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความแตกต่างของคำเฉลยความสามารถ
ของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย โดยทดสอบค่า Z ค่าความร้อยละของนักเรียนทั้งหมดที่ตอบ
ข้อสอบแต่ละข้อผิด ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. แบบสอบที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้มีความเชื่อถือได้สูง
2. ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่สาม อยู่ในระดับปานกลาง
3. นักเรียนหญิงมีความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษไม่ต่างกับ
นักเรียนชาย
4. โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่เป็นปัญหาในการใช้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่สาม ได้แก่

- 4.1 Patterns of verb form
- 4.2 Articles vs. no articles
- 4.3 Passive voice
- 4.4 Deviated form of adverbs
- 4.5 Agreement of subject and verb
- 4.6 Use of conjunctions and preposition
- 4.7 Indirect questions
- 4.8 Adding a tag question to a sentence beginning with
"There is ..."
- 4.9 Answer tag questions about facts
- 4.10 Tenses
- 4.11 Comparison of adjectives
- 4.12 Use of auxiliary verbs
- 4.13 Use of the question word "how"
- 4.14 Determiners: a few, a little
- 4.15 Word order of - indirect questions

- single adjectives, adjective
- phrases, and adjective clauses
- compound nouns

4.16 The prepositions "in" "on" "at" with time and place

ระพีพรรณ โกวิทวานิชย์ (2523 : 80-82) ได้ศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามที่ตั้งอยู่ในห้องที่การศึกษา 3 ของกรุงเทพมหานคร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 255 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบความสามารถในการฟังแบบปรนัยจำนวน 80 ข้อ แบ่งเป็น 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 เรื่องเสียงพยัญชนะและเสียงสระในคำ ตอนที่ 2 เรื่องเสียงเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค ตอนที่ 3 เรื่องความเข้าใจในข้อความและบทสนทนาโดยใช้วิธีการบันทึกเสียงทั้ง 3 ตอน นำผลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและหาอัตราส่วนร้อยละ แล้วเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 60 % ที่ตั้งไว้ โดยถือว่าคะแนนไม่ถึงเกณฑ์แสดงว่ามีปัญหาในการฟัง ผลการวิจัยปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรนี้มีปัญหาในการฟังใน 2 เรื่อง คือเรื่องเสียงพยัญชนะและเสียงสระในคำ และเรื่องความเข้าใจในข้อความและบทสนทนา เมื่อเปรียบเทียบผลของคะแนนทั้ง 3 ตอน โดยรวมคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมดพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบค่าเอฟ (F-test)

วลัย วิมลรัตน์ (อ้างถึงในราพร โรจนจันทร์และ อุบลรัตน์ เต็งไทรรัตน์ 2525 : 2) ศึกษาในเทศก์เขตจังหวัดภูเก็ตได้ทำการวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เมื่อปี พ.ศ.2521-2522 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

ก. นักเรียนโรงเรียนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ ความเข้าใจและคำศัพท์ไม่แตกต่างกับนักเรียนโรงเรียนเล็ก แต่สูงกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน

ข. นักเรียนโรงเรียนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังสูงกว่านักเรียนโรงเรียนเล็ก และโรงเรียนเอกชน แต่นักเรียนโรงเรียนเล็กมีผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกับนักเรียนโรงเรียนเอกชน

ไกรคุง อนันตกุล (2525 : 86-87) ได้วิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ปีการศึกษา 2524 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานครรวม 30 โรงเรียน จำนวน 1,200 คน ซึ่งเลือกมาโดยวิธีการสุ่มแบบเลือกตัวอย่างหลายชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบสอบถามผลสัมฤทธิ์โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีค่าความเชื่อมั่น .93 และคำนวณหาร้อยละของนักเรียนที่ทำข้อสอบแต่ละข้อผิด ใช้สูตรการวิเคราะห์ความแปรปรวนและ t-test เพื่อทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนดังกล่าวอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ในด้านที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องได้สรุปข้อบกพร่องทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษออกเป็น 16 ด้าน และเรียงลำดับข้อบกพร่องจากมากไปหาน้อยดังนี้

1. การใช้กริยา (look, feel, smell, sound, taste และ make) ที่ตามด้วย adjective บกพร่อง 71.11 %
2. การใช้ must และ have to บกพร่อง 69.71 %
3. การใช้ประโยค passive voice บกพร่อง 68.84 %
4. การใช้ question tags บกพร่อง 67.58 %
5. การบอกเวลา (telling time) บกพร่อง 62.36 %
6. การใช้คำสันธาน (conjunctions) บกพร่อง 60.31 %
7. การใช้ pronouns บกพร่อง 58.48 %
8. การใช้ infinitive บกพร่อง 58.15 %
9. การใช้ tenses บกพร่อง 57.01 %
10. การใช้ there is/are, mass/countable nouns บกพร่อง 56.19 %
11. การใช้ preposition บกพร่อง 56.12 %
12. การใช้ adjective และ adverb บกพร่อง 55.50 %
13. การใช้ determinatives บกพร่อง 54.13 %
14. การใช้ articles บกพร่อง 54.04 %

15. การใช้ agreement of subjects and verbs บกพร่อง 53.50 %
 16. การใช้ question words บกพร่อง 48.85 %

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการสื่อสารที่สำคัญสรุปได้ดังนี้

อีเลน โคลเคอร์ ฮอรวิทซ์ (Elaine Kolker Horwitz 1981 : 4627- A)
 ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสมอง (Conceptual Level)
 กับพัฒนาการของความสามารถในการสื่อสารภาษาฝรั่งเศส

การวิจัยครั้งนี้ต้องการหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสมองซึ่งเป็นตัวแปรทางสติปัญญาทางสังคมและความสามารถในการสื่อสารในภาษาที่ 2 ความสามารถทางสมองหมายถึงความซับซ้อนทางสติปัญญาและวุฒิภาวะของแต่ละคนและมักจะเกี่ยวข้องกับความสามารถในการสื่อสารในภาษาที่ 1 ความสามารถในการสื่อสารในภาษาที่ 2 หมายถึงการนำภาษาไปใช้ โดยตั้งสมมติฐานว่าความสามารถทางสมองเกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร และความสามารถทางภาษาต่างประเทศเกี่ยวข้องกับความสามารถเกี่ยวกับภาษา(ความสามารถในส่วนประกอบของโครงสร้างภาษา)

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นักเรียนหญิงที่เรียนฝรั่งเศสปี 2 ระดับชั้นมัธยมปลายจำนวน 61 คน การทดสอบความสามารถทางสมอง ความสามารถในภาษาต่างประเทศและความสามารถเกี่ยวกับภาษาใช้วิธีเติมคำลงในเนื้อเรื่อง แบบสอบความสามารถทางภาษาสมัยใหม่ และแบบสอบการเขียนภาษาฝรั่งเศสของพิมส์เลอร์ (Pimsleur) ตามลำดับ ความสามารถในการสื่อสารทดสอบโดยให้พูดเนื้อความที่เล่าให้ฟัง พูดเกี่ยวกับภาพ และสัมภาษณ์

ผลปรากฏว่า ความสามารถทางสมองเกี่ยวข้องกับความสามารถในการสื่อสารและความรู้เกี่ยวกับภาษา (ค่า $r = .54, p < .001, r = .48, p < .001$) และเกี่ยวข้องกับความสามารถในภาษาต่างประเทศเช่นกัน (ค่า $r = .40, p < .01, r = .41, p < .01$) อย่างไรก็ตามความสามารถในภาษาต่างประเทศพบว่าไม่เกี่ยวข้องกับความรู้เกี่ยวกับภาษา เมื่อความสามารถทางสมองถูกควบคุมทางสถิติ ($r = .20, p < .135$) ในทางตรงข้ามพบว่าความสามารถทางสมองเกี่ยวข้องกับความสามารถในการสื่อสาร เมื่อความสามารถในภาษาต่างประเทศถูกควบคุมทางสถิติ ($r = .42, p < .01$) จากผลนี้ชี้ให้เห็นว่าความ

สามารถทางสมองสัมพันธ์โดยตรงกับความสามารถในการเรียนภาษาที่ 2

วิลเลียม คอนราด ฮาร์ชบาร์เกอร์ (William Conrad Harshbarger 1981 : 1374-A) ทำการวิจัยเรื่อง ความรู้ทางสังคมกับการเรียนรู้อาษาที่ 2 เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเรียนภาษาที่ 2 กับความรู้ทางสังคมซึ่งเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร มีการศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการสื่อสารซึ่งได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้ทางภาษาศาสตร์สังคม การใช้ภาษาตามหน้าที่ และวาทศิลป์ในการใช้ภาษา (Rhetorical)

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสื่อสารและความสามารถในการเรียนรู้อาษาที่ 2 ได้เลือกความรู้ทางสังคมซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของความสามารถในการสื่อสารมาเปรียบเทียบกับความสามารถในการเรียนรู้อาษาที่ 2 โดยนำแบบสอบถามความรู้ทางสังคมไปทดสอบนักเรียนญี่ปุ่นที่เริ่มเรียนโปรแกรมภาษาอังกฤษแบบเข้มจำนวน 48 คน แล้วนำผลที่ได้ไปเปรียบเทียบกับคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามความชำนาญทางภาษาอังกฤษมาตรฐาน เพื่อหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันโปรดักโมเมนต์ โดยตั้งสมมติฐานไว้ว่าความรู้ทางสังคมจะสัมพันธ์กับความชำนาญทางภาษาอย่างมีนัยสำคัญ ผลปรากฏว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ความรู้ทางสังคมสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนรู้อาษาที่ 2 อย่างไม่มีนัยสำคัญ อย่างไรก็ตามผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ก็ยังสนับสนุนความคิดของความสามารถในการสื่อสารที่ว่าเป็นการรวมความสามารถทั้งด้านคำพูดและที่มิใช่คำพูดและทัศนคติซึ่งจะแสดงให้เห็นได้ในภาษาที่ 2 และโปรแกรมการฝึกการสื่อสาร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย